

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVII • Núm. 1.362 • 1,80 €

27 • octubre • 2005

«No és un gran home aquell que sap moltes coses, sinó el que les ha medidades molt»
Luigi Settembrini

Els murs no resolen el problema de la immigració

Mutisme social davant les morts a la filferrada

Aquestes darreres setmanes la tanca fronterera aixecada fa anys pel govern espanyol a les ciutats de Ceuta i Melilla ha estat l'escenari de fets terribles: els intents dels immigrants subsaharians per saltar-la han acabat amb la mort per trets de bala d'una quinzena d'ells. Ara com ara, malgrat que els governs espanyol i marroquí diuen que han iniciat investigacions, encara no s'ha aclarit oficialment qui els va disparar. Però no es va acabar tot aquí. Als qui van aconseguir passar, Madrid els va deportar al Marroc —operació que les ONG han qualificat d'il·legal—, país que al seu torn els abandonava enmig del desert. En aquest reportatge recollim un testimoni directe d'aquest tracte inhumà.

La injustícia comesa amb els immigrants és prou evident, i per aquesta raó és una sorpresa desagradable que la nostra societat ni s'hagi immutat per una tra-

gèdia que ha passat no a l'Iraq o a Haití, sinó a casa nostra. És en ocasions com aquesta quan es posa a prova de debò la nostra solidaritat i el nostre esperit contestatari de què tan sovint ens vanem. El mutisme de la nostra societat, només

trenat per la dignitat de les ONG i diverses veus d'Església, ha estat vergonyós. On són les concentracions multitudinàries? On són els manifestos dels intel·lectuals?

Pàg. 2, 3, 4 i 5

Benet XVI recorda Joan Pau II

El 16 d'octubre Polònia va celebrar la Jornada del Papa, en record del 16 d'octubre del 1978, dia en què Karol Wojtyła es va convertir en Pontífex. Aquell mateix dia la televisió pública polonesa va emetre una entrevista en la qual el jesuïta Andrei Majewski parlava amb Benet XVI sobre Joan Pau II. En l'entrevista, que es va enregistrar a Castelgandolfo al setembre, Benet XVI repassa la seva amistat amb Joan Pau II, els punts més significatius del pontificat del Papa polonès i recorda alguns dels seus escrits: «El Papa em resulta sempre proper a través dels seus textos: l'escolto i el veig parlar, i puc estar en diàleg continu amb el Sant Pare. (...) Hi ha així un diàleg permanent i també una proximitat, d'una forma nova, però d'una forma molt profunda.»

Pàg. 7

Pregària multitudinària pel germà Roger de Taizé

Centenars de persones es van aplegar el 16 d'octubre passat per compartir uns moments de pregària pel germà Roger, fundador i prior de Taizé que va morir assassinat el 16 d'agost passat. L'església del Sagrat Cor que els pares jesuïtes tenen al cor de Barcelona es va quedar petita, malgrat la seva gran capacitat, per a tots els qui van voler assistir a l'acte. L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Martínez Sistach, va definir en la seva intervenció el germà Roger com «un home de Déu, ple de bondat, de pau i de desig per la unitat de tots els cristians».

Pàg. 17

El Congrés de Confraries de Setmana Santa crea una Coordinadora

Durant tres dies representants de mig centenar de confraries, congregacions i germandats de Catalunya es van aplegar a Girona en el seu segon Congrés. Més de 200 participants van debatre i reflexionar sobre la realitat i projectes d'aquestes associacions de fidels. Les conclusions congressuals més importants inclouen la creació d'una Coordinadora de Confraries de Catalunya, tot i que abans caldrà que les Confraries s'estructurin també coordinadament en l'àmbit diocesà. La interrelació es facilitarà per mitjà d'una pàgina web, enllaçada amb les publicacions habituals de les 150 confraries organitzades en l'àmbit de la Tarraconense.

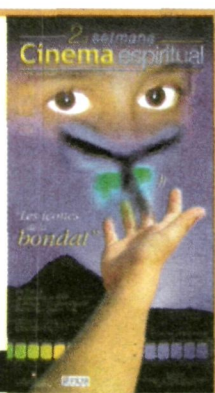

Pàg. 19

II Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona

Sota el títol «Les icones de la bondat», el certamen celebra la segona edició del 7 al 13 de novembre

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 17 Nou delegat d'Economia de l'arquebisbat de Barcelona

Pàg. 18 Entrevista al degà de la Facultat de Teologia de Catalunya

Pàg. 23 La Pastoral Universitària estrena pàgina web

Pàg. 30 Conca de Barberà: homenatge a Mn. Palacín

Pàg. 32 10 anys del Cercle La Salle de Barcelona

Editorial

Immigrants

En diverses ocasions pronunciem l'expressió: «Enlloc com a casa», i és que l'estabilitat i l'ambient familiar és difícil de trobar en un altre indret, per moltes ofertes temptadores que se'ns facin des d'hotels, agències de viatges o serveis turístics. Per això moltes persones quan es veuen obligades a deixar casa seva, encara que només sigui temporalment, experimenten una sensació d'inseguretat i d'incomoditat, i senten veritables desitjos de tornar, com més aviat millor, a la seva llar.

No és aquest el cas dels molts immigrants procedents de terres africanes als quals aquests últims dies hem vist viure el drama d'intentar abandonar el seu país, en molts casos sense poder aconseguir els seus objectius. Ells tenen ganes de sortir de la seva terra, perquè allà no tenen res que s'assembli a una llar càlida. Ningú no té ganes de tornar a una casa on sap que tan sols trobarà tristesa, misèria i fam. És per això que aquests immigrants es llancen a una aventura que posa en risc la seva pròpia vida. Però aquesta és una aposta macabra, una mena de ruleta russa, en què s'ho juguen tot. Si es queden a la seva terra d'origen no tenen cap futur, i pot ser que acabin morint dramàticament a causa de la fam o de malalties per a les quals allà no hi ha medecines ni hospitals. Si intenten arribar a Europa, tenen un percentatge de possibilitats de trobar futur, potser hauran de mendicar o alimentar-se del que els altres llancen a les escombraries; però no moriran de fam. I si moren en l'intent, serà una mort ràpida, amb el somni de l'esperança per un futur millor en les seves ments.

Aquest immens drama no ens pot deixar indiferents. Aquest no és un problema polític o policial que se solucioni posant més controls per evitar l'entrada d'immigrants il·legals o canviant les lleis d'estrangeria. Aquest és un problema moral que sacseja les nostres consciències, malgrat que a alguns polítics els interessi tapar-ho i ocultar-ho a l'opinió pública, perquè no hi pensem i no ens sentim culpables d'una situació que és reflex d'aquest món injust i insolidari, on ens sentim tan còmodes.

I per si això fos poc, ens trobem amb les habituals

postures racistes i intolerants de persones que afirmen amb tota tranquil·litat expressions com: «Que es quedin a casa seva» o «que no ens vinguin a molestar», passant per aquelles de «tots són uns lladres i uns delinqüents». És curiós la poca memòria històrica que tenim quan l'egoisme s'apodera d'algunes ments i oblidem amb facilitat que molts dels nostres avantpassats van haver de deixar la seva terra per poder menjar i donar futur a unes famílies, emigrant cap a d'altres llocs que en aquells moments eren molt més pròsperes.

Si fóssim capaços de posar-nos a la pell d'aquests immigrants, ens adonaríem que, en la seva situació, nosaltres també buscaríem a la desesperada una solució com la que estan intentant tants habitants del continent africà. Però, des de l'estabilitat i l'estat de benestar en el qual ens trobem és molt fàcil fer afirmacions sobre els altres quan són els altres els que viuen una situació trágica.

Finalment, com a cristians no podem oblidar que la família de Jesús va viure en directe el drama de l'immigrant. Va passar quan es van haver de traslladar de Nazaret a Betlem i ningú no els va voler acollir perquè eren pobres i forasters, o també quan van haver d'emigrar a Egipte per escapar-se de la mort segura a la qual el rei Herodes havia condemnat el nen Jesús. Per això, si Déu mateix va experimentar en la seva carn el rebuig social per ser estranger, la pobresa del qui ha d'anar d'un lloc a un altre sense tenir res, els cristians hem de tenir una sensibilitat especial envers el problema dels immigrants, no només amb accions concretes per alleujar el sofriment dels qui ara passen per aquest drama, sinó sobretot lluitant per un món on ningú no hagi d'abandonar per desesperació casa seva.

ENDARRERIMENT EN EL DARRER NÚMERO DE CATALUNYA CRISTIANA

Com a conseqüència de la vaga de transportistes, és possible que alguns dels nostres lectors i subscriptors hagin rebut l'últim número del nostre setmanari amb algun retard. Des de *Catalunya Cristiana* demanem disculpes per aquesta anomalia, aliena a la nostra voluntat, que només respon a aquest fet puntual.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Diez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamiassans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralte (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 90,70 €

Gibraltar i Portugal: 94,32 €

Resta d'Europa: 157,24 €

Amèrica i Àfrica: 188,80 €

Àsia i Oceania: 254,32 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«No és un gran home aquell que sap moltes coses, sinó el que les ha medidades molt»

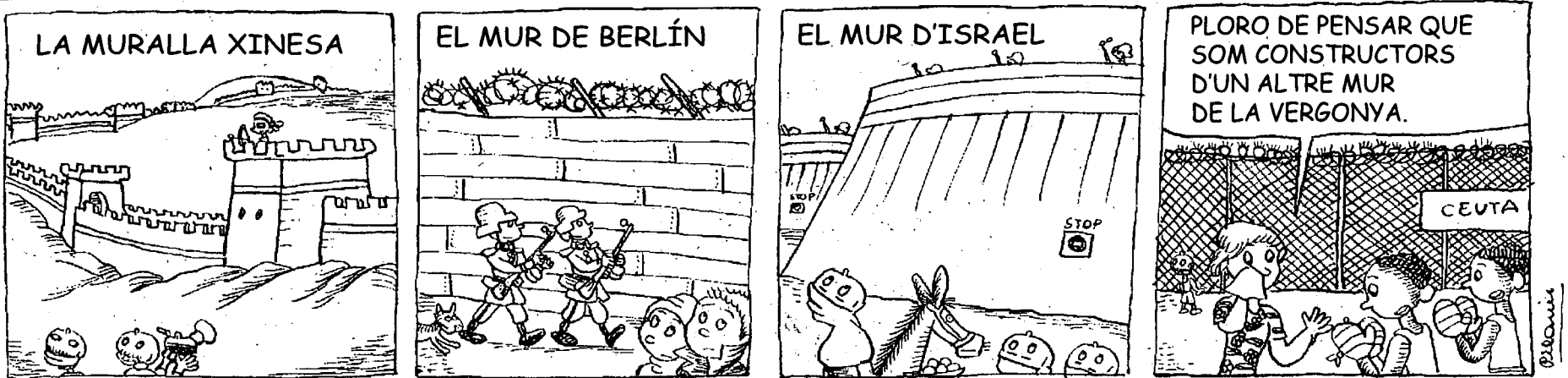
(Luigi Settembrini. *Literat i polític italià. 1813-1876*)

La «saviesa» no subestima l'erudició, però és una altra cosa. Trobem a cabassos escrits i obres que majoritàriament són un arsenal de noms, dades, dates i cites, que estan bé, però sobre respecte del tema que es tracta i converteixen la lectura en una llaua. Afalaguen la vanitat del qui escriu perquè el tinguin per una llumenera; amb tot, els entesos li veuen el llautó de lluny. Mentre tinguem una educació que emboteixi de dates històriques els que estudien i no els introdueixi a saber pensar, a meditar el que llegeixen i a adquirir un sentit crític del que veuen i observen, no tindrem una societat preparada per opinar i decidir amb lògica i sentit comú

«sobre l'humà i el diví». Perquè en la nostra època de tants avenços, canvis, assajos i encreuaments d'ideologies i tendències, cultures, costums i religions, pares i educadors tenim el deure de formar i educar amb altres fites i horitzons que els de «passar els exàmens i prou». Deia Bossuet, prelat cèlebre, escriptor i orador francès, que «la reflexió és l'ull de l'ànima». D'on, si no, procedeixen els prejudicis i odis tribals, prendre per òptim el que és pessim i viure en pugna amb el que ens convé? Per adquirir el «do del consell», tan útil per a un mateix com per als altres, no tot consisteix a llegir molt, sinó a meditar molt, com diu Luigi Settembrini.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

I Pilat se'n va rentar les mans...

■ Les ONG denuncien que el govern s'ha tret de sobre els immigrants

Ja fa anys que el fenomen immigratori és una realitat constant a l'Estat espanyol. Però des del mes d'agost s'han succeït una sèrie de fets a la frontera de Ceuta i Melilla que han cridat l'atenció de tot Europa. La notícia dels assassinats d'una quinzena d'immigrants subsaharians

en voler saltar la tanca de separació ha donat la volta al món, però encara és hora que sapiguem qui els va desapar. Malgrat la gravetat dels fets, la ciutadania espanyola, tan predisposada a sortir al carrer per la més mínima causa, s'ha mostrat en aquest cas vergonyosament insensible.

vern central, que les va deixar en mans del Marroc. Aquesta expulsió, criticada per diverses ONG i veus de l'Església per il·legal —els partits polítics, en canvi, n'han dit ben poc—, suposava a la pràctica morir de set i de gana al mig del desert,

Durant segles infinitat de persones de raça negra van ser comprades i obligades a deixar casa seva i travessar el desert del Sàhara per anar a fer d'esclaus per amos àrabs i europeus. Avui, al segle XXI, quan aquest trist episodi és gairebé història, tornem a presenciar estupefactes una migració en massa pels mateixos recorreguts i en la qual pràcticament actuen els mateixos protagonistes.

Obviament sempre es pot argumentar que avui no hi ha negres i que per tant no hi ha ningú en concret que obligui aquesta gent a emprendre aquest viatge perillós i de final incert. Però si la població subsahariana deixa les seves terres, travessa el desert i arriba al nord d'Àfrica —l'últim esglaó abans d'arribar a Europa— en veritat no ho fa lliurement, sinó obligada per les condicions dramàtiques, en què viu: guerra, violència, persecució, pobresa i fam. Fins i tot es pot dir que la figura del negre subsisteix en certa manera en forma de caps de màfies, que organitzen i controlen, en gran benefici propi, els fluxos d'aquestes persones, a les quals exploten vilment. Aquests dies tots hem pogut veure centenars de persones de raça negra dalt dels autobusos i emmanillats, una imatge que feia pensar inevitablement en l'època de l'esclavatge.

L'arrel del problema

La desigualtat econòmica és la causa principal, doncs, de l'onada migratòria massiva i contínua. El desenvolupament del primer món és el màxim reclam per als països pobres, sobretot els de l'Àfrica negra que, immersos en la misèria i sovint la violència, veuen en l'emigració als països rics una possibilitat de millora. Per tant, fins que el tercer món no assoleixi un nivell de vida acceptable i sense violència, l'emigració, naturalment, continu-

Molts immigrants han estat abandonats al mig del desert.

arà. Però aquest tomb tan necessari no sembla gaire probable en els propers anys, sobretot si els països desenvolupats continuen alimentant amb la venda d'armes els conflictes que obliguen tants milers de persones a emigrar. Paradoxalment els països rics són d'una manera més o menys directa causants de la immigració que reben i que tan amoïnats sembla que els té.

Ben lluny, doncs, de la més mínima voluntat de voler resoldre aquesta tragèdia com Déu mana el primer món es limita a impedir com sigui l'entrada als nous vintus. Dins de la Unió Europea, l'Estat espanyol, per la seva posició geogràfica, és la porta d'entrada a Europa i per això ja fa anys que es va afanyar a construir l'ara tristament filferrada a la frontera de Ceuta i Melilla amb el Marroc.

Arribats a aquest punt seria fàcil caure en la temptació d'abanderar la proclama, ben intencionada però gens realista, que reclama la desaparició de qualsevol trava a la immigració. Aquesta postura, en el

fons, veu com a normal el fenomen migratori, que de fet, recordem-ho, no és més que una anomalia, la conseqüència d'una profunda desigualtat econòmica i social, d'una gran injustícia. I tan enganyosa com aquesta és la postura contrària, la dels qui creuen que realment un mur o una tanca ja ho resolen tot. Obviament, amb tanques de tres, sis o deu metres el problema hi continua sent.

La tragèdia a casa nostra

A partir d'aquest estiu la veritable muralla que separa l'Estat espanyol del Marroc a les ciutats autònomes de Ceuta i Melilla ha saltat a primera plana. Els fets són prou coneguts: intents massius de creuar la tanca, desenes de ferits i una quinzena de morts per trets de bala, l'origen dels quals encara no s'ha aclarit. Per si no n'hi havia prou, bona part dels milers de persones que van aconseguir arribar a territori espanyol van ser expulsades pel go-

vern central, que les va deixar en mans del Marroc. Aquesta expulsió, criticada per diverses ONG i veus de l'Església per il·legal —els partits polítics, en canvi, n'han dit ben poc—, suposava a la pràctica morir de set i de gana al mig del desert, abandonats per les autoritats marroquines. Quan aquests fets van ser denunciats, el Marroc va canviar de tàctica i va optar per repatriar amb avions part dels immigrants i fer pujar la resta en autocars i portar-los cap a l'extrem sud del país, amb un destí encara avui per determinar.

Es dona la circumstància que el mateix dia que l'Estat espanyol va començar les repatriacions massives, el 6 d'octubre, la vicepresidenta del govern, María Teresa Fernández de la Vega, assegurava que es garantiria la seguretat a les fronteres tot «respectant la legalitat i donant ajut humanitari als que fugen de la gana i la misèria». Preguntada sobre

les garanties que tenien els immigrants un cop Espanya els entregava al Marroc, la vicepresidenta va afirmar que el país magribí «té els seus protocols de respecte als drets humans que controlen les ONG». En la mateixa línia el ministre d'Afers estrangers espanyol, Miguel Ángel Moratinos, va arribar a dir, quan es va saber on enviava en realitat el Marroc els immigrants que Espanya li passava, que el govern «no es quedava de braços plegats» davant d'aquesta injustícia i que el nostre país ajudaria el Marroc a l'hora de tractar humanitàriament els expulsats. Els immigrants expulsats encara ara esperen la traducció pràctica d'aquestes declaracions tan encomiables.

Des d'ONG ben diverses hi ha una certa unanimitat a l'hora d'analitzar l'actitud del govern espanyol en tota aquesta crisi: afirmen que Madrid —amb el vistolplau de la Unió Europea— ha donat carta blanca al Marroc perquè faci el que vul-

Història d'una filferrada

La tanca fronterera de les ciutats de Ceuta i Melilla ha passat pràcticament desapercebuda per a la societat fins ara, però en realitat ja fa molt de temps que existeix. A mitjans dels anys noranta, quan l'arribada de persones immigrants va començar a créixer, el govern del moment, socialista, va projectar tancar totalment la frontera amb una tanca. L'arribada el 1996 dels populars al govern no va suposar cap canvi en aquest tema, sinó una continuïtat total, ja que van agafar el projecte de l'executiu anterior i van aixecar la filferrada. A aquesta autèntica muralla amb el temps el govern li va afegir pues tallants, càmeres i sensors d'última tecnologia. L'executiu actual torna a fer-hi modificacions per tal de fer impossible el pas d'immigrants: es doblarà l'alçada de la tanca i s'hi instal·larà un sistema nou per fer més lents els moviments en cas d'aconseguir-la saltar. Aquesta «millora» suposarà una inversió d'uns 29 milions d'euros, partida que ja ha estat aprovada pel consell de ministres. I per l'any que ve es preveu invertir-n'hi 80 milions més.

Tasques de construcció de la tanca l'any 1996.

gui amb els immigrants subsaharians. Alguns han arribat a comparar aquesta actitud amb la de Ponç Pilat rentant-se les mans i deixant via lliure a la crucifixió de Crist. Així, des de l'associació marroquina Anual s'ha afirmat que «ho han decidit a Brussel·les o Madrid, i és Rabat qui ho executa». En unes paraules molt semblants s'ha pronunciat l'ONG Intercultura: «Ni d'un govern progressista ni de la Unió Europea es podia esperar que pressionessin un altre país perquè els fessin la feina bruta, sense cap mena de respecte pels drets humans.» Fins i tot el secretari general de les Nacions Unides, Kofi Annan, va recordar que intentar frenar els moviments migratoris amb mitjans dràstics no resol res.

Un silenci delator

La nostra societat té la virtut de ser molt sensible a les injustícies que es cometien arreu del món. Hem demostrat sobradament la capacitat d'organitzar grans manifestacions, concentracions multitudinàries i múltiples protestes pel que fos. També tenim una bona colla d'artistes, cantants, escriptors i intel·lectuals sempre disposada a actuar per una bona causa. I tota aquesta bona voluntat es manifesta fins i tot quan allò que es vol denunciar passa ben lluny de casa: Palestina o l'Iraq, per exemple. Però, manifestar-se per allò que passa a 5.000 quilòmetres és fàcil, massa fàcil, i no compromet a res. No costa gens cridar eslògans contra, per exemple, l'enderrocament d'un mur a l'altra punta de món, però les coses canvien

quan es tracta de fer el mateix amb els murs de casa nostra. Llavors, s'imposa un silenci estrany.

En tota aquesta crisi de Ceuta i Melilla és evident per tot el que ja hem dit que l'actuació del govern espanyol ha estat moralment condemnable i que s'han infringit descaradament els drets humans. Però la reacció de la ciutadania davant d'aquesta tragèdia ha estat inapreciable, per no parlar dels artistes, que ni s'han immutat. Només les ONG, tant laïques com religioses, han estat conseqüents fins al final i han organitzat protestes que han tingut més o menys ressò. Però a part d'això es troben a faltar les condemnes públiques, enèrgiques i multitudinàries tan usuals davant de circumstàncies semblants. No diu gaire de nosaltres com a societat que siguem incapaços de moure'ns davant el tracte inhumà que el nostre govern ha donat a milers de persones. I en aquest cas, no ens podem excusar dient que ens ha arribat poca informació. Precisament els mitjans de comunicació han fet un bon seguiment dels fets, i no ens han estalviat imatges colpidores, com les dels immigrants emmanillats com criminals. La nostra manca de reacció, aquest silenci sepulcral davant dels fets, delata clarament la nostra conformitat amb tot el que ha passat. Si prenem la decisió de defensar els drets humans, i en especial els dels immigrants, ho hem de fer sempre i a tot arreu, però especialment quan passa al nostre país. Si no és així, es posa de manifest, com ha passat ara, que quan els problemes ens truquen a la porta, ens en rentem les mans. (E.B.)

EL P. PEP BUADES DENUNCIA L'ACTUACIÓ INHUMANA D'ESPANYA I EL MARROC

«No hi ha hagut cap reacció social a aquesta infàmia»

La informació sobre el periple dels immigrants pel territori marroquí dins d'autocars que se'ls enduen cap a un destí incert ens ha arribat en bona part gràcies al seguiment que n'han fet durant uns quants dies integrants de diverses ONG. El jesuïta mallorquí Pep Buades, delegat interprovincial de la Companyia de Jesús a Espanya per a temes d'immigració, n'era un dels integrants i ens explica què va veure i la seva fonamentada opinió sobre aquests fets lamentables.

El P. Pep Buades.

—Com va arribar a localitzar el rastre dels diversos combois que transportaven els immigrants?

—Perdoni, però pareix com si jo n'hagués estat el protagonista, i no feia més que integrar un equip. La persona que va demanar ajuda institucional a la Companyia de Jesús, a l'associació Elin i a Women's Link World Wide té prou contactes entre els subsaharians que esperaven per passar a Ceuta i Melilla. Ells telefonaven des dels combois de deportació.

—Quin destí creu que els esperava?

—Als que eren deportats, tal com vàrem publicar, els esperava el desert sense queviures i amb mines: per a molts, la mort. Ara, els espera un viatge aeri fins al país d'origen de cadascun d'ells.

—Les autoritats marroquines i espanyoles asseguren que els immigrants han rebut en tot moment un tracte humanitari.

—El que hem vist era una altra cosa... No puc oblidar la infàmia de les declaracions del nostre ministre d'Afers Exteriors.

—Creu que és legal aquesta repatriació?

—La repatriació d'una persona que roman a un país sense autorització administrativa és legal quan s'ajusta als procediments legals. No era legal l'expulsió de persones des de Ceuta i Melilla per a les quals procedia la devolució, que és una altra figura administrativa. Era legal l'expulsió del territori marroquí dels que esperaven per entrar a Espanya, però la vertadera qüestió no és tant de legalitat, sinó de justícia. I mai és just conduir hom a la mort...

—Com a delegat interprovincial de la Companyia de Jesús per a Immigració, quines polítiques estatals s'haurien d'aplicar per aturar el drama que viuen la majoria d'immigrants?

—Hi ha dues grans vessants: la regulació dels fluxos migratoris i les polítiques d'integració social. Aquestes són les que es posen en pràctica per tot arreu, amb més o manco fortuna. Les primeres, en canvi, són les que mai no han acabat d'assolir resultats sensibles, i toquen el drama de la migració com a desplaçament sotmès a condicions penoses.

—Quines mesures s'han pres des de la seva delegació en aquest cas?

—La Companyia de Jesús a Espanya treballa a fons els temes d'integració social, molt més que no la primera acollida. Hem de menester posar en obra la nova societat que es configura, i això demana prou esforços.

—Creu que la reacció i la denúncia de la societat espanyola davant dels darrers esdeveniments ha estat prou contundent?

—Certament, tant des dels mitjans de comunicació com des de l'opinió pública, s'ha denunciat un drama humà. Però repetesc que el Govern ha reaccionat de manera infame, avantposant les «bones relacions» retòriques amb el Regne del Marroc a la defensa dels Drets Humans. I tampoc no hi ha hagut cap reacció social a aquesta infàmia, tal vegada perquè venia d'un govern anomenat d'esquerres. Deman que, d'una vegada, mirem menys les sigles del govern que hi hagi a cada moment, siguin les que siguin, i que fem «política» des de les conviccions ètiques. Com a cristià, això és una exigència fonamental.

Tibidabo us informa

Clausura de l'Any de l'Eucaristia

Octubre 2004-05

El dia 29 d'octubre amb motiu de la Clausura de l'Any de l'Eucaristia hi haurà un programa d'acció de gràcies en el Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo.

A les 19 hores. Informació de la Presència de les Relíquies de Santa Margarida Maria d'Alacoque en la visita per Espanya

A les 20 hores. Eucaristia d'Acció de gràcies

A les 21 hores. Pregària i Benedicció Eucarística

De 23 a 24 hores. Hora Santa de Clausura de l'Any de l'Eucaristia

Tots hi esteu convidats a participar-hi

«Cada cent metres trobaves cadàvers amb el passaport a la mà»

■ Lukombo es va passar tres mesos per travessar a peu el desert del Sàhara

Lukombo és un ciutadà congolès que va fugir per raons polítiques del seu país i va arribar a la península després d'un periple pel desert i d'aconseguir saltar la tanca de Ceuta. Ara viu a Girona, on gràcies a l'associació Àkan té un sostre, rep menjar i classes de

català. Però la seva situació continua sent fràgil, fins al punt que no pot donar a conèixer la seva veritable identitat ni deixar que aparegui la seva imatge als mitjans. El seu testimoni és tot un exemple d'una realitat que nosaltres no ens podem ni imaginar.

—Quina era la seva situació al Congo abans d'emigrar?

—Era professor universitari. No em va ser fàcil arribar a ser-ho, perquè vaig quedar orfe molt petit. Érem cinc germans, vivíem en una situació de misèria total, però els capellans catòlics em van ajudar i amb molt de sacrifici vaig poder anar estudiant. Tenia clar que els estudis eren la sortida de la pobresa en què estàvem i em vaig esforçar molt; per anar a la universitat calia caminar tres hores cada dia, anant i tornant, i molt sovint sense gairebé res per menjar. Al meu país les coses no són fàcils, i menys per als pobres... Vaig acabar estudiant tres carreres i se'm van quedar de professor.

—Per quina raó va decidir abandonar el seu país?

—Em van detenir pel que deia a les classes l'any 2000. Vaig estar mig any a la presó, condemnat a mort, però quan anaven a afusellar-me una persona em va reconèixer i em van deixar escapar.

—On va anar després?

—Vaig passar a l'altre Congo, però la situació política era molt inestable i em vaig traslladar a Gabon. Mentrestant va néixer el meu fill petit. Al cap d'un temps també era desaconsellable quedar-se allà, i reunint diners vaig comprar un bitllet d'avió fins a Rabat. Però vaig ser detingut i transportat amb altres immigrants fins a Algèria, al sud, al desert, on no hi ha res, ni menjar, ni possibilitats de viure... Em van impressionar les dones, les criatures que s'havien deportat allà...

—Com va poder fugir d'aquest lloc?

—No tenia diners, o sigui que només tenia una possibilitat: caminar, i així ho vaig fer. Amb unes trenta persones més vam emprendre el camí de retorn al Marroc. Travessar el desert no és fàcil, al desert no hi ha res i s'hi mor sovint. Cada cent metres trobaves cadàvers, amb els passaports, ningú sabia mai on havien mort els seus, molts dels cadàvers eren dones... No s'oblida mai més. Vam tardar uns tres mesos a arribar a Uxda, a la frontera amb el Marroc. Però hi vam arribar pocs, tènien els peus desfets, inflats. Era impossible continuar, calia refer-se. Em pensava que la meua vida s'havia acabat, no creia poder tornar a veure mai més ningú de la meua família... Però m'esperava un tros més de camí, fins a Fnidec, el bosc que hi ha al costat de Ceuta.

—Va arribar a Fnidec?

—Sí, era la possibilitat de passar a Europa... Saltar la tanca de Ceuta i entrar. I això és el que es fa al bosc: esperar a la nit per poder saltar. Hi ha gent que té diners i pot pagar les màfies que els passin, els que no en tenim hem d'intentar-ho amb

Un immigrant al bosc de Fnidec, on també va estar Lukombo.

les nostres forces i la nostra intel·ligència. Però la vida al bosc no és fàcil, es viu per grups, per ètnies, i cal baixar a Fnidec, a 14 km a buscar menjar. S'ha de fer de matí, perquè la policia no et vegi, i córrer molt si creus que et poden perseguir... De vegades la policia entrava al bosc i era terrible... Allà s'hi viu en condicions infrahumanes, amb quatre plàstics de pro-

tecció els que tenen més sort. El menjar es bull en pots de pintura totalment contaminants, hi ha gent malalta, ferida, i no hi ha res. De tant en tant, alguna ONG entra o algun religiós hi porta ajuda, res més.

—I va aconseguir saltar la tanca?

—Sí, un dia la vaig saltar, no era el primer intent. En ser a l'altra banda vaig veure com la policia rondava per allà i vaig témer que em veiessin. Vaig passar tres dies estirat sense moure'm, només tenia la Bíblia, el meu únic equipatge. De tant en tant, l'obria i em consolava.

—A Ceuta va millorar la seva sort?

—En part sí, hi ha unes religioses, vedrunes, gent que ajuda molt, moltíssim, sor Paula, Marisa... Allà em vaig començar a recuperar, però vaig demanar la condició d'asil polític i no me la van donar, només em van donar el permís de residència espanyol i em van dir on volia anar. Un dels nois del centre menjava sempre fruita d'una caixa que hi deia «Girona». No tenia cap idea d'Espanya, i vaig dir «Girona», i cap allà em portaren, amb altres congolecosos, ara fa dos anys...

—Com ha estat la vida a Girona?

Dura, molt difícil, he treballat d'aju-

dant de cuiner, de mosso de magatzem. I ara estic a l'atur, estic fent un curs per ajudar discapacitats físics. Aquests temes m'interessen, crec en l'amor i la justícia. Al Congo vaig fundar un centre per a orfes. Però si sobrevisc és gràcies a l'Associació Àkan. Ells em sostenen i em donen habitatge. El més important per a mi és que són la meua família a Europa, els llaços que he establert amb ells són molt forts i són la meua raó de viure a Girona. Hi ha coses més importants que els diners: tornar-se a sentir valorat, estimat, cuidat... Amb ells he anat tornant a la vida. I esperem que de mica en mica les coses puguin millorar.

—Aquest estiu ha tornat al bosc de Fnidec? Per què?

—He anat mantenint contacte amb les religioses de Ceuta. Hi he tornat acompanyat de membres d'Àkan, per motius humanitaris. Em va semblar que s'hi havia d'anar a dur una paraula d'esperança, una mica de menjar, de medicaments, en fi... Em va fer mal veure que encara hi havia dues dones dels sis mesos que jo vaig viure al bosc ara fa dos anys; encara no havien pogut passar... Ara la situació és molt preocupant. Ens truquen demanant ajuda companys que havien passat, retornats al desert. Tots sabem l'infern que és i voldríem anar fins allà per poder-los ajudar, que no quedin abandonats de tothom, perquè nosaltres sabem el que significa tot això. Quant de dolor hi ha!

—Com ajuda la fe en aquest periple?

—Sense fe seria impossible continuar vivint. Hem viscut l'horror, i hem vist desgràcies tan grans que la humanitat hauria de conèixer! Sense Déu, com continuar vivint? El meu equipatge era la Bíblia, la seva paraula m'ha alimentat al llarg d'aquests anys, i gràcies a aquesta força he pogut sobreviure, sóc profundament creient.

Reportatge: Eduard Brufau

Reaccions des de l'Església

La tragèdia de la immigració ha trobat ressò dins de l'Església, des del mateix Vaticà fins a les ONG que treballen sobre el terreny. La Comissió Episcopal de Migracions ha emès una nota en què es lamenta per la mort de tants immigrants i adverteix que «necessàriament hi ha d'haver altres maneres legítimes i proporcionades» d'afrontar la immigració, i «que les solucions, gens fàcils, han de començar per intentar eradicar-ne les causes». En aquesta tasca la nota d'aquesta Comissió de la Santa Seu assenya-la que aquestes solucions, en aquest cas, pertoqueu especialment a l'ONU, la Unió Europea i l'Estat espanyol.

També han estat nombroses les reaccions des de diferents bisbats andalusos. Així el bisbe de Màlaga, diòcesi a la qual pertany Melilla, va remarcar que «encara que [els immigrants] hagin arribat fins a les nostres fronteres sense complir els requisits de les lleis en vigor, el tracte que reben no sembla compatible amb els principis dels Estats que han signat la seva adhesió als drets humans». A més, es dona la circumstància que el Secretariat diocesà de Migracions del bisbat andalus està organitzant aquests dies,

el 26 i 27 d'octubre, les IX Jornades sobre migracions, que tenen com a lema «Àfrica, per què emigres?». Des del bisbat de Cadis, al qual pertany Ceuta, també es van manifestar sobre els fets tot dient que «la Unió Europea hi hauria de donar una resposta digna i justa en coordinació amb els diferents països d'origen».

Per la seva banda, Càritas Europa, juntament amb altres cinc organitzacions religioses, van enviar una carta al Consell de Ministres de l'Interior de la Unió Europea —celebrat el 12 d'octubre— en què reclamen una investigació judicial per escatir la mort a trets d'una quinzena d'immigrants a la tanca fronterera i recorden que molts dels immigrants «poden ser considerats sol·licitants d'asil d'acord amb la Convenció de Ginebra del 1951 sobre l'Estatut dels Refugiats». També la Fundació Migra-Studium, un centre social promogut per la Companyia de Jesús a Catalunya, ha emès un comunicat en què, entre altres punts, s'adverteix que «els immigrants no són uns delinqüents ni un exèrcit d'invasió», i denuncia la complacència de l'opinió pública en aquesta crisi humanitària.

De 14 al 21 de novembre

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

Especial solidaritat amb els nostres germans

Presidit per Mons. Agustí Cortès,
bisbe de Sant Feliu de Llobregat

«*Pelegrins de la Paraula*» al país de Jesús

De 27 de desembre al 3 de gener del 2006

Cap d'Any a **TERRA SANTA**

*Especial solidaritat amb els
nostres germans*

Oberta la inscripció.
Demaneu informació.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

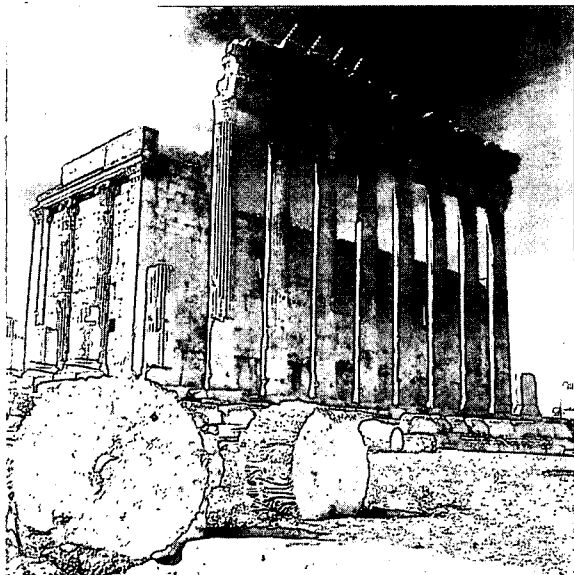
MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

Del 2 a l'11 de desembre

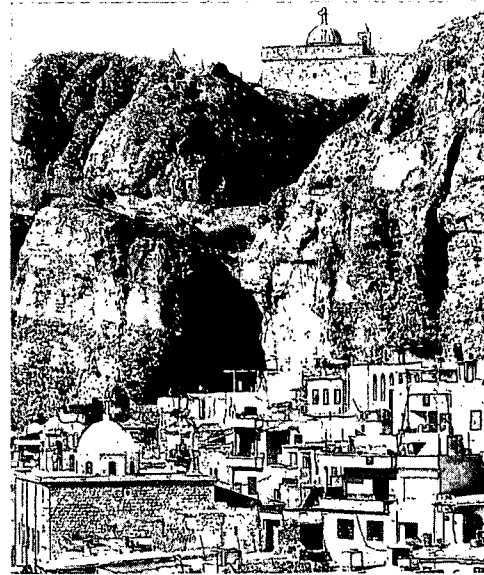
Viatge a SÍRIA

A la recerca de les antigues
civilitzacions de l'Orient

VISITAREM:

Damasc, Maaloula, Hama,
Crack dels Cavallers, Tartous, Markab,
Latakia, Ugarit, Ebla, Alep,
Presa de l'Eufrates, Rusafa, Mari, Dura,
Palmira, Bosra, Shaba, Kanawat, etc.

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

església en el món

Benet XVI diu en una entrevista que «dialoga» amb Joan Pau II

■ Recorda la seva amistat amb el Pontífex difunt

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI va revelar a la televisió que «parla» amb Joan Pau II i, a través d'ell, amb Jesucrist. En una entrevista concedida a la televisió de Polònia va recordar el seu predecessor com un «home de Déu» i «portaveu dels valors de la humanitat». L'entrevista la va fer el 20 de setembre a Castelgandolfo el jesuïta polonès Andrei Majewski. La televisió pública polonesa la va emetre amb ocasió de la Jornada del Papa, en record del 16 d'octubre del 1978, dia en què Karol Wojtyła es va convertir en Pontífex.

«El papa Joan Pau em resulta sempre proper a través dels seus textos: l'escolto i el veig parlar, i puc estar en diàleg continu amb ell perquè amb aquestes paraules parla sempre amb mi; conec també l'origen de molts textos, recordo els diàlegs que vam tenir sobre cadascun d'ells», va revelar Benet XVI a la televisió polonesa. «Naturalment aquesta proximitat a través de les paraules és una proximitat no només amb els textos sinó amb la persona: més enllà dels textos sento el Papa mateix. Un home que va amb el Senyor no s'allunya: cada vegada sento més que un home que va amb el Senyor es fa encara més proper. Quan jo estic a prop del Senyor, estic a prop del Papa i ell ara m'ajuda a estar a prop del Senyor. Miro d'entrar en la seva atmosfera de pregària, d'amor al Senyor, d'amor a la Mare de Déu i m'encomano a les seves oracions. Hi ha així un diàleg permanent i també una proximitat, d'una forma nova, però d'una forma molt profunda», va afe-

gir en la seva primera entrevista televisiva des que és Papa.

Joan Pau II havia escrit en un dels seus llibres que donava gràcies a Déu per «la presència i ajuda del cardenal Ratzinger. És un amic segur». El Papa polonès no havia escrit paraules així d'altres cardenals. A l'entrevista que va concedir, Benet XVI va confirmar que, realment, amb el Papa anterior eren molt amics: «Des del començament vaig sentir una gran simpatia per ell i, gràcies a Déu, l'aleshores cardenal Wojtyła em va atorgar des del principi la seva amistat, immerescuda per la meua banda. Estic agraït per la confiança que em va dipositar, sense cap mèrit meu. Sobretot veient-lo resar vaig comprendre, no només vaig veure-ho, que era un home de Déu. Aquesta era la impressió fonamental: no sols un home que viu amb Déu, sinó en Déu.»

Per al papa Benet XVI, Joan Pau II va crear «una nova sensibilitat cap als valors

L'entrevista es va fer a Castelgandolfo.

morals». I subratllava: «Tots els cristians han reconegut que ell és el portaveu de la cristiandat. No hi ha ningú més arreu del món que pugui parlar en nom de la cristiandat i donar veu i força, en l'actualitat del món, a la realitat cristiana. Però també per als no cristians i per a les altres religions va ser el portaveu dels grans valors de la humanitat.» Un dels grans mèrits del seu antecessor va ser «saber engrescar la joventut amb Crist. Això és nou si pensem en els joves del 68 i dels anys setanta. Que la joventut s'hagi entusiasmat per Crist i per l'Església i també per valors difícils només podia

aconseguir-ho una personalitat amb aquell carisma», va reconèixer Benet XVI.

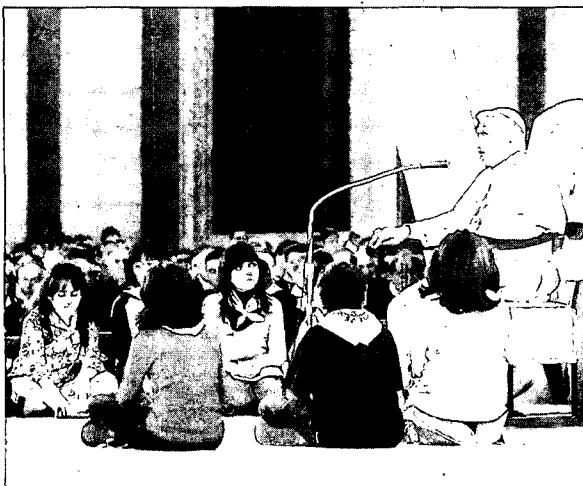
El Pontífex va dir que no vol escriure massa textos perquè ja hi ha un «patrimoni riquíssim que encara no ha estat prou assimilat en l'Església» i que va escriure Joan Pau II. Així, «considero justament una missió essencial i personal meua no produir tants documents nous», va fer saber. Finalment, Benet XVI va comunicar que possiblement el proper juny podrà viatjar a Polònia, si el Senyor li ho concedeix.

Miriam Díez i Bosch

El Papa parla de la seva primera comunió amb 100.000 infants

CIUTAT DEL VATICÀ.— «Papa, ens diuen a catequesi que Jesús és present en l'Eucaristia. De quina manera? Jo no el veig.» Aquesta va ser una de les preguntes que alguns nens i nenes de catequesi de primera comunió van formular al Papa el 15 d'octubre. La trobada es va fer a la plaça de Sant Pere, on Benet XVI va intentar explicar als 100.000 infants reunits per a l'ocasió què és l'Eucaristia, l'adoració, la confessió i altres aspectes. El Papa va respondre a la pregunta sobre la presència real de Jesús en l'Eucaristia amb una metàfora en què comparava aquesta manera de ser de Jesús en el pa i en el vi com «l'electricitat, que fa llum però no la veiem. Però hi és».

El Pontífex va recordar el dia de la seva primera comunió: «Un preciós diumenge de març del 1935, fa 69 anys. Aquell dia vaig prometre al Senyor, en la mesura del possible: "Vull estar sempre amb tu", i li vaig demanar: "Però Tu has d'estar sempre amb mi."»

Els nens van poder trobar-se amb Benet XVI.

«Per què m'he de confessar abans de combregar si sempre cometo els mateixos pecats?», va preguntar-li una nena, Livia. El Papa, rient per la sinceritat, li va dir que «en general els nostres pecats són sempre els mateixos, però fem neteja de casa nostra o de la nostra habitació almenys cada setmana, encara que la brutícia sigui sempre la mateixa». La confessió, va recordar, és necessària «només en cas de pecat greu, però és molt útil confessar-se regularment per conrear la neteja i la bellesa de l'ànima, i madurar a poc a poc en la vida». Altres infants li van comunicar que ells volen anar a missa els diumenges però que els seus pares fan altres coses i no ho veuen com una prioritat. Benet XVI va suggerir-los que demanin als pares d'acompanyar-los «per trobar junts Jesús». La catequesi va acabar amb una estona d'adoració i els nens, espontàniament, es van anar agenollant a la plaça de Sant Pere i als carrers del voltant, plens de famílies i de grups de catequesi que havien vingut d'arreu d'Itàlia. (M.D.B.)

Paraules d'Angelo Sodano en el 60è aniversari de la FAO

CIUTAT DEL VATICÀ.— «Com més gastem en armaments menys en queda per als qui passen fam.» Són les paraules del cardenal secretari d'Estat, Angelo Sodano, pronunciades davant de 180 representants dels estats membres de la FAO amb motiu del 60è aniversari d'aquesta institució de les Nacions Unides. Per a Angelo Sodano, «la FAO es troba davant d'un món que,

malgrat les doloroses divisions, manifesta una necessitat creixent d'aplegar-se a l'entorn d'objectius comuns per donar sentit solidari a la convivència de la família humana». La proposta vaticana encoratja a «promoure el desenvolupament agrícola i la formació de condicions que garanteixin plenament el dret fonamental a la nutrició». Entre els problemes, va esmentar «la subordinació a la qual

algunes ajudes es veuen sotmeses per part dels països més pobres» o «la cultura consumista dels països desenvolupats que exalten falses necessitats en detriment de les necessàries». El cardenal Sodano va insistir en el fet que en la lluita contra la fam cal dirigir els esforços als mitjans per «guanyar-se el pa quotidià, en lloc de desviar els recursos cap als conflictes i les guerres». (M.D.B.)

Si vols un ambient familiar
i no trobar-te mai sol...

**RESIDÈNCIA NOSTRA
SENYORA DE
MERITXELL**

Al cor de la ciutat de Barcelona
Gran Via de les Corts
Catalanes, 602
(davant de la Universitat)
Tel. 933 041 301

BRASIL

El Papa visitarà el Brasil l'any 2007

BRASÍLIA.— La Conferència Nacional de Bisbes del Brasil (CNBB) ha anunciat que Benet XVI visitarà el Brasil el 2007, on inaugurarà la V Conferència General de l'Episcopat Llatinoamericà. El Papa va donar a conèixer la seva decisió durant l'audiència celebrada a la seva residència apostòlica vaticana en rebre el president del Consell Episcopal Llatinoamericà i del Carib (CELAM), el cardenal Francisco Javier Errázuriz (Xile), acompanyat pels cardenals Claudio Hummes (Brasil), Jorge Mario Bergoglio (Argentina) i Pedro Rubiano (Colòmbia). Els purpurats van expressar a Benet XVI el seu desig que la V Conferència se celebri a l'Amèrica Llatina. El Papa va triar el lloc i la data i va garantir la seva presència en la inauguració de la trobada. El santuari marià d'Aparecida, el més important del Brasil, ha estat escollit per a la celebració d'aquesta trobada que es farà entre l'abril i el maig del 2007. Aquesta serà la segona ocasió en què aquesta cimera se celebri al Brasil, atès que la primera es va realitzar a Rio de Janeiro el 1955. La II Conferència va tenir lloc a la ciutat colombiana de Medellín (1968) i la III a la mexicana de Puebla de los Angeles (1979). La darrera d'elles es va dur a terme el 1992 a Santo Domingo (República Dominicana) coincidint amb la celebració del cinquè centenari de l'arribada de la fe al continent. (ACI)

Vaticà

La Santa Seu encoratja el diàleg amb el món musulmà

■ Missatge del president del Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós als musulmans per la fi del Ramadà

CIUTAT DEL VATICÀ.— Amb motiu del final del mes del Ramadà, el president del Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós, Mons. Michael L. Fitzgerald, va enviar un missatge de felicitació als musulmans, sobre el tema *Continuant pel sender del diàleg*. El missatge recorda com s'ha convertit ja en tradició per al Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós «enviar un missatge als nostres germans i germanes musulmans per la fi del Ramadà».

«El 1991, amb motiu de la primera guerra del Golf, el missatge d'amistat va ser signat per Joan Pau II. Ell va afirmar la necessitat d'un diàleg sincer, profund i constant entre creients catòlics i creients musulmans, del qual pugui sorgir un coneixement més gran i

L'Església promou la relació amb els musulmans.

confiança recíproca». Certament aquestes paraules continuen sent actuals», es llegeix en el missatge.

L'arquebisbe Fitzgerald recorda després la pena de bona part del món musulmà per la desaparició del papa Joan Pau II, el 2 d'abril, i la seva gran constància en les relacions islamocristianes. «Van ser la fe en Déu i la confiança en la humanitat les que portaven el difunt Papa a comprometre's en el diàleg. Sempre s'acostava als germans i a les germanes de totes les religions amb respecte i amb el desig de col·laborar, tal com va demanar fer-ho el Concili Vaticà II en la declaració *Nostra aetate*, el quarantè aniversari de la qual se celebra enguany.»

També Benet XVI, seguint l'ensenyament del Concili Vaticà II i continuant el camí emprat per Joan Pau II, en el discurs als representants d'altres religions que van participar en la celebració a l'inici del

seu pontificat, va expressar la seva estimació pel creixement del diàleg entre musulmans i cristians, a tots els nivells. «Després, fent referència als conflictes, a la violència i a les guerres presents al món, el Papa va subratllar que cada persona té el deure, especialment els qui reconeixen pertànyer a tradicions religioses, de treballar per la pau... i comprometre's en un diàleg autèntic i sincer.»

El missatge acaba amb l'exhortació a comprometre's per «reforçar la nostra tenacitat per construir bones relacions entre les persones de diferents religions, promoure el diàleg cultural i treballar plegats per una justícia més gran i una pau duradora. Demostrem, com a cristians i musulmans, que podem viure junts en una germanor sincera i mirar de complir sempre la voluntat de Déu misericordiós que ha creat la humanitat perquè fos una sola família.» (Fides)

XINA

Mor Mons. Chang, que va passar 24 anys a la presó

PEQUÍN.— El 12 d'octubre va morir el bisbe Peter Chang Bai Ren de l'Església clandestina a la Xina. El bisbe, que va morir d'una malaltia cardíaca, tenia 90 anys, 24 dels quals els va passar a la presó per la seva fidelitat al Papa. En un relat de pròpia mà del 1997, Mons. Chang escrivia: «Quan vaig arribar a la diòcesi de Hanyang el 16 de gener del 1953 (...) vaig oferir solemnement la meua diòcesi a l'Immaculat Cor [de Maria] i li vaig demanar dos favors: que la nostra diòcesi es lliurés de la pesta de la reforma religiosa contra el Papa de Roma, i que jo, el més feble dels homes, no fos un Judes. Quaranta-cinc anys de severa persecució han passat d'ençà que vaig oferir la nostra diòcesi a l'Immaculat Cor. Els fets

proven que l'Immaculat Cor ens ha concedit amablement els dos favors que vaig demanar.» En una altra part d'aquest relat, el bisbe recordava: «El 13 de setembre del 1995, quan els policies, que m'apuntaven amb les seves armes, em van amenaçar perquè renunciés al Papa de Roma, els vaig dir directament: "Dispareu-me, però no renunciaré al Papa." No em van disparar, però vaig passar 24 durs anys a la presó i vaig treballar com un esclau al camp de treball.» D'altra banda, l'agència AsiaNews va informar que el govern local va permetre que els funerals de Mons. Chang fossin celebrats en públic i que hi participessin sacerdots de l'Església catòlica clandestina, fidel al Papa. (N.E.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teua aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 188,80 €** ☐
Àsia i Oceania: 254,32 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Espanya

La vida consagrada analitza l'experiència de Déu en els joves

■ Unes jornades de Pastoral Juvenil Vocacional apleguen més de 900 religiosos i religioses

MADRID.— Recentment es van celebrar, a Madrid, les 35es Jornades de Pastoral Juvenil Vocacional organitzades per la Conferència Espanyola de Religiosos. L'assistència multitudinària, més de nou-cents religiosos i religioses, va posar de manifest la importància del tema que es va tractar i l'interès que havia despertat.

Les ponències, taules rodones i experiències van girar al voltant de la qüestió de com «suscitar l'experiència de Déu en els joves», com la vida consagrada els pot ajudar, en el moment actual, a descobrir que Déu té, per a ells, «rius d'aigua viva», com deia l'eslògan triat per a aquestes jornades.

El mercedari Alejandro Fernández Barrajón va obrir, amb una provocativa conferència, les jornades i va assenyalar que «molts joves s'han allunyat de Déu per sobredosi d'espiritualisme». Va subratllar que molts joves viuen amb «anorèxia de Déu, que és una de les pitjors malalties de la postmodernitat» i va alertar els religiosos i religioses del «perill de confondre l'experiència de Déu amb les activitats religio-

ses». Fernández Barrajón va demanar que l'Església sigui «creïble, atractiva i prope- ra», per transmetre una experiència de Déu que sigui comunitària, misteriosa, totalitzant i compromesa, i va suggerir que «ens cal un gran concili a l'Església espanyola».

Es van presentar, després, llocs i llenguatges que poden facilitar l'experiència de Déu entre els joves. Així, la dominica contemplativa Lucía Caram va parlar de l'experiència de Déu des de la contemplació, que consisteix a «buscar Déu en la foscor de la fe, en aquest domicili nostre de carn humana», i va convidar els consagrats a portar Jesucrist als joves, «que tenen set d'autenticitat».

Carlos Prieto, laic, es va adreçar a l'assemblea per presentar la trobada amb els

pobres com a lloc de trobada, també, amb Déu. Va parlar del Déu defensor de la causa dels febles i de no utilitzar els pobres com a mitjans o objectes, sinó a entrar «en la dinàmica de la fraternitat», per treballar a favor dels pobres perquè són els nostres germans. També la Paül·la és lloc de trobada amb Déu, i els joves ho poden descobrir aquí, com ho van posar de manifest Mariela Martínez i Carmen Román, de la Congregació de Sant Domènec, que van repetir, amb sant Pau, la necessitat de «proclamar la paraula a tot hora amb paciència i doctrina». «La música apropa a Déu», va afirmar el músic Ignacio Yepes, que va presentar com a través de la cançó, de les obres musicals, és possible fer i transmetre l'experiència de Déu.

Va cloure les jornades l'eucaristia que va presidir Alejandro Fernández Barrajón, que va afirmar en l'homilia que «aquest és el millor temps per a la vida religiosa», va convidar a viure amb autenticitat i va destacar les «malaurances dels religiosos que no siguin capaços de cuidar i transmetre l'experiència de Déu». (Ivicon)

CUBA

Un bisbe denuncia agressions a l'illa

HOLGUÍN.— Les agressions a catòlics de la diòcesi d'Holguín, a Cuba, persisteixen i augmenten en violència, segons ha denunciat el bisbe d'aquesta diòcesi, Mons. Héctor Luis Peña Gómez. Segons la seva denúncia, el 16 d'octubre va tornar a ser agredit el diaca Andrés Rodríguez Tejeda, juntament amb la seva esposa i un dels seus fills, com ja havia passat anteriorment. Dues persones el van agredir verbalment, després el van colpejar i insultar en repetides ocasions. Segons el bisbe Peña, «aquest i altres fets que no semblen tan aïllats, estan creant un malestar cada cop més creixent entre els molts membres de les comunitats, entre els sacerdots, religiosos i laics». L'oficina de premsa del bisbat d'Holguín ha revelat que reben moltes trucades telefòniques de persones amoninades, que intenten corroborar la veracitat d'aquests esdeveniments lamentables. «Com a pastor d'aquesta Església —afirma el bisbe Peña Gómez—, responsable de tot el que conduïx a la pau i a la justícia, i convenint que la violència no és el camí per resoldre els conflictes, m'adreço a les autoritats [cubanes] perquè s'encarreguin que aquests fets no es repeteixin i determinin la responsabilitat de qui els provoca.» (Zenit)

Mans Unides aprova dos projectes per a Guatemala i El Salvador

BARCELONA.— Mans Unides ha aprovat els dos primers projectes d'ajut d'emergència als damnificats per la tempesta tropical Stan, que després del seu pas per Centreamèrica ha deixat un rastre de milers de morts. A Guatemala, la tempesta s'ha convertit en la pitjor tragèdia

projectes productius per a famílies de zones rurals que viuen en condicions de pobresa extrema. Ha sol·licitat el suport de Mans Unides per atendre 15.000 persones amb la compra i distribució de medicaments, menjar, aigua, roba, etc. L'ONG catòlica hi envia 40.000 euros.

Per una altra banda, l'Associació Intersectorial per al Desenvolupament Econòmic i Progrés Social (CIDEP), al Salvador, treballa en la promoció de l'educació i el desenvolupament dels sectors més necessitats de la societat, a través de la capacització i canalització de recursos financers i tecnològics que facin possible el desenvolupa-

Les tasques de reconstrucció són lentes.

natural de la seva història, i ha superat la xifra de morts per l'huracà Mitch. En aquest país Stan ha deixat tres milions i mig d'afectats, i les autoritats no s'atreveixen a donar xifres de morts, ja que pobles sencers han quedat sepultats per l'aigua i el fang. Des de fa quinze anys el Centre Experimental de Desenvolupament per a la Petita i Mitjana Empresa realitza una estratègia de treball basada en la capacització tècnica en els processos productius, d'administració i comercialització, i

ment de necessitats dels sectors socials de recursos escassos. Els cal ajut per a les necessitats de les persones damnificades per l'Stan. Unes 2.500 persones es beneficiaran dels fons que es destinaran a la compra i distribució de queviures i productes de primera necessitat. Mans Unides hi col·labora amb 33.200 euros.

Per a més informació i col·laboracions: Emergència Centreamèrica, "la Caixa" 2100 3291 95 2200109437, tel. 934 877 878, www.mansunides.org (C.C.)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, pèrroqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposen d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundaciontrasrafatima.org

ENRIQUE FIGAREDO, «KIKE», PREFECTE APOSTÒLIC DE BATTAMBANG

—Com és Cambodja als ulls d'Enrique Figaredo?

—Cambodja és un país molt jove, amb moltíssims infants. El 50% de la població té menys de 15 anys. És un país molt dinàmic, molt alegre, ple de vida, però també ple de dificultats. Hi manquen escoles i professors. L'accés a una dieta mínima perquè els infants creixin amb salut i amb normalitat tampoc no està garantida. No és que passin fam, però hi ha malnutrició. No hi ha una higiene mínima. El problema de l'aigua és molt fort. No està garantit que tinguin aigua neta, que es pugui beure, que no provoqui malalties. Tenim problemes molt forts en l'accés a la medicina. Hi ha hospitals, metges, infermeres, farmàcies... però la gent és molt pobre i no es pot pagar les medecines. La gent no s'atreveix a acudir als hospitals perquè no pot pagar els medicaments ni els tractaments.

Aquests són problemes bàsics, però un altre problema al qual ens enfrontem, a causa de l'explosió demogràfica, és l'accés a les terres. Cada dia la terra és més escassa i és un bé que té molt valor. Molta terra lliure està minada i ningú no la vol. Només els pobres la busquen perquè creuen que quan la desminin se la podran quedar. Molts infants, fills d'aquests colons, van a aquestes terres minades i es produeixen les terribles mutilacions.

—El desminatge de terres va a bon ritme?

—S'ha desminat molta terra a Cambodja, però desminar costa una animalada. De moment es continuen desminant accessos a les carreteres, zones de turisme... i hi ha llista d'espera. Es destinen moltíssims recursos al desminatge. Ara tenim un projecte de desminatge de 25 hectàrees de terra que ens han concedit perquè les explotem i les lliurem als colons. Hem demanat a l'organisme oficial del govern cambodjà que les desmini. Ja han començat i no crec que estigui enllestit fins al març de l'any vinent.

—Un dels programes que més satisfacció els dona és la producció d'una cadira de rodes. Per què?

—La cadira de rodes et canvia la perspectiva de la vida. És un gran canvi passar del terra a estar assegut, passar d'estar quiet a estar mobilitzat... és una revolució. És una cosa molt senzilla però revolucionària. La cadira de rodes mobilitza una persona i fa que se socialitzi. Ens hem trobat amb casos de nens que eren a casa, pàl·lids, amb mala salut... ara fan exercici amb la cadira de rodes, agafen bon color, se socialitzen, van a l'escola, els adults van al temple, a veure la família... la vida els canvia completament. És impressionant! Sents comentaris del tipus: «Adéu al terra», «Moltes gràcies per això que m'has concedit», «Què puc fer jo ara per ajudar-te a tu?» Les persones recuperen la dignitat.

És una cadira de tres rodes: dues són de bicicleta, la de davant és més sofisticada, de plàstic. L'estructura és de fusta. El disseny ens el va ajudar a acabar una organització anglesa, que es diu Motivation i que es dedica a fer cadires de baix cost amb els materials locals que hi hagi a cada indret. Produïm més de 1.000 cadires l'any. I fem el seguiment d'unes 4.000 cadires a Cambodja. Tenim més de 30 persones discapacitades fent el seguiment de les cadires. Hi ha cinc models i cinc mides, i s'ajusten a la necessitat de cada persona. També totes les nostres parròquies, i és una cosa en la qual he insistit molt, tenen accés per a les cadires de rodes.

—Però del que està més orgullós és dels

Durant aquest mes d'octubre diferents ciutats espanyoles gaudeixen de l'espectacle «Cambodja, més a prop». Es tracta d'una gira del Grup de Ball de Taken, format per ballarins i músics (infants i joves de 8 a 20 anys) que presenten la realitat del seu país, Cambodja, a través de les seves danses tradicionals khmers. Però no es tracta únicament d'un espectacle cultural, ja que els joves artistes comparteixen les seves vivències i acosten la realitat de Cambodja als espectadors. Aquesta gira és iniciativa del prefecte apostòlic de Battambang, Enrique Figaredo, un jesuïta asturià a qui tots coneixen per Kike, i l'ONG SAUCE. Amb el que recaptin esperen construir una escola d'educació secundària a Tropeang Kbal Sya.

«Vull que l'Església estigui molt present en el món de la cooperació»

Enrique Figaredo, entre dues de les «seves» nenes.

«seus» nens i nenes, oi?

—Juntament amb tants problemes aquests nens i nenes transmeten amb la seva alegria i el seu somriure la vitalitat, la vida... el que ens expliquen, d'una banda, és que la vida és més forta que la mort. El que ells ens transmeten és que val la pena viure la vida amb alegria, malgrat tot, malgrat les tragèdies, malgrat les dificultats... ens transmeten que la vida és una festa. A través dels seus balls ens mostren la seva manera de viure, perquè són uns balls folklòrics i ens parlen de la pesca, de la collita, del problema de les mines... narren d'una manera molt plàstica i de color el que és la vida a Cambodja.

D'altra banda, jo em sento molt orgullós del que fan, perquè fem servir pocs mitjans. Ells, que són pobres, que no tenen res, que viuen en la subsistència, resulta que ens ofereixen un espectacle que aquí jo no sé qui ens l'oferiria. Aquests són moments que m'omplen d'alegria, que compensen les situacions tan dures que vivim. M'assalten dos instints, de paternitat i de propietat, i dic: «Aquests són els meus nens!» Ells, que no tenen res, han compartit les seves experiències amb els infants de les escoles espanyoles, que tenen de tot i que moltes vegades estan saturats. Aquests infants mostren que la dignitat i la bellesa no estan renyides amb la pobresa. A més de mostrar com som i com vivim, també demanem solidaritat. Jo, més que amb diners, compto amb la simpatia de la gent, amb el fet que s'enduguin una impressió agradable dels infants cambodjans i que es perdi la por de la gent dels països llunyans.

—Com és la comunitat catòlica de Cambodja?

—Els catòlics som una minoria. La meua diòcesi té quatre milions d'habitants i 26 comunitats que no passen dels 5.000 catòlics. Són comunitats actives fins al final, tant en el culte com en la presència social. Estan compromeses a fons. És gent sincera i honesta amb les seves creences. Jo vull que la comunitat sigui forta, que respongui, que tingui una presència social, que sàpiga pregar, que sàpiga cooperar amb altres... som una comunitat petita, bonica, on tots ens coneixem, on ens ajudem els uns als altres, on tothom coneix el seu bisbe. Tinc la sort de ser bisbe d'una zona viva, puc visitar famílies, visito les parròquies de la diòcesi com a mínim dos cops l'any... vull que l'Església estigui molt present en el món de la cooperació.

La comunitat catòlica són poquetes persones, però ben avingudes. Fem molts serveis: centres d'acollida per a malalts de sida, cases per a estudiants, ajudes per a avis, escoles bressol... Des de la diòcesi treballem en les infraestructures i ja hi hem construït dues carreteres.

—Una Església al servei de tothom...

—Fa poc vaig ser a Roma i vaig veure el Papa. Va ser un encontre molt bonic. Li vaig portar una talla del lavatori dels peus, feta en fusta per un mutilat. Li va agradar molt. Benet XVI va somriure i va quedar encantat. Em va preguntar com ens podia ajudar i em va dir que pregaria per nosaltres. Jo, amb aquesta talla, volia representar el que vol fer l'Església catòlica: estar al servei de la gent. A Cambodja l'Església és petita, però és una comunitat dinàmica al servei dels altres. La nostra presència allí és en benefici de tothom. Voldria que a Cambodja l'Església sempre tingués present l'afecte que posava Jesús rentant els peus i donant exemple als seus seguidors.

Rosa Maria Jané Chueca

Vint anys dedicats a Cambodja

El 1985 Enrique Figaredo va començar a treballar als camps de refugiats dels cambodjans a Tailàndia. Allí es va dedicar als mutilats de guerra, la majoria a causa de les mines. L'octubre del 1988 va tornar a Espanya, però va continuar en contacte amb Cambodja i hi va tornar els tres períodes llargs d'estiu de vacances. L'octubre del 1993 va tornar definitivament a Cambodja per encarregar-se dels projectes amb els mutilats, llençar la cadira de rodes i participar en la campanya per a l'eliminació de les mines. Des del 2 de juliol del 2000 és prefecte apostòlic de Battambang. L'ONG Solidaritat, Ajuda i Unió, Creen Esperança (SAUCE) es va fundar l'any 2001. El seu objectiu és arribar a qualsevol indret del món per col·laborar en projectes de pau, de desenvolupament i de defensa dels drets humans. Les seves activitats principals se centren a Cambodja.

Per a més informació i col·laboracions:
SAUCE

San Bernardo, 107 - 28015 Madrid

Tel. 620 989 900

Fax 914 350 682

www.sauceong.com

Kike@battambang.net

proyectos@sauceorg.com

"la Caixa" 2100 0997 66 200491730

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

La comunió dels sants

En la nostra cultura i en les nostres tradicions hi són molt presents dues festes cristianes que celebrem ben unides. Es tracta de Tots Sants i els Difunts. Són dues solemnitats riquíssimes de contingut teològic i espiritual. Es tracta de l'Església dels sants i de l'Església que és purificada, respectivament.

La solemnitat de Tots els Sants dona el to d'entrada a totes les altres festes. És la solemnitat de l'assemblea celestial. Martimort, expert en litúrgia, deia que l'Església no té una edat d'or històrica, a la qual, com en les literatures per exemple, sigui normal referir-se com a clàssica. L'edat d'or de l'Església és celestial. En qualsevol època de la història, l'Església terrenal porta en ella la presència del Regne de Déu.

Des del segle v es fa memòria dels sants en les pregàries eucarístiques, i el seu culte es desenvolupa progressivament. Va començar-se fent memòria dels màrtirs de l'Església diocesana i dels màrtirs més cèlebres de les altres diòcesis.

Una festa de Tots els Sants ja és coneguda en el segle V en unes quantes Esglésies d'Orient, d'on passà a

Roma. El 13 de març de 610, el papa Bonifaci IV transformà en església el Panteó romà i el dedicà a Maria i als màrtirs, i féu d'aquest dia la festa de Tots els Sants, que, l'any 835, el papa Gregori IV passà al dia 1 de novembre.

La festa de Tots Sants posa en relleu la vocació universal dels cristians a la santedat. Aquesta és la primera i fonamental vocació dels batejats i és expressió de la seva gran dignitat.

La pregària pels difunts és una de les pràctiques cristianes que ens ve dels orígens mateixos, i d'alguna manera podem dir que és una pràctica amb arrels religioses profundes, encara que en la fe cristiana adquireix una nova dimensió totalment pròpia. El sentit cristià d'aquesta pregària pels difunts rau en la comunió amb els qui han mort i en l'experiència de la condició pecadora que ens correspon. Amb aquesta pregària encomanem els difunts a la misericòrdia de Déu. El fonament d'aquesta pregària d'intercessió és la fe i la comunió cristianes en la força de la mort i de la resurrecció de Crist.

La comunió dels sants consisteix en el fet que entre

tots els cristians que integren l'Església en qualsevol de les seves tres etapes —pelegrina, purgant i triomfant— existeix una vertadera comunicació espiritual de béns, com a conseqüència de la unió de tots els creients amb Jesús i en l'Església, que és el seu Cos. Els cristians gaudim d'un patrimoni comú format pels mèrits de Crist i les bones obres i la pregària de la Verge Santíssima i dels sants.

La nostra fe cristiana és culte a la Vida i proclamació que la mort no té la darrera paraula en la història humana, perquè el nostre Déu és un Déu de vivents i, per l'Esperit, ens dona la Vida en Jesucrist ressuscitat. Aquestes festes donen el sentit autèntic a la mort, realitat profundament humana. És ben evident el que diu el Concili Vaticà II quan afirma que la mort «és l'enigma més gran de la vida humana». Tanmateix Jesús il·lumina aquest enigma amb les seves paraules: «Jo sóc la resurrecció i la vida; qui creu en mi, encara que mori, viurà». La mort, per a un creient en Crist, és certament el punt final de la vida terrenal, però és també l'albada d'una vida nova i feliç en la possessió de Déu per tota l'eternitat.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Pregària per les Vocacions

Us vull presentar una bonica iniciativa de les delegacions de Pastoral Vocacional de les diòcesis de Catalunya: la Cadena de Pregària per les Vocacions. L'objectiu és formar una cadena indefallent d'oració, de manera que, durant tot el mes de novembre, no passi ni un minut sense que pugi al cel una pregària sincera per les vocacions. És una iniciativa plena d'esperança que respon a la recomanació del Senyor: «La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, al l'amo dels sembrats que hi enviï més segadors» (Lc 10,2).

A l'arxidiòcesi de Tarragona ens correspon organitzar aquesta cadena els dies 1, 11 i 21 de novembre. És un compromís de pregària que tots, d'una manera senzilla, podem dur a la pràctica: a les parròquies, a les comunitats o a casa nostra, ja sigui personalment o en família. Us demano a tots, doncs, que, especialment aquests tres dies, col·laboreu a sostenir la cadena. Serà una aplicació concreta de la resolució 153 del Concili Provincial

Tarraconense: «Tota l'Església diocesana ha de fer seva la tasca de promoure vocacions, tant a la vida sacerdotal com a la vida consagrada.»

Això de resar, de ben segur que ja ho fem; però aquesta vegada tindrem la consciència de fer-ho tots junts, en comunió amb els altres bisbats de Catalunya. El fet que durant les vint-i-quatre hores del dia sempre hi hagi algú pregant per les vocacions serà una gran manifestació de fe que el Senyor, sens dubte, beneirà generosament.

A vosaltres, joves que llegiu aquestes lletres, us convido a posar-vos en presència de Déu i demanar-li amb valentia: «Què esperes de mi, Senyor?» I si interiorment sentiu que potser us està cridant al ministeri sacerdotal o a la vida consagrada, no tingueu por! La vocació a seguir el Crist en el celibat pel regne del Cel és la manera més meravellosa d'estimar, perquè ens duu a estimar els altres amb l'amor amb què Jesús els estima.

Pot ser que trobeu dificultats: dubtes, por, inexperiència, incomprensions familiars... però no us detureu: penseu que el qui us crida és el nostre Pare Déu, i ell no es deixa guanyar en generositat.

També vull animar-vos a vosaltres, pares, a respectar i afavorir la vocació dels vostres fills, si estan sentint aquesta crida. És normal que, per l'amor que els teniu, us faci un cert temor. Però confieu en Déu: Ell concedeix sempre les gràcies necessàries i suficients, fins i tot sobreabundants, perquè cadascú segueixi el camí al qual està cridat. Déu és sempre fidel i mai no ens abandona. Comprovareu que tenir un fill sacerdot, o religiós o religiosa, és un veritable do de Déu per a la família.

Coratge a tots! Especialment a vosaltres, benivolguts joves. Sigueu com aquells pescadors que Jesús va cridar: «Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes» (Mt 4,19), i ells ho van deixar tot immediatament, diu l'Evangeli, i el van seguir.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

25 ANYS

CATALUNYA CRISTIANA

«No podré oblidar mai l'entusiasme d'aquells joves»

Reunió d'Associacions Pro Vida a Barcelona

Designeu-vos

Manifestació

naul Charles emprèn

gals contra la

Torre Annunziata

de Calcuta

opinió

Punt de vista

Romuald M. Díaz-Carbonell
Monjo de Montserrat

De la litúrgia a l'ecumenisme

La vida del pare Adalbert Franquesa —que ens va deixar als 96 anys el proppassat 6 d'octubre—, tan llarga i fecunda, està clarament marcada per dos grans aspectes pel que fa a la seva activitat monàstica: el primer és la seva dedicació a la litúrgia en el sentit més ple que importa aquesta paraula. Entrat al monestir l'any 1918 es trobà amb la plena activitat i efervescència del que havia estat el I Congrés Litúrgic de Montserrat de l'any 1915. Ell mateix ho explica amplament en la seva obra històrica, *75 anys de patronatge de la Mare de Déu de Montserrat* (1958). Havent manifestat abans de gaire la seva inclinació per l'estudi de la litúrgia, fou enviat per l'abat Marcet a Alemanya. Aquesta estada serà sempre d'ara més un punt de referència en la vida del P. Franquesa. I no solament serà motiu d'ensenyament i de reformes a Montserrat, amb l'aprovació de l'abat Marcet, sinó que encara en plena guerra incivil (1938), el radi de la seva acció s'eixamplarà en les lliçons impartides al Seminari de Vitòria. A partir de 1940, cada estiu, les lliçons del P. Adalbert, plenes de saviesa espiritual, tenien lloc en els coneguts «Curssets de Litúrgia i cant gregorià», que el monestir de Montserrat organitzava per als sacerdots i seminaristes de l'Estat espanyol. Aquest era nou per a la majoria d'alumnes, que van trobar eficaçment la font de la vida espiritual en les celebracions litúrgiques de l'Església i en els textos i pregàries que la configuren, tot fonamentat en una sòlida teologia del misteri cristià. Ja no es tractava de litúrgia entesa com a disciplina de les cerimònies, com entenia un prelat de l'època, sinó d'un veritable abeurar-se en les fonts teològiques del misteri cristià celebrat en els sacraments. Tornat a Montserrat (març 1939), el P. Franquesa desplega la més gran activitat en el camp litúrgic, com es pot constatar en el llibre suara esmentat, on s'explica el profund sentit litúrgic i català que hom donà a les festes de l'Entronització de la Mare de Déu de Montserrat (1947). Del P. Franquesa provenia la idea de dedicar un tron a la Mare de Déu, fet a base de les ofrenes del poble. Després d'una il·lusionada preparació, duta a terme amb l'ajut de la Comissió Abat Oliba, la idea cristal·litzà en les festes de l'Entronització de la Mare de Déu (abril 1947). Quin profund sentit litúrgic i espiritual, quin sentit de cata-

lanitat i de reconciliació tingueren aquestes festes; quina devoció mariana i quin entusiasme desvetllaren en les diòcesis de Catalunya, el mateix P. Franquesa ho explica fil·per randa en l'obra *75 anys de patronatge de la Mare de Déu de Montserrat*.

L'activitat litúrgica del P. Adalbert queda complementada amb la seva estada a Roma durant els anys del Concili Vaticà II (1962-1965), i d'una manera particular amb la promulgació de la Constitució sobre la Litúrgia, *Sacrosanctum concilium* (advent del 1963). Amb això es veia gratifica-

da la seva labor tenaç i entusiasta per fer més entenedor al poble cristià el sentit de la litúrgia.

És aleshores que, continuant a Roma la seva col·laboració en l'aplicació de la reforma litúrgica, s'obre per al P. Franquesa l'horitzó de l'ecumenisme, seguint les petjades del beat Joan XXIII que, amb paraules i gestos, plens de profetisme evangèlic, obre camins vers una plena comunió de totes les Esglésies. Va tenir contacte amb el P. Dieckmann, del monestir de Saint John (EUA). Aquest el va interessar per a la fundació d'un Institut Ecumènic a Jerusalem, i amb aquest fi realitzà una visita a Montserrat. Llavors s'inicia ja una

sèrie de contactes dels qui realitzaran la fundació de Jerusalem, especialment el P. Duprez, del Secretariat per a la Unitat dels Cristians, de Mons. Charles Moehler, del bibliotecari Artur McGhil, i del P. Hersburg, de la Universitat de Notre Dame (Indiana). A Roma va quedar ben precisada la fundació d'aquest Institut, que el papa Pau VI mirava amb un interès especial. Ell va ser el superior de la petita comunitat montserratina de Tàntur. Els contactes del P. Adalbert, no solament van ser al mateix Institut, sinó també amb les comunitats cristianes de Jerusalem, en especial les ortodoxes. No fou sense dolor que el P. Adalbert hagué de deixar aquesta petita fundació, tan estimada, ja sigui per part dels amics de Jerusalem com per part del monestir de Montserrat. Els contactes que el P. Adalbert nuà a Terra Santa li permeten escriure un treball important sobre «Pau VI i l'ecumenisme». Als darrers temps, un cop a Montserrat, la causa ecumènica continuarà estant al cor del P. Adalbert, no ja a través del treball i de l'estudi, sinó mitjançant la gran arma de l'ecumenisme que és la pregària.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Silenci: la redempció!

La vida cristiana té un dels seus pilars fonamentals en l'admiració. Davant del misteri de Déu i de les seves actuacions, només podem sentir una emoció viva, quasi inefable, que el cor creient no sap pas abandonar. Els sants han estat contemplatius. Perquè davant la grandesa de la creació i l'obra més meravellosa, encara, de la redempció, únicament podem guardar silenci. Un silenci que no pot ser trencat per cap paraula. Un silenci que vol perdurar, perquè ens manté en una vivor espiritual de primer ordre. Impressiona molt el sentit de contemplació de la Verge Maria. Sant Lluc escriu que la Mare de Déu «conservava tots aquests records i els meditava en el seu cor».

Santa Teresa Beneta de la Creu —Edith Stein— va escriure admirablement, en un comentari bíblic dels mots evangèlics: «Sortosos els que escolten la Paraula de Déu i la

compleixen»: «La redempció del gènere humà és una decisió presa en el silenci etern de Déu. I l'encarnació del Salvador es realitzà en l'obscuritat d'una casa silenciosa de Natzaret, quan la força de l'Esperit Sant davallà sobre la Verge silenciosa, solitària i orant. Després, reunida al redós de la Verge silenciosa, l'Església naixent, en oració, esperava la nova efusió de l'Esperit que li havia estat promès per donar-li vida, donar-li claror interior, fecunditat i eficàcia.»

«En aquest diàleg silenciós entre el éssers beneïts de Déu i Senyor seu es preparaven els esdeveniments de la història de l'Església, visibles de lluny, que renoven la faç de la terra. La Verge que guardava totes aquestes coses dites pel Senyor en el seu cor, prefigura les ànimes atentes en les quals sense parar reneix l'oració sacerdotal de Jesús.»

Silenci! La Redempció!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanya (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Terra Santa

A viat peregrinaré a Terra Santa. Jo sé que hi ha molts cristians que pensen diferent. N'hi ha que diuen que no cal anar a Terra Santa, ja que Jesús va dir que es pot adorar el Pare en qualsevol lloc «en esperit i en veritat» (Jn 4,23). I no seré jo qui els porti la contrària. Per a altres el viatge representa exclusivament veure i emocionar-se en aquells llocs on van passar uns fets sorprenents. Aquesta actitud mereix tot el meu respecte i, encara més, quan recordo que era el desig que jo vaig sentir quan un bon claretí, quan jo tenia 14 anys, ens deia: «A Natzaret hi ha un altar amb una inscripció que diu...» No va ser fins als 40 que vaig poder satisfer aquell anhel. Vaig dir als que compartien amb mi la missa dominical: «Me'n vaig per conèixer Jesús, al qual us he de predicar.»

Hi he tornat i sempre n'he tret molt de profit. Pel que fa a aquesta qüestió voldria dir-ne alguna cosa. Escric pensant en el fet que molts lectors ja hi han anat. Segurament, hi deu haver algú que es preguntarà: «Si ja hi he anat una vegada, per què cal tornar-hi?» Respondré amb el meu punt de vista. Primerament, recordareu que, a més de veure-hi llocs significatius, va reflexionar, vau pregar i vau comprendre més bé l'evangeli. Penso que, de la mateixa manera que repetim platja o muntanya durant les vacances, o el balneari per millorar la salut corporal, la visita als Llocs Sants és molt profitosa per a la vitalitat cristiana.

A més de fidel a la Bíblia, en sóc un estudiós divulgador del missatge. Tinc textos que em permeten saber què expressaven les frases. Però, no n'hi ha prou, ja que la Revelació va passar en un lloc on encara hi ha restes arqueològiques que permeten, en evocar escenes, comprendre episodis i aprofundir en la doctrina. Terra Santa és la matriu on es va gestar la Revelació. En poso uns exemples. L'escena evangèlica en la qual Jesús pregunta: «I vosaltres, qui dieu que sóc jo?» s'entén més bé a les fonts del Jordà. Allà sembla que encara ressonen, clares i exigents, les paraules del Mestre que pregunta: «I tu, qui dius i testimonies que sóc jo?» Un altre exemple. És costum creuar navegant el llac de Genesaret i aturar-se al mig, per llegir l'Evangelí, però les nostres barques, els motors i la mida, no tenen res a veure amb les que feien servir els apòstols i a les quals va pujar Jesús. No fa gaire es va trobar en aigües properes al Kibutz de Guinossar, una barca, en força bon estat, de la mateixa mida i característiques d'aquelles que van fer servir aquells pescadors. Si teniu l'oportunitat de visitar-la, de fixar-vos en la quilla i el costellam, en la mida, calcular on descansaria i dormiria el Mestre, si fos la de Pere, compreneu molt millor la manera d'actuar dels apòstols i intenteu que els ensenyaments evangèlics us impressionin. Visitar les excavacions on hi ha testimonis d'èpoques i maneres de viure passades, de maneres d'adorar, d'estils d'edificació de la gent del poble hebreu o dels seus veïns, també ajuda molt a entendre la història bíblica. I, com que sempre hi ha alguna cosa nova a la superfície, cada vegada aprenem aspectes que ignoràvem. Un pelegrinatge a Terra Santa és un cursset cristià de postgrau. Per part meua, sens dubte, m'esforçaré també per aprendre coses per explicar-les als meus lectors, que els interessin i els siguin útils, i també pregaré per ells.

Notes insignificants

Germà Adrià

Professors amics

Des d'on escric veig els patis del col·legi immens.

En aquest moment, els petits són al pati. Nens i nenes hi juguen amb la pilota, s'empaiten, criden, es «barallen» a la seva manera.

N'hi ha que porten la camisa uniforme del col·legi; altres, no.

Professors i professors passen entre els infants i parlen amb ells. Algun professor els toca els cabells en senyal d'afecte i els nens somriuen.

Sí, aviat tornaran a les classes.

I recordo quan, fa més de cinquanta anys, jo era professor en aquest mateix col·legi.

I sortíem al pati. I cada classe teníem assenyalat el seu trosset de pati.

I tots, tots, havien de jugar al mateix joc, amb la mateixa pilota (que era de drap).

I els professors només fèiem de vigilants.

Fèiem de guardians perquè els nens juguessin bé, perquè no es barallessin, perquè no s'estiguessin massa estona al lavabo. Guardians, fins que tocava la campana i fèiem files impecables i, classe per classe, desfilaven molt ordinàriament al seu lloc de feina.

Eren altres temps, uns temps, sens dubte, en què els professors vivíem només per als nostres alumnes i ens preocupàvem per ells i preparàvem les classes a consciència i ens sacrificàvem pels nostres alumnes.

Però no podíem ser «amics».

I no hi podíem parlar en particular.

No sé si ara els professors s'interessen tant pels seus alumnes. Però els envejo: perquè hi poden xerrar i poden riure plegats al pati i no els han d'obligar a fer una fila gairebé militar.

No em penedixo gens d'aquells temps. La nostra feia va donar peu a altres maneres de treballar més properes als alumnes.

I aleshores, encara que els alumnes sempre han estat els predilectes dels promotors de consum, no havíem de fer front a certs mals d'avui als quals no hi prestem prou atenció als col·legis.

Per exemple, la droga, afrontem amb cautela, fermesa i serenitat aquest problema?

Recordo quan, fa molts anys, un alumne antic d'un col·legi del qual vaig ser director nou anys, em va cridar per informar-me, en secret, que era un dels tres traficants que tenien per missió oferir droga als alumnes del «seu» col·legi. I em va cridar perquè digués als educadors del col·legi que vigilessin en un lloc determinat a unes hores determinades. I vaig anar a veure els educadors. I es van enfadar amb mi perquè van dir que veia fantasmes i que encara em creia necessari en aquell col·legi que funcionava molt bé sense mi.

I l'antic alumne va poder continuar la venda de droga sense que ningú no el molestés.

Quan veig jugar els petits... Envejo els professors que parlen amb ells al pati. Però, coneixen bé tot l'entramat que es mourà per «pervertir» aquests nois?

Zoom

Eduard Brufau

Fins al 8 de gener es pot visitar al Museu Deu del Vendrell l'exposició Talles recuperades: de la casa notarial al Museu Deu, que posa a l'abast de l'espectador una cinquantena de talles religioses datades entre els segles XIII i XVIII. Totes les peces formen part del fons d'aquest museu —situat al número 6 de la plaça Nova del Vendrell— però algunes no s'havien exposat mai. D'entre les obres més valuoses hi ha aquesta Dormició de la Mare de Déu, de l'escultor alemany Weitz Stoss (1447-1533).

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

El retorn del que és sagrat

La nostra societat, tant si volem com si no, és estructuralment cristiana. El descans setmanal el fem en diumenge (dia del Senyor), no en dissabte com els jueus o en divendres com els musulmans. El calendari laboral respecta com a festius dies de celebració religiosa: el Nadal, la Immaculada, la Concepció, el Pilar... Les festes patronals tenen noms cristians, com els *sanfermines* o la Mare de Déu de la Mercè, encara que cada any inventem uns cartells que intenten descafeïnar la realitat. Les catedrals es troben entre els edificis més significatius i l'art cristià omple els museus de les millors peces de pintura, escultura... El temple expiatori de la Sagrada Família és l'edifici símbol de Barcelona, tot i la silueta nova de la ciutat amb la recent estrenada torre Agbar. Els anys es compten en referència a Jesús, seguint així el calendari gregorià. La llengua està enriquida d'expressions religioses in comptables. Fins i tot Zapatero és incapaç de desprendre's del vocabulari cristià quan afirma que l'Estatut de Catalunya, quan hagi passat pel Parlament, quedarà més «net que una patena» (em pregunto aquí, recordant l'incompliment greu de la seva promesa feta en públic, què vol dir «net» i em temo el pitjor). Tot i aquests fets incontestables, així com altres que hi podríem afegir, hi ha una voluntat de secularitzar la societat. Si es tracta de respectar l'autonomia de les realitats temporals, cal col·laborar al màxim perquè seguïem els ensenyaments del Vaticà II. Però, alguns grups poderosos pretenen molt més. Busquen desterrar el que és sagrat en nom de la ciència, la democràcia, el progrés, la raó... Què estan aconseguint? Un triomf aparent i una derrota segura. No han suprimit el riu. L'han soterrat. L'aigua continua fluint encara que no estigui a la vista.

Quan secularitzem el que és sagrat, sacralitzem el que és secular. El que és sagrat, expulsat, negat, distorsionat... torna. El mateix passa amb l'energia. No es destrueix, es transforma. Reduïm la Bíblia a un llibre de literatura sense més ni més, però sacralitzem la Constitució. És ridícul com a Espanya s'ha convertit la Constitució en el més inamovible i sagrat dels textos, quan va ser el fruit d'un pacte a l'inici del postfranquisme, segellat amb pors i incerteses. Ara no se'n pot tocar cap coma, quan és susceptible d'acords nous. Si la interpretació àmplia que s'ha fet del text constitucional per donar cabuda al matrimoni homosexual, es fes servir per a l'Estatut no hi hauria cap problema. Deixar el futur en mans de Déu, sense deixar de treballar-hi, se substitueix per voler desentranyar què passarà. Acudim a quiromàntics, tarots, horòscops, cartes astrals. Hi ha una diferència: allò no costa diners i això, sí. Critiquem el sagrament de la Confessió, però la gent explica les seves intimitats encara amb més detall pagant diners al psicòleg o al terapeuta, o el cobren de les televisions que munten uns bons *reality shows*, xerrant de la seva vida i sobretot de la dels altres. Substituïm el compromís vital de l'amor, objecte del manament central del cristianisme, per l'adhesió circumstancial de la solidaritat. Substituïm la presència de Déu en el món per l'ull del gran germà. Els governs i algunes empreses controlen les nostres dades personals fins a límits increïbles. Cada persona hi pot afegir molts exemples.

Hem eliminat tot el que és sagrat? No, ho hem camuflat i distorsionat, però continua present. Amb això, ha perdut transparència i pot ser manipulat més perillosament.

Els israelians sabien molt bé que Egipte estava ple d'ídols perquè els mancava el Déu veritable.

¡NECESITAN UN PADRINO! ¿QUIERES SER TÚ?

DIRECTAMENTE Y A TRAVÉS DE MISIONEROS CATÓLICOS DE MÁS DE 40 ÓRDENES RELIGIOSAS, EN 1.100 PROYECTOS DE 26 PAÍSES DEL TERCER MUNDO.

¿QUÉ SIGNIFICA APADRINAMIENTO?

Para un niño: alimento diario, atención médico-dental, ropa, oportunidad de ir a la escuela cada día, y sentirse querido por usted.

Para la familia del niño: instrucción sobre nutrición, higiene, alfabetización, educación en el cuidado del niño, y formación profesional.

Para los misioneros/as: recibir con alegría su colaboración en la labor humanitaria que realizan por los pobres, humildes, enfermos y necesitados. Por amor, entrega y servicio al Evangelio.

18.03 euros mensuales pueden hacerlo posible

DELEGACIÓN DE LA FUNDACIÓN CRISTIANA PARA NIÑOS Y ANCIANOS

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)

Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcnaes.org

CARTES DEL LECTOR

□ Agrair el que tenim

Quan als infants se'ls concedeix tot tipus de capricis, no en tenen mai prou; això crea un mal costum: crear-se «necessitats». De petits, les «necessitats» són petites, però d'adults, les «necessitats» són grans.

De totes maneres, és normal que sovint tinguem ganes de millorar el nostre nivell de vida, mirant de poder gaudir de les coses que faciliten els treballs i d'aquelles que proporcionen un descans merescut. Això és molt diferent de voler tenir de tot, envejar quan no podem tenir-ho o quedar «enrolats» en grans crèdits per aconseguir coses que no són necessàries.

A vegades això ens pot portar a viure una mica angosiats i descontents; potser ens falta saber gaudir quan tenim el que cal per viure i agrair aquesta situació estable.

M. DOLORS PUIG i USTRELL
Terrassa

□ Record dels difunts

Els nostres pobles expressen durant tota la vida un record especial per tots els difunts, que de generació hem anat heretant, i molt especialment en aquests primers dies del mes de novembre. Els nostres cementiris són els espais benèfics on reposen sota les tombes els nostres familiars i amics; un lloc que espera a tothom.

Pel gran amor que ens atrapa la vida mai no tenim temps de pensar en la mort i només d'una manera especial: ens acosta durant uns dies a recordar els nostres familiars i amics que ja van donar aquest pas definitiu. Però que n'és de cert que si la mort, que és tan natural com la vida, la tinguéssim present els nostres dies serien més feliços.

No tindríem tanta por del traspàs a l'altra vida, que durant la nostra existència hem demanat al Senyor, en la pregària del pàrenostre: «fàci's la vostra voluntat així a la terra com es fa en

el cel». Els cristians esperem el Regne i d'alguna manera desitgem que aquesta espera sigui llarga i que si fos possible no arribés mai.

Les passes que aquests dies es dirigeixen als cementiris podrien servir-nos d'entrenament mental i espiritual perquè a les nostres espatlles quedessin totes les nostres ambicions que ens aixafen i no ens deixen arribar al lloc al qual som cridats.

Ens fa por parlar de la mort quan ella ens acompanya tots els dies de la nostra vida. Mort feliç, perquè novament naixem per segona vegada i que aquesta ja no té mort, sinó vida eterna.

Aquests dies anirem de visita al cementiri, hi dipositarem flors, unes llàgrimes estovaran els nostres cors; anirem expressant unes pregàries que en vida ens van ensenyar i que ara recitem davant de les tombes inscrites amb una data i un nom i passat el temps uns altres també ho faran davant de les nostres.

Als qui reposen a tots els cementiris, a tots ells elevem les nostres mirades; ningú no queda en l'oblit tot i que no són els seus noms. Les pregàries són per a tots els difunts, els quals per la misericòrdia de Déu reposen en pau.

Mn. PEDRO LARRAD
Barcelona

□ L'ordre establert

L'esperança de pau dels pobles és en va si no es té en compte Jesucrist i la seva Llei tant en l'àmbit privat i familiar com en l'àmbit públic. És gravíssima l'apostasia pública perquè no s'hi defensa una altra llei que l'egoisme personal.

Hi ha un ordre establert per Déu, creador de la vida, que hem de seguir si volem anar bé en aquesta existència i guanyar després la vida eterna per sem-

pre. Els profetes a l'Antic Testament i els sants al Nou Testament en són una orientació segura. Qui vulgui també pot llegir, entre altres llibres, el *Diari d'una ànima de Joan XXIII* o el *Diari de guerra del Dr. Tarrés*.

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

□ Per què no un pacte d'Estat?

En la compareixença en la Comissió d'Educació del Congrés, les associacions de la comunitat educativa van demanar als partits polítics que signessin un pacte educatiu que donés estabilitat al sistema i reduís les seves quotes de fracàs. Les associacions creuen que la LOE provocarà una «fractura social de conseqüències imprevisibles».

I és que aquesta petició es basa en l'opinió generalitzada de la comunitat educativa (parés i professors) que els «vaivens» polítics desestabilitzen el sistema i l'aboquen a les quotes de fracàs escolar registrades en l'ensenyament espanyol, com va demostrar l'informe PISA elaborat per l'OCDE.

També coincideixen en el fet que l'assignatura de Religió ha de ser d'oferta obligatòria per als centres i de caràcter voluntari per als alumnes. Pel que fa a això, cal tenir en compte l'«obsessió» del Govern contra aquesta assignatura; no cal oblidar que un tractament correcte seria la seva equiparació amb la resta de matèries acadèmiques.

VALENTÍN ABELENDA CARRILLO
Salt

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

□ Adéu a Ramon Vilardell, prevere amic dels preveres

Un accident de trànsit ha estat la causa de la mort del company i amic prevere Ramon Vilardell i Mitjaneta. El tràgic fet va tenir lloc a la carretera de la Seu d'Urgell a Andorra, concretament a la cruïlla amb l'accés a Anserall, el 28 de setembre passat. Nascut a Madrona, Mn. Ramon Vilardell tenia 71 anys. Durant 22 anys havia estat vicari general del bisbat i havia treballat en el moviment de Cursets de Cristiandat. Actualment era consiliari diocesà de Vida Creixent, capellà de la Llar de Sant Josep, de la Seu d'Urgell, i rector d'Anserall.

Al despatx, en les trobades al carrer i a l'àmbit, Mn. Ramon era sempre un amic proper a tothom. Colpit per la malaltia, escoltava tothom, atenia delicadament els amics amb un esforç gairebé espontani. Aquestes qualitats havien situat Mn. Ramon Vilardell com un pont entre les generacions tradicionals i les actuals. Era conscient que un edifici sòlid no es basteix sobre el buit, sinó damunt d'un patrimoni espiritual que ha costat il·lusió i esforç.

En el diàleg, llarg i pausat, escoltava i amb delicadesa s'acostava a l'interlocutor. Animava l'esperit sofrent i

infonia consol i esperança. La dimensió humana de l'amic prevere era un carisma i un objectiu important. Comprenia la pobresa dels preveres, els donava suport i conhort en la feblesa. Era conscient que les mancances dels preveres, a causa de la pobresa, són més greus.

La seva admirable sensibilitat es detectava en les seves intervencions públiques. A la precisió hi afegia un estil literari sempre admirat pels oients i pels lectors. El mot exacte i precís pronunciat i escrit amb un estil poètic gairebé subtil, però sublim.

Mn. Ramon, et reconeixem i t'agraïm el teu carisma singular: acostar-te i comprendre els amics. Des de la cúpula això encara és més meritori. La mateixa comprensió hauràs trobat, ben segur, en el Bon Pastor que, en els pletius de la teva parròquia d'Anserall, t'ha volgut carregar a les espatlles i t'ha portat al ramat dels benaurats.

Nosaltres mentre peregrinem sentim el teu allunyament, però guardem gelosament l'escalf del teu amor i et sentirem sempre a prop. Així ens sentim hereus del teu carisma: acostar-se als homes perquè ells se sentin a prop de Déu.

ANTONI MIRABET
Isona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Batejar o no?

—Un dels meus fills es va casar per l'Església amb una dona que no és creient. Tenen un fill que té ara quatre anys i no està batejat. Aquesta situació m'angoixa i voldria preguntar-li si jo puc fer-lo batejar si els pares no ho fan. Sé del cas d'una senyora que ella mateixa va batejar el seu nét a casa sense dir-ho als pares. Això no sé si es pot fer, però jo voldria portar-lo a la parròquia i demanar al mossèn que el bategi...

—En primer lloc li aconsellaria que es prengui la situació amb calma i foragiti tota angossa. Hem d'afrontar les dificultats amb pau i serenitat d'esperit, fent tot el que està al nostre abast i posant en mans de Déu el que no ho està. No s'ha d'objectar res al fet que el seu fill es casés amb una dona no creient, encara que es recomana el matrimoni amb una persona amb qui hi hagi una sintonia i comunió en un assumpte tan transcendent com és la creença religiosa. L'Església va autoritzar el matrimoni del seu fill, però ha de saber que també va demanar un compromís que ara el seu fill i la seva norà estan incomplint: educar cristianament els fills i no posar obstacles a la seva iniciació cristiana. És lamentable que hi hagi tan poca fidelitat a la paraula donada. Jo crec que vostè hauria de tenir una conversa delicada i decidida amb ells i recordar-los que han de ser persones de paraula i complir el compromís que van adoptar en el moment del seu matrimoni. En cap cas vostè ha de qüestionar la seva creença o increença, però sí que té tot el dret a dir-los que els compromisos assumits s'han de complir. Pot dir-los que si se'ls fa feixuc educar cristianament el nen, vostè s'ofereix a ajudar-los. Pot també resar per ells i demanar a Déu que els il·lumini. Però no pot fer gran cosa més. Si els pares no fan el pas de demanar el baptisme per al seu fill, vostè no els pot substituir. Cap rector no pot batejar un infant contra la voluntat dels seus pares i ni de bon tros pot fer-ho vostè.

El cas de què em parla és amb tota certesa un baptisme invàlid. Només hi ha un cas en què és lícit batejar un infant sense el consentiment dels pares: quan es troba en un perill cert de mort. Aleshores es pot procedir al baptisme i després comunicar-ho al rector de la parròquia. Però aquest és un cas extrem i no és el que vostè planteja. Amb el testimoni de la seva vida i els seus ensenyaments procuri que el seu nét conegui i estimi Jesucrist i probablement serà ell mateix qui un dia demanarà el baptisme, però no passi mai pel davant dels pares. Amb més encert o menys, ells han de ser sempre els primers responsables de l'educació dels seus fills.

• Si voleu enviar les vostres consultes al

Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:

elconsultori@hotmail.com

www.balmesiana.org

apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

«L'Església neix en les ànimes»

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El sentit d'una afirmació.

El títol d'aquest article ve d'un llibre de Romano Guardini, el prevere i professor que va omplir amb el seu mestratge espiritual tota la primera meitat del segle XX, i que continua essent un punt de referència important en els nostres dies. El llibre tracta del sentit de l'Església. És un llibre breu, gairebé una proclama de la renovació del sentit eclesial que es vivia en aquell moment (any 1922). La frase correspon a aquesta constatació: l'Església no és només quelcom extern, visible, institucional. També, sens dubte; però l'Església és una realitat espiritual, una comunió de vida trinitària, primer de tot, i això que és invisible, té al seu servei tot allò que és visible. La profunditat del sentit d'Església està en les «ànimes».

Em sembla interessant evocar aquesta frase en aquest moment de l'any litúrgic en que ens disposem, com cada any, a fer una gran experiència del que aquest títol significa. El mes de novembre, i especialment els primers deu dies, constitueixen una oportunitat magnífica per entrar-hi.

L'Església en la plenitud

La solemnitat de Tots Sants és, en l'any litúrgic, com l'esplendor de l'Església. De fet, és així com la descriu el prefaci del dia: «La glòria de la Jerusalem celestial, que és la nostra mare, on us canta per sempre l'aplec

festiu dels sants, germans nostres.» Per nosaltres, la contemplació d'aquest «aplec festiu» és una font de joia i esperança: «Joiosos de saber que ja són amb vós aquests membres de l'Església que són per a nosaltres un ajut i un exemple.» No es tracta d'una turba anònima, sinó d'una multitud de persones que han viscut la fe guiades pel do de l'Esperit, enriquint l'Església amb la seva resposta fidel. Com ens agrada, enguany, veure-hi els preveres màrtirs de la Seu d'Urgell, beatificats el dia 29 d'octubre! «Feliços vosaltres quan, per causa meua, us ofendran, us perseguiran...» I ni que encara no hi hagi culte públic en honor seu, com ens agrada també pensar en el papa Joan Pau II, que precisament el dia de Tots Sants celebrava l'aniversari de la seva ordenació sacerdotal.

El sants són l'Església en la seva plenitud. I cada Església local fa bé d'apropar-se, després de la solemnitat del dia 1 de novembre, amb una celebració votiva, als sants que són el seu patrimoni espiritual. És una pràctica de molts ordes religiosos, que ajuda a fer créixer la familiaritat amb els sants, i augmenta l'impuls vers la santedat.

L'Església en la purificació

Encara que no amb una tradició litúrgica tan antiga com Tots Sants, la Commemoració dels fidels difunts és un altre moment fort del sentit d'Església. Ens fa present una dimensió de la vida cristiana, que seria

perillós oblidar: la nostra història personal no està exempta de limitacions, d'errors i de pecats. De fet, hi ha pocs cristians que morin «amb fama de santedat», i àdhuc en aquests casos la litúrgia exequial no omet d'intercedir davant Déu per la seva purificació. És un acte de fraternitat pregar pels difunts.

La presència de tants i tants difunts com veiem en les pantalles dels televisors, víctimes de tan diverses calamitats, motiven suficientment aquesta commemoració, pensada en primer lloc per als «fidels», però que podem estendre a tothom, d'acord amb la misericòrdia de Déu. També a aquesta commemoració universal podem afegir-hi, a nivell local, una celebració pels difunts de la diòcesi, o de la parròquia.

L'Església que peregrina encara per la terra

La festa de la Dedicació de la basílica de Sant Joan del Laterà, «mare i cap de totes les esglésies de la ciutat i del món», completa l'experiència d'Església. Es tracta d'un edifici material, amb una història, amb uns límits. Però és la imatge de l'Església que es va edificant a la terra, amb les pedres vives que són els fidels. El Senyor Jesucrist representat amb els ulls oberts a l'absis de la basílica del Laterà és el mateix que crida els homes en el moment de la mort, i el qui presideix, com Anyell viu i immolat alhora, la litúrgia dels sants. És el Cap, l'Espòs, el Senyor de l'Església que viu i creix en les ànimes.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Lima, el Perú, l'any 1579
- ☐ Fill d'una antiga esclava negra i d'un noble castellà
- ☐ Frare dominic que va excel·lir en l'atenció als malalts
- ☐ Va morir l'any 1639
- ☐ Canonitzat per Joan XXIII el 1962

En la societat colonial dels segles XVI i XVII els esclaus i per extensió la població de raça negra o mulata constituïa un dels últims esglaons socials, fins al punt que els estava prohibit expressament professar en alguns ordes religiosos. Sant Martí de Porres formava part d'aquesta casta intocable: era mulat, fill d'una esclava negra alliberada i d'un noble castellà que només el va reconèixer com a fill tardanament. El nen, doncs, va créixer en la pobresa i de ben petit es va posar a treballar com a ajudant d'un barber, que a l'època s'encarregaven a més de realitzar operacions quirúrgiques. Aquest aprenentatge mèdic més tard el va aplicar amb èxit a l'hora de guarir malalts.

Quan tenia onze anys va passar a ser criat del convent dels dominics de Lima, el primer de l'orde a

tot el Perú. Sant Martí de Porres es va encarregar de diverses tasques al convent, com ara la d'escombrar, a la qual es dedicava amb tanta afició que sovint se'l coneix com el sant de l'escombra. Més tard es va encarregar de la infermeria, on va destacar ràpidament per l'encert a l'hora de diagnosticar i guarir els malalts. En poc temps es va fer un cert renom al convent i l'any 1603 se li va permetre, tot i ser mulat, professar com a germà. El nostre sant va continuar amb la seva tasca de guarir malalts tota la vida a més de preocupar-se dels nens més pobres de Lima, per als quals va organitzar un orfenat. Els seus contemporanis també en destaquen una vida espiritual profunda i una gran devoció a l'Eucaristia i li atribueixen guaricions que semblaven impossibles i diversos miracles.

Sant Martí de Porres

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 1)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 3)

OCTUBRE

30. Diumenge

XXXI de durant l'any, Verd. Lectures: Malaquies 1,14b-2,2b.8-10 / Salm 130 / Tessalonicencs 2,7b-9.13 / Mateu 23,1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcel, Claudi, Rupert i Victori, mr.; Santes, Eutròpia, mr.; Zenòbia, mr.

31. Dilluns

Fèria, Verd. Lectures: Romans 11,29-36 / Salm 68 / Lluc 14,12-14

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Alfons Rodríguez, rel.; Quintí, mr.; Volfang, b.; Santes, Lucil-la, vg. i mr.

NOVEMBRE

1. Dimarts

Tots Sants (S), Blanc. Lectures: Apocalipsi 7,2-4.9-14 / Salm 23 / 1 Joan 3,1-3 / Mateu 2,1-12a

2. Dimecres

Tots els fidels difunts, Morat. Lectures: Leccionari «de difunts». Per ex.: Saviesa 3,1-9 / Salm 102 / Romans 5,5-11 / Mateu 1,25-30

3. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: Romans 14,7-12 / Salm 26 / Lluc 15,1-10. Si es vol: Sant Martí de Porres (MLI), Blanc. URGELL (F) i SOLSONA (MO): Sant Ermengol, Blanc. VIC: Sant Pere Almató (MLI), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Malaquies, b.; Innombrables màrtirs de Saragossa; Santes, Sílvia.

4. Divendres

Sant Carles Borromeu (MO), Blanc. Lectures: Romans 15,14-21 / Salm 97 / Lluc 16,1-8

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Vidal i Agrícola, mrs.; Fèlix de Valois, prev. i cofund.; Santes, Modesta, vg.

5. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: Romans 16,3-9.16.22-27 / Salm 144 / Lluc 16,9-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zacaries i Elisabet; Magne, b.; Santes, Bertil-la, ab.; beata Àngela de la Creu, rel. i fund.

Lectures bíbliques

Diumenge XXXI de durant l'any

Lectura primera

MI 1,14b-2,2b.8-10

Heu abandonat el camí dret i, en veure com jutjàveu, molts s'han allunyat

Lectura de la profecia de Malaquies:

Jo sóc el rei dels reis, diu el Senyor de l'univers, i tots els pobles reverencien el meu nom. I ara, sacerdots, us adverteixo que si no feu cas de mi, si no esteu atents a honorar el meu nom us trauré el poder de beneir. Vosaltres heu abandonat el camí dret i, en veure com jutjàveu, molts s'han allunyat. Heu violat l'aliança que jo havia fet amb Leví, diu el Senyor de l'univers. Per això, jo faré que tot el poble perdi l'estima i el respecte que us tenia, tal com vosaltres ho heu fet amb mi, per no haver seguit els meus camins i haver jutjat amb parcialitat.

No tenim tots un mateix pare? No ens ha creat el mateix Déu? Per què som deslleials els uns amb els altres i violem així l'aliança dels nostres pares?

Salm responsorial

130

El meu cor no és ambiciós, Senyor, no són altius els meus ulls; visc sense pretensions de grandeses, o de coses massa altes per a mi.

R. Guardeu-me en pau als vostres braços, Senyor.

Em mantinc en una pau tranquil·la, com un nen a la falda de la mare, tot esperant els vostres dons. R.

Israel espera en el Senyor ara i per tots els segles. R.

Lectura segona

1Te 2,7b-9.13

No solament us volíem fer participar de la Bona Nova de Déu, sinó que us hauríem donat fins i tot les nostres pròpies vides.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica:

Germans, entre vosaltres ens férem amables com les mares quan acaronen els seus fills. Així, amb el desig de guanyar-vos, no solament us volíem fer participar de la Bona Nova de Déu, sinó que us hauríem donat fins i tot les nostres pròpies vides, de tant que us vau fer estimar. Ja recordeu, germans, com era el nostre esforç i el nostre cansament: per no ser una càrrega a ningú, treballàvem nit i dia, mentre us anunciàvem la Bona Nova de Déu. I ara no deixem mai de donar gràcies a Déu, recordant que, quan rebéreu de nosaltres la paraula de Déu, l'acollíreu com allò que és de veritat: no paraula d'home, sinó paraula de Déu, que treballa eficaçment en vosaltres, els que heu cregut.

Al·leluia

Mt 23,9a,10b

De Pare, només en tenim un, que és el del cel; de Guia, només en tenim un, que és el Crist.

Evangeli

Mt 23,1-12

Dien i no fan

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús digué a la gent i als deixebles: «Els mestres de la Llei i els fariseus us parlen des de la càtedra de Moisès: compliu i observeu tot el que us manen, però no feu com ells, perquè diuen i no fan. Preparen farcells pesadíssims i els carreguen a les espatlles dels altres, però ells no volen ni moure'ls amb el dit. En tot obren per fer-se veure de la gent. Per això es fan ben grosses les filacteries, i les borles, ben llargues; els agrada d'ocupar els primers llocs a taula i els primers seients a les sinagogues, i que la gent els saludi a les places i els doni el nom de "rabi", o sigui "mestre". Però vosaltres no us heu de fer dir mestres, perquè, de mestre, només en teniu un, i tots vosaltres sou germans; ni heu de donar a ningú el nom de "pare" aquí a la terra, perquè, de pare, només en teniu un, que és el del cel; ni us heu de fer dir "guies", perquè, de guia, només en teniu un que és el Crist. El més important de vosaltres ha de ser servidor vostre. Tothom qui s'enaltirà serà humiliat, però tothom qui s'humiliarà serà enaltit.»

Barcelona

diòcesis

Centenars de persones en la pregària pel germà Roger de Taizé

■ L'arquebisbe metropolità de Barcelona va presidir l'acte

BARCELONA.— Centenars de persones es van aplegar el 16 d'octubre passat per compartir, totes juntes, uns moments de pregària pel germà Roger, fundador i prior de Taizé. L'església del Sagrat Cor que els pares jesuïtes tenen al cor de la capital catalana

es va quedar petita, tot i la seva gran capacitat, per a tots aquells que van voler assistir a l'acte. Mons. Martínez Sistach va definir en la seva intervenció el germà Roger com «un home de Déu, ple de bondat, de pau i de desig per la unitat de tots els cristians».

Tots els diumenges des de fa cinc anys els joves de Taizé de la diòcesi de Barcelona es reuneixen a l'església del Sagrat Cor dels pares jesuïtes. S'apleguen per pregar, igual que es van aplegar el diumenge passat, dia 16 d'octubre a les 20.30 del vespre. El motiu de la pregària d'aquell dia, però, va ser molt especial: donar gràcies pel germà Roger de Taizé. I tot i que estan oberts a tothom que se'ls vulgui unir cada diumenge, l'assistència no va tenir comparació amb cap altre dia de pregària.

Faltaven encara deu minuts per a l'inici de l'acte quan desenes de persones ja estaven assegudes als bancs del temple, mentre contemplaven l'altar senzill cobert d'espelmes sobre una roba vermella. Les persones que esperaven el seu torn per entrar-hi comentaven amoinades la possible falta de lloc a l'interior. Al final tothom va trobar el seu racó: a l'hora prevista ja no quedava ni un forat lliure a tota l'església. Literalment. La gent va asseure's a terra davant i rere de l'altar, als passadissos, als laterals... Joves, infants, adults, grans, nadons a la falda dels seus pares, persones procedents de diòcesis diferents i de creences diferents però que tenien en comú el seu respecte per la persona del qui va ser fundador i prior de

Foto: Consuelo Chaves

L'acte de pregària va ser multitudinari.

la comunitat de Taizé fins a la seva mort.

Entre els assistents, Mons. Martínez Sistach, que hi va anar acompanyat del provincial dels jesuïtes, P. Pere Borràs, del delegat diocesà d'Ecumenisme, Mons. Jaume González-Agàpito, i del jesuïta Francesc Xicoy. En un moment del transcurs de l'acte, l'arquebisbe metropolità de Barcelona va llegir unes paraules en memòria del germà Roger: «La seva mort,

el 16 d'agost, en plena celebració de la Jornada Mundial de la Joventut de Colònia, ens ha impactat moltíssim a tots, que conservem en el nostre cor el record de la seva imatge d'home de Déu, ple de bondat, de pau i de desig per la unitat de tots els cristians.» També va fer referència a Taizé reproduint les paraules de dos dels Sants Pares i segons la seva pròpia experiència: «Ha acollit multitud de joves ofe-

rint-los una escola de silenci, de pregària, de diàleg ecumènic, de reconciliació, de trobada amb Déu. Joan XXIII va anomenar Taizé «la petita primavera de l'Església» i Joan Pau II deia que passar per Taizé és «com passar per una font» de la qual beus per continuar el camí amb noves forces. Vaig tenir aquestes experiències ja quan vaig visitar per primer cop el germà Roger i la comunitat l'any 1957.»

Va destacar encàridament la tasca del recentment traspasat i va afirmar que «amb la seva presència, amb les seves paraules i el seu exemple feia que l'amor i l'esperança brillessin més enllà de les fronteres i divisions d'aquest món. Home de comunió, alimentava en el seu cor i amb la seva pregària un desig pregon de reconciliació i de trobada. Amb la seva Comunitat de Taizé volia plantar una llavor d'unitat a l'Església i al món».

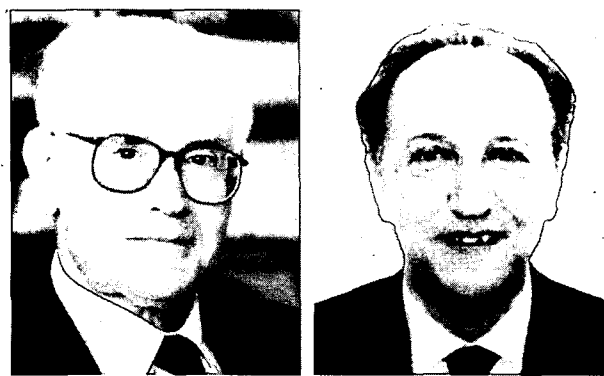
En la pregària els moments de silenci van ser eterns. S'aturava el temps i fins i tot la subtil caiguda a terra d'un full de paper era un estrèpit a l'interior del temple. La majoria dels assistents van pregar amb el cap cot o entre les mans i amb la cara trista entonaven les cançons seguint el grup de joves que les dirigien. Mentre el *Nada te turbe* s'apoderava de cada racó de l'església del Sagrat Cor en la pregària final, tothom va encendre una espelma com a símbol de reconciliació i d'esperança. L'acte va acabar amb l'agraïment dels joves de Taizé als assistents pel seu acompanyament a la pregària.

Consuelo Chaves

Nou equip per a la Delegació diocesana d'Economia

BARCELONA.— L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, ha delegat en el Dr. Antoni Matabosch una de les responsabilitats més importants per a la bona marxa de la pastoral de l'arxidiòcesi: la Delegació diocesana d'Economia. Per ajudar el Dr. Matabosch en aquesta comença, també s'ha creat la figura del sotsdelegat, tasca que durà a terme Manuel Segimon Bernades, diplomàtic en Alta Direcció d'Empreses per ESADE i fins a la seva jubilació directiu bancari a Navarra i a Catalunya. Casat i pare de tres fills, Manuel S. Bernades actualment és membre del Patronat de la Fundació Pere Tarrés, la institució de la diòcesi de Barcelona que treballa en el món de l'acció social, formativa i de l'esplai. Des del març passat constitueixen el Consell d'Assumptes Econòmics de l'arxidiòcesi de Barcelona Josep M. Loza, Antoni Millet, Lluís Reverter i Josep M. Riera.

Mons. Lluís Martínez Sistach, en de-

Matabosch i Manuel S. Bernades es faran càrrec de l'economia diocesana.

claracions a *Catalunya Cristiana*, ha volgut agrair la tasca de l'anterior delegat diocesà d'Economia, Mn. Joan Benito, durant dos quinquennis, i ha mostrat la seva confiança que el nou equip continuarà el treball que s'estava fent per contribuir a cercar les fonts de finançament necessàries per a la bona marxa de la pastoral diocesana. «Cal trobar nous ca-

mins de finançament més enllà de les aportacions a la parròquia o de la creueta a l'hora de fer la declaració de la renda», ha afirmat l'arquebisbe de Barcelona.

El nomenament d'un nou equip al capdavant de la Delegació d'Economia de Barcelona ha coincidit en el temps amb la celebració de la campanya de Germanor per a l'autofinançament de l'Església diocesana, que té el diumenge 13 de novembre com a jornada central amb el lema «Tots som Església».

Coincidint amb Germanor, cada diòcesi presentarà les dades econòmiques de l'exercici anterior, però Mons. Lluís Martínez Sistach ja ha avançat que en el cas de Barcelona caldrà parlar un any més de déficit. «El pressupost ordinari de l'any 2004, que és el que presentarem durant la

campanya de Germanor, ja me'l vaig trobar fet i aprovat amb un déficit d'uns 260 milions de les antigues pessetes», ha explicat l'arquebisbe de Barcelona, al mateix temps que convidava els fidels a tenir consciència que les necessitats econòmiques de l'Església «les hem d'afrontar entre tots, perquè tots som membres d'aquesta Església». «La campanya Germanor ha de ser cada dia i cada setmana, no únicament un dia l'any», afegia.

Si bé el Dr. Matabosch compaginarà la responsabilitat al capdavant de la Delegació diocesana d'Economia amb la direcció de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona i amb la presidència de la Fundació Joan Maragall, sí que deixarà el càrrec com a delegat d'Apostolat Seglar de l'arxidiòcesi. D'aquí que Mons. Lluís Martínez Sistach estigui ara pendent de nomenar un nou delegat d'Apostolat Seglar així com de Pastoral Universitària. (C.M.)

Barcelona

«El Conveni de Bolonya demana que estiguem en renovació constant»

■ El Dr. Josep-Oriol Tuñí afronta el darrer curs com a degà de la Facultat de Teologia de Catalunya

Després d'un mandat de cinc anys, el Dr. Josep-Oriol Tuñí afronta el darrer curs com a degà de la Facultat de Teologia de Catalunya. Als seus 67 anys, defensa amb èmfasi el relleu generacional al capdavant d'una

institució de gran prestigi al nostre país i que ara es troba amb el repte del Conveni de Bolonya, que la Santa Seu va signar el 2003 i que suposa un pas molt important per a les institucions eclesiàstiques europees.

—Com valora aquesta etapa al capdavant de la Facultat de Teologia?

—Hi ha hagut diversos temes de fons en què he volgut incidir. En primer lloc, l'estatus universitari d'aquesta institució. Nosaltres no tenim universitat. Vaig intentar veure si amb el sistema universitari actual i amb el Consell Interuniversitari de Catalunya hi teníem un lloc; perquè en realitat nosaltres figurem a les llistes de carreres que s'imparteixen a Catalunya però no tenim un estatus. Això no ha estat fàcil, però la situació que ens plantejarà el Conveni de Bolonya segurament facilitarà força que la Facultat passi a formar part de les estructures universitàries. Un segon tema de fons ha estat la renovació del claustre a mesura que els professors s'han anat jubilant. Finalment, hi ha el tema del nivell d'estudis i dels llistons en moments clau com les tesis doctorals, que són moments molt significatius per a una institució universitària. En aquest sentit, alguns dels treballs de tesi doctoral que vaig rebre en començar aquest mandat i que ja havien estat aprovats eren realment fluixos. Per això em va semblar que era un tema sobre el qual calia insistir més.

—Per què el Conveni de Bolonya és una oportunitat?

—Sobretot perquè el nivell d'estudis ha de canviar. El que Bolonya diu és que el pes de l'avaluació universitària recau sobre el treball dels estudiants, però en realitat el que això exigeix és una adaptació i una posada al dia de tot el sistema pedagògic. Per tant, en el fons és una feina dels professors. L'adaptació no és fàcil, i més si tenim en compte que la universitat espanyola hi està mostrant unes reticències i una resistència importants.

—En quin sentit?

—En darrer terme en un sentit econòmic, però aquest no és el tema més important per a nosaltres. Ho és en una altra línia, però el problema és canviar tot el

sistema d'ensenyament i buscar, per tant, nous sistemes de treball de l'alumnat que vagin més al dia amb moltes coses que en l'àmbit universitari actualment no es fan servir. Per exemple, buscar una bibliografia que sigui adaptada, que sigui flexible, que també sigui interessant per als alumnes; avaluar no únicament a través d'exàmens, sinó també de trobades tutorials i personals; fixar un tipus de temari que sigui assequible i que no s'hagi de fer únicament a través de classes magistrals... Aquesta és la feina que el professorat ha de fer. Tot és difícil en aquest camp, però el que Bolonya demana és que no ens aturem i que estiguem en renovació constant.

—En quina situació quedaran els centres afiliats de la Facultat de Teologia?

—Primer cal deixar clar que, de centres afiliats, pròpiament només n'hi ha dos: els seminaris de Mallorca i de Tortosa. Per tant, els alumnes de Mallorca i de Tortosa que fan sis anys de Teologia tenen dret a tenir un títol que els dona la Facultat a través d'un tribunal que la mateixa Facultat presideix. Amb aquests centres tampoc no sé què passarà, però també cal subratllar que a Catalunya i a la Facultat de Teologia tenim els Instituts Superiors de Ciències Religioses, que imparteixen la llicenciatura en Ciències Religioses i que són presents a totes les capitals catalanes més a Vic. Tenen un currículum de dos cicles, de tres anys el primer i de dos el segon, amb la consegüent obtenció del títol de llicenciatura, que també té equivalència en l'àmbit estatal a partir del decret del 1995. En aquest sentit, no se'ns ha dit res explícit sobre com adaptar tota aquesta estructura curricular al Conveni de Bolonya. Pel que sembla estaria en mans de la Conferència Episcopal Espanyola; d'aquí que vulgui fer una crida d'atenció sobre el tema, perquè resultaria una mica curiós que uns centres universitaris amb un títol reconegut no poguessin tenir també esta-

El Dr. Josep-Oriol Tuñí, al seu despatx.

tus universitari. Com que el tema està en blanc, he instat els bisbes de la Tarragonense a tractar-lo, especialment tenint en compte que el president de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitat de la CEE és el bisbe d'Urgell i que el vicepresident és el de Sant Feliu de Llobregat. Sembla que la Santa Seu es comunica amb nosaltres, amb les Facultats i Universitats, però no amb els Instituts Superiors, que d'altra banda són una presència molt important del que és la fe cristiana quant a reflexió tècnica, crítica i rigorosa.

—Quina és l'aportació d'aquesta reflexió acadèmica en la vida de l'Església?

—És una aportació enorme. Pel que fa a estudis tècnics, rigorosos, científics i acadèmics, som a l'alçada de qualsevol facultat de qualsevol universitat. I quant a publicacions, estem molt per damunt de

la immensa majoria. Pel que fa a la col·lecció de textos que publiquem, sobretot de tesis doctorals i d'estudis tècnics, científics i universitaris, tenim més de 80 títols. En aquest sentit, la fe no es desentén del treball intel·lectual i científic, sinó que hi és present, i amb una presència molt digna. Per exemple, la *Revista Catalana de Teologia* té trenta anys de vida i milers de pàgines publicades sobre temes que poden ser rellevants tant per a la fe com per a la vida cristiana.

—Quin perill corre una Església sense aquest nivell de reflexió rigorosa?

—L'Església cristiana aquesta tradició la té des del començament. Una altra religió que no tingui estudis tècnics universitaris rigorosos, el gran perill que corre és el del fonamentalisme. Deixar-te interpellar per corrents crítiques, com els grans mestres de la sospita del segle XIX, és molt important.

—Important també en el diàleg interreligiós?

—En una visita a l'Índia l'any 1991 vaig preguntar a un professor de Teologia sobre el diàleg amb l'hinduisme i em va dir que el problema era que l'hinduisme no havia passat per la Il·lustració. En aquest sentit, el diàleg és una mica complicat, perquè nosaltres no dic que estiguem de tornada, però sí que hem passat pel sedàs d'un seguit de crítiques i de qüestionaments. En canvi, una institució religiosa o una fe que consideri que les preguntes que es fa la humanitat no tenen res a veure amb ella es queda com a encapsulada, com en una mena de secta. I això de cara al futur de la humanitat no és gaire

positiu, perquè la gent va creixent en cultura i en nivell crític. Si et deixes interpellar, procures donar respostes i estableixes un diàleg amb la gent que et qüestiona, la mateixa experiència religiosa es purifica i se solidifica, i va prenent cos dins del seu nivell, que no és un nivell absolut, ni dogmàtic, ni imposat, però que té una certa dignitat intel·lectual. L'opció religiosa, si no és lliure, malament rai. Però una cosa és que sigui lliure i una altra és que sigui aleatòria o fruit d'una mena de preferència emotiva.

—Quina ha estat l'evolució de l'alumnat de la Facultat de Teologia?

—Majoritàriament són joves que aspiren a esdevenir capellans, si bé n'hi ha un terç que no tenen aquesta finalitat. Fins i tot hi ha alumnes motivats per veure la seriositat que representa la fe cristiana des del punt de vista del rigor intel·lectual.

—Es pot aspirar a tenir més alumnes?

—Hi podem aspirar, però el que passa és que les sortides professionals són molt reduïdes, com de fet succeeix amb les carreres d'Humanitats en general. Amb tot, si hi ha un sentit de la seriositat del que representa l'opció cristiana també a nivell tècnic i a nivell científic i acadèmic, això pot donar més alumnes. Ara mateix hi ha gent que es comença a jubilar als 50 anys, que és quan troben el temps necessari per estudiar. Comencem a tenir alumnes d'aquests, però és evident que mai no serà una cosa de grans multituds.

Els Fills de la Sagrada Família organitzen les II Jornades Matrimoni i Família

BARCELONA.— Els dies 18 i 19 de novembre tindran lloc les II Jornades Matrimoni i Família, que organitzades pels religiosos Fills de la Sagrada Família, fundats per sant Josep Manyanet, tenen com a lema «Viure la família cristiana avui».

«Volem que les diverses ponències se centrin en la pràctica quotidiana per respondre a qüestions com quin és el sentit de la Bíblia en la família d'avui, com parlar de Déu amb els fills o com ha de ser la relació cristiana en parella...», afirmen els organitzadors, convençuts que, tal com deia sant Josep Manyanet, «els primers i principals educadors dels fills són els mateixos pares».

Les jornades comptaran amb les ponències de Rocío Elvira, doctora en Sociologia; de Jordi Latorre, s.d.b., doctor en Teologia i llicenciat en Ciències Bíbliques; de Carles Pérez, psiquiatra; d'Enric Puig, s.j., llicenciat en Pedagogia; de Casimir i Dolores Lois-Cayuela, del Moviment Encontre Matrimonial, i d'Àngel López, s.f., llicenciat en Teologia i Pedagogia. L'Eucaristia i la cloenda de les jornades serà presidida pel P. Lluís Picazo, superior general dels Fills de la Sagrada Família.

Per a més informació i inscripcions: Trav. de les Corts, 331 - 08029 Barcelona, tel. 934 396 700; matrimonifamilia@manyonet.org (C.C.)

Girona

El Congrés de Confraries de Setmana Santa aplega 200 participants

■ Entre les conclusions més importants hi ha la creació d'una Coordinadora de Confraries de Catalunya

GIRONA.— Durant tres dies representants de mig centenar de confraries, congregacions i germanats de Catalunya es van aplegar a Girona en el seu segon Congrés (el primer es va fer a Tarragona fa dos anys). Més de 200 participants van debatre i reflexionar sobre la realitat i projectes d'aquestes associacions de fidels, algunes de les quals tenen segles d'història, d'altres responen a noves realitats socials i eclesials, però sempre amb el referent de la passió, mort i resurrecció de Nostre Senyor Jesucrist.

L'acte d'obertura el van presidir el bisbe de la diòcesi, Mons. Carles Soler, l'alcalde de la ciutat, Anna Pagans, el president de la Junta de Confraries de Girona, Xavier Ribera; i el director del Congrés, Josep Maria Noguer. També hi era present el vicari general de l'arxidiòcesi de Tarragona i el president de la seva associació de Confraries. Les activitats congressuals van tenir lloc al Centre Cultural la Mercè, on també funcionava una mostra d'artesans que realitzen objectes relacionats amb les processons.

El bisbe de Girona va donar la beninguda a tots els participants i va desitjar que els treballs del Congrés permetessin enfortir el sentit de les manifestacions populars, la veritable contemplació del misteri del Crist. Igualment va assenyalar que les confraries han de ser membres vius de l'Església i que la seva participació ha de fer proclamar aquella dita evangèlica: mireu com s'estimen. Finalment va desitjar que la benedicció de Déu davallés sobre els participants al Congrés.

Comunicacions i ponència central

L'estructura de funcionament del Congrés es va fer a l'entorn de dues tandes de comunicacions (cinc el divendres i qua-

El bisbe de Girona va presidir alguns dels actes.

tre el dissabte) i una ponència central que va presentar el matí del dissabte Mn. Teodor Suau, vicari episcopal del bisbat de Mallorca, que es va centrar en el tema *Una mirada a la realitat: sentit i funcionament de les confraries avui*.

Va començar assenyalant que les confraries són col·lectius que gaudeixen, en general, de bones organitzacions i de bona salut, però que, com la mateixa Església, tenen davant seu greus desafiaments, com seria la limitada presència dels joves i la necessitat de fer-se presents més enllà d'activitats puntuals i de treballar per deixar el món un xic millor de com l'han trobat.

Som, doncs, en un moment apassionadament difícil, davant d'uns reptes inèdits en la llarga història de l'Església, amb problemàtiques com poden ser la progressiva secularització, la globalització de la banalitat. Però els creients sabem que Déu continua parlant a través de la història i ens cal demanar-nos què diu l'Esperit a l'Església d'avui. I davant d'aquestes realitats i situacions, quin paper

Mn. Teodor Suau, durant la seva intervenció.

correspon a les confraries? Algunes respostes serien evitar la folklorització de la fe, no balanitzar l'experiència cristiana i no oblidar la Resurrecció com a moment culminant de la Setmana Santa.

Tenen futur les confraries? Aquesta va ser la darrera qüestió que va plantejar el teòleg mallorquí. En la seva opinió, es presenta amb sòlides raons per a l'esperança, especialment si les confraries es refermen en les seves arrels d'experiència de misericòrdia, com a foment de consciència de grup i com a escoles de gratuitat. Si saben passar del fet puntual a l'experiència cristiana i potenciar la seva coordinació per millorar-ne l'eficàcia, el futur, va insistir, és esperançat, especialment perquè tenim la garantia que ens diu: «No tingueu por, que Jo seré amb vosaltres fins a la fi dels segles.»

Activitats a l'entorn del Congrés

A l'entorn del Congrés s'havien programat un seguit d'activitats, com una mostra gràfica de la Setmana Santa a la diòcesi de Girona i una exposició dels passos a la veïna església dels Dolors. La

tarda del dissabte va fer una sortida extraordinària el maniple de Manies de la Confraries de Jesús Crucificat, es va oferir un espectacle de so i llum a l'entorn de la processó gironina del Sant Enterrament i el diumenge al matí el bisbe de Girona i preveres participants al Congrés van concelebrar la missa solemne a la catedral. També es va escollir la candidatura de l'arxidiòcesi de Barcelona per a la celebració del proper Congrés, que tindrà lloc l'any 2007.

Les conclusions congressuals més importants inclouen la creació d'una Coordinadora de Confraries de Catalunya, que aquests dos anys presidirà Xavier Ribera i la secretaria de la qual ocuparà Josep Maria Noguer. Però abans caldrà que les Confraries s'estructurin també coordinadament en l'àmbit diocesà. La interrelació es facilitarà per mitjà d'una pàgina web, enllaçada amb les publicacions habituals de les 150 confraries organitzades en l'àmbit de la Tarraconense.

Victor Gay

Fotos: Àngel Almazan

URGELL

Els nous arxiprestos prenen possessió del càrrec

LA SEU D'URGELL.— La reestructuració dels arxiprestats del bisbat d'Urgell duta a terme el mes de setembre passat ha portat al nomenament dels nous arxiprestos per a un període de quatre anys. Són Mn. Jordi Gasch i Duran, arxiprest de Núria-Cerdanya; Mn. Ramon Sàries i Ribalta, arxiprest de Valls d'Andorra; Mn. F. Xavier Parés i Saltor, arxiprest d'Alt Urgell; Mn. Llorens Utgés i Ginesta, arxiprest d'Urgell Mitjà; Mn. Antoni Tort i Talló, arxiprest de Baix Urgell; Mn. Ramon Solé i Janer, arxiprest de Noguera; Mn. Joan A. Mateo i García, arxiprest de Pallars Jussà; Mn. Jaume Vila i Serra, arxiprest de Pallars Sobirà; Mn. Pere Balagué i Bajona, arxiprest de Vall d'Aran.

El 24 de setembre es van reunir per primera vegada, presidits pel bisbe Joan Enric Vives. Es va parlar de qüestions com

la beatificació propera dels màrtirs de la Pobla, la formació permanent dels preveres i dels laics, la continuació i acabament de la visita pastoral del bisbe als preveres, els recessos espirituals en l'àmbit arxiprestal o de circumscripcions, la celebració durant el 2006 del 50è aniversari de la proclamació de la Mare de Déu de Núria com a patrona del bisbat, i el calendari d'activitats pastorals setembre-desembre 2005.

Els arxiprestos són estrets col·laboradors del bisbe en la direcció de la pastoral diocesana i en la pastoral de conjunt entre les parròquies, així com en la comunió entre els sacerdots i entre les comunitats parroquials en un determinat territori, anomenat arxiprestat. Actualment el territori de la diòcesi d'Urgell ha quedat reestructurat en nou arxiprestats. (M.C.O.)

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

Amb el títol «Les icones de la bondat», el certamen celebra la segona edició del 7 al 13 de novembre

II Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona

Després d'alguns retocs de darrera hora, habituals en aquest tipus de certàmens, ja és a punt el programa definitiu de les sessions obertes de la II Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona.

Organitzat per la Delegació de Mitjans de Comunicació de l'arquebisbat de Barcelona, el cicle d'enguany s'endinsa en la recerca de personatges que a través de la bondat i la innocència transme-

tin en el cinema la imatge del misteri transcendent. Al mòdic preu de 3 euros per sessió, tothom és convidat a descobrir-los a partir del proper 7 de novembre als Lluïsos d'Horta (c/ Feliu i Codina, 7-9).

DILLUNS 7 DE NOVEMBRE, a les 20.00 h

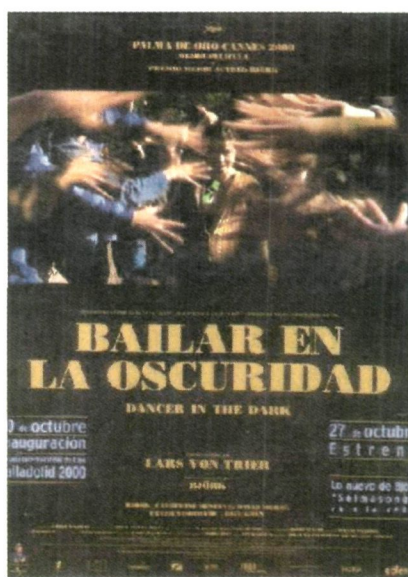
UNA PELÍCULA HABLADA (2003), de Manoel de Oliveira.

Comentari a càrrec de Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona

Partint de Lisboa, Rosa Maria, professora d'història a la Universitat, s'embarca amb la seva filla Maria Joana en un creuer amb destinació Bombai, on s'ha de trobar amb el seu marit Pedro, pilot d'aviació. La dona aprofita el viatge per mostrar a la seva filla els fonaments culturals de la civilització que hereta. Així Marsella, Pompeia, Atenes, Istanbul i El Caire seran etapes d'aquest itinerari iniciàtic de la jove Maria Joana.

Aquest viatge als fonaments de la civilització europea supera ràpidament el típic documental turístic. Maria Joana rebrà de les paraules de la seva mare una síntesi sobre el sentit i els referents claus de la cultura i la convivència. La delicadesa comprensiva i acompanyadora de Rosa Maria, ajudada per personatges curiosos que exerciran de guies, ens permetrà mirar les tradicions rebudes amb una memòria agraïda. Com qui rep l'herència més bona i valuosa.

DIMECRES 9 DE NOVEMBRE, a les 20.00 h

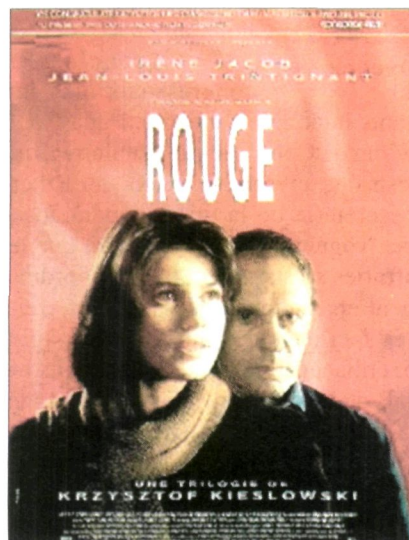

BAILAR EN LA OSCURIDAD (2000), de Lars von Trier
Comentari a càrrec d'Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau

En una interpretació prodigiosa, la cantant islandesa Björk encarna en aquesta pel·lícula Selma, una mare soltera, emigrant txeca i aficionada al musical clàssic de Hollywood, que viu als EUA —tot i que el rodatge es va fer a Suècia— juntament amb el seu fill de 10 anys, en una caravana. Treballa com a obrera en un taller i fa hores extres per aconseguir el seu objectiu primordial: estalviar els diners que val l'operació del seu fill, que pot perdre la vista com ella. Esgotada i pràcticament cega, patirà un accident inesperat...

Amb cinc seqüències musicals francament antològiques, el binomi Lars von Trier-Björk aconsegueix no només emocionar el públic, sinó oferir una reflexió crítica sobre l'Amèrica profunda—discriminació social i anticomunisme inclosos. Alhora, aquest tàndem creador denuncia el sistema judicial i la pena de mort (la seqüència final resulta molt impactant), amb un epíleg corprenedor i només aparentment desesperançador.

DIMARTS 8 DE NOVEMBRE, a les 20.00 h

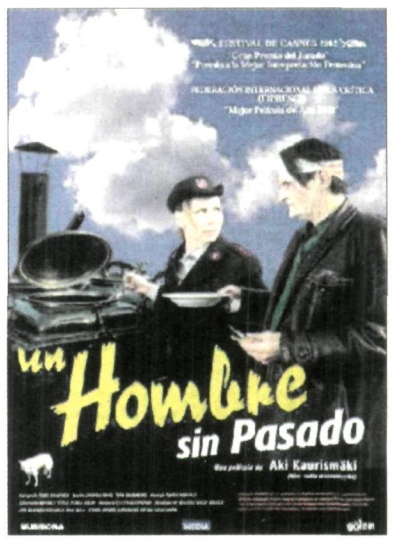

TRES COLORES: ROJO (1994), de Krzysztof Kieslowski
Comentari a càrrec de M. Claustre Solé, professora de la Facultat de Teologia de Catalunya

Valentine, model fotogràfica i estudiant de vint-i-tres anys, viu sola a Ginebra. El seu xicot, un personatge gelós, li truca freqüentment des de Londres, on treballa. Una tarda, atropella una gossa, cosa que el porta a la casa del seu amo, un jutge retirat. Amb els seus 65 anys és un personatge estrany, silenciós i l'activitat principal del qual és espisar els veïns.

Rojo és el tercer i darrer episodi de la trilogia *Los tres colores*, a l'entorn dels referents de la república francesa: llibertat-blau, igualtat-blanc i fraternitat-vermell. Cap de les tres històries permet una lectura uniforme i plana. Les relacions simbòliques, la manera de fer servir els colors, els personatges misteriosos i les cites mútues permeten recerques de sentit que, en ocasions, estan tematitzades i en d'altres, simplement mostrades i després deixades a la interpretació espontània. A *Rojo*, el personatge de Valentine és l'encarnació de la bondat. La seva senzillesa, l'absència de maldat, la seva transparència ha estat retratada per Kieslowski. Sorprenentment en aquesta pel·lícula s'apleguen finalment l'atzar i la bondat.

DIJOUS 10 DE NOVEMBRE, a les 20.00 h

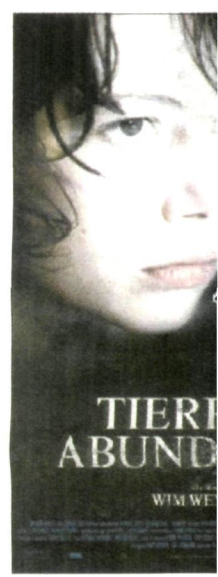

EL HOMBRE SIN PASADO (2002), d'Aki Kaurismäki.
Comentari a càrrec de Josep Maria Caparrós, professor de la Universitat de Barcelona

Un home que ha viatjat a Hèlsinki per cercar feina és assaltat, colpejat i com a resultat perd la memòria, i ha de continuar la seva vida a partir de zero. Veritablement és un sense papers, perquè li ho han pres tot i no recorda res. Des de la perifèria de la ciutat topa amb els marginats que l'acullen i li ofereixen ajuda. Allà emergirà un home amb força interior i ganes de tirar endavant. Mentrestant els mecanismes socials el posaran en dificultats, l'absència de papers li impedeix treballar, obrir un compte bancari i, fins i tot, arribar a ser

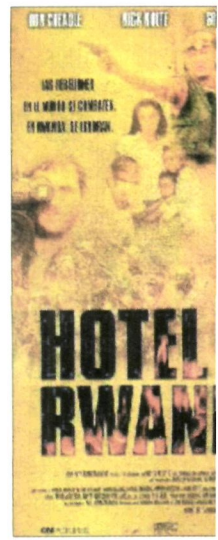
detingut per la policia. La seva identificació posterior li permetrà reconciliar-se amb el passat i de manera suggeridora continuar la seva nova i «prometedora» existència. En aquest film el director Aki Kaurismäki ens torna a conduir pel camí on els darrers són els primers. Traspasant la xarxa atapeïda del poder—oficina d'atur, sucursal bancària i policia— emergeix el món compassiu dels febles. La trama de la solidaritat de la dona que el cura, de l'alcohòlic que el convida, del bar que li ofereix menjar, del vigilant amb el seu mastí ferotge... li permeten néixer de nou. Únicament als marges és on l'amor manté el seu component salvador. Kaurismäki ens ensenya una estètica diferent, on la bellesa humana es troba més enllà del maquillatge.

DIV

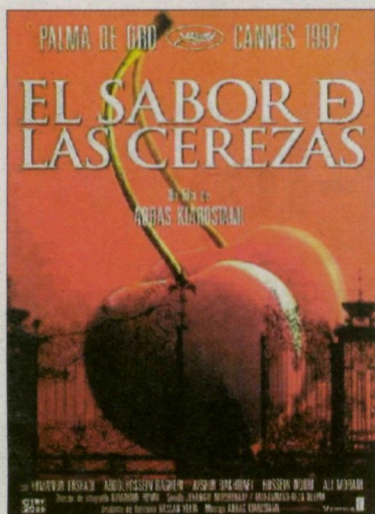
amics, surten al carrer a comprendre. A més, postuma que ha de...
L'assassinat d'un cap a la veritat i la raó del mort la necessi

DI

segura un nombre...
Hotel Rwanda, capítols més sagnants dels ciutadans occi... voler conèixer el... l'home que lluita... doncs, d'una reflu... resistència.

DIUMENGE 13 DE NOVEMBRE, a les 17.00 h

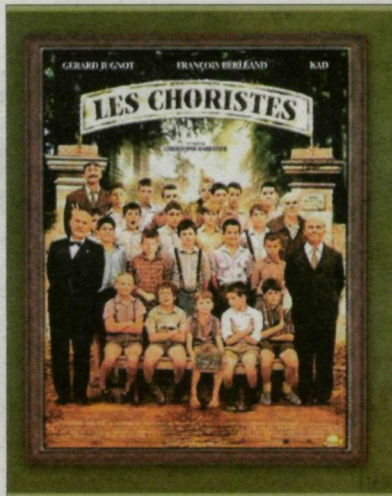
EL SABOR DE LAS CEREZAS (1997), d'Abbas Kiarostami.

Comentari a càrrec de Teresa Losada, fundadora del Centre Byat Al Taqafa

Teheran, anys noranta. Badii, un home d'uns cinquanta anys, viatja en un tot terreny pels turons dels afores de la capital, amb un propòsit clar: suïcidar-se. Per això, entrarà en contacte amb un soldat kurd, un seminarista afganès i un taxidermista iranià, successivament, perquè l'enterrin. Aquest darrer, antic treballador del Museu d'Història Natural, mirarà de convèncer-lo perquè desisteixi, però li promet que si decideix treure's la vida, l'enterrarà. El final resta obert. Kiarostami va guanyar la Palma d'Or del festival de Cannes el 1997 amb aquest poema cinematogràfic. *El sabor de las cerezas* és una aposta per la vida. Prenent com a punt de

partida la possibilitat del suïcidi, Abbas Kiarostami reflexiona i fa reflexionar el públic intel·lectual sobre l'opció de llevar-se la vida com a sinònim de llibertat.

DIUMENGE 13 DE NOVEMBRE, a les 20.00 h

LOS CHICOS DEL CORO (2004), de Christophe Barratier

Comentari a càrrec de Francesc Grané, professor de la Universitat Ramon Llull

Clément Mathieu, professor de música, arriba a un Centre Educatiu de Protecció de Menors. El director Rachin, sempre enfadat i irascible, basa la seva pedagogia en l'«acció-reacció». En aquest clima de càstigs el diàleg amb els nois és impossible. Mathieu, però, capgira la situació amb el seu caràcter comprensiu i el seu sentit de l'humor. A través de la música formarà un cor que a poc a poc transformarà els joves i el clima del centre.

Ens trobem davant d'una pel·lícula amable sobre un afer complex: l'educació dels joves amb més risc social. En presentar de forma accentuada el contrast entre dues formes d'ensenyament i dos mons de valors ens

permet comprovar les possibilitats del diàleg educatiu sobre la imposició del càstig. Mathieu serà un paradigma de l'educador que mira d'arribar a les persones i des d'aquí fer sortir el millor d'elles mateixes.

DIUMENGE 11 DE NOVEMBRE, a les 20.00 h

TIERRA DE ABUNDANCIA (2004), de Wim Wenders. Comentari a càrrec de Lluís Bonet Mújica, crític de cinema de *La Vanguardia*

De la participació en la guerra del Vietnam, a Paul li queda una malaltia obsessiva per salvar el seu país de l'amenaça terrorista. Per això, recorre Los Angeles amb la seva furgoneta equipada per vigilar qualsevol moviment que detecti el moment en què l'amenaça islàmica dugui a terme el proper atemptat. Paral·lelament, la seva jove neboda Lana, a qui no coneix, torna al seu país per conèixer els seus orígens. Solidària i cristiana, ha recorregut el món acompanyant els seus pares en diferents missions humanitàries. Quan passa l'atemptat de les Torres Bessones es troba a Palestina i veu amb sorpresa com els joves; els seus

per celebrar-ho. Llavors pren la decisió de tornar al seu país. Vol, la seva mare, que acaba de morir, li ha encomanat una carta lliurar al seu oncle.

La jove àrab al mateix carrer els uneix a tots dos i emprenen un camí de conciliació. Oncle i neboda comprendran davant de la innocència dels camins del perdó.

DIUMENGE 12 DE NOVEMBRE, a les 21.00 h

HOTEL RWANDA (2004), de Terry George.

Comentari a càrrec del P. Antoni Calvera, missioner combonià

L'any 1994 a Kigali, capital de Rwanda, té lloc una sagnant guerra civil. Els fanàtics de l'ètnia hutu massacren els seus veïns, els tutsi, tot i que els hutus moderats miren d'interposar-se al seu camí. En gairebé cent dies de revolta van morir prop d'un milió de persones. Amb la intenció d'aturar aquestes atrocitats, Paul Rusesabagina, director de l'elegant hotel Mille Hollines, acull a l'edifici un nombrós grup de refugiats amenaçats de mort. La pel·lícula explica el valor d'aquest home que defensa la seva família —la seva dona és tutsi—, els seus veïns i salva d'una mort

important de persones.

Passada en fets reals, funciona com a film-memòria d'un dels moments de la història recent. Toca la consciència de tots i especialment dels europeus, que oblidant novament Àfrica, no van conèixer o no van veure veritablement passava. I enmig de la tragèdia, el rostre de Paul Rusesabagina, amb els mitjans més febles per aturar la violència. Es tracta, doncs, d'un film sobre el valor en els temps de crisi i sobre les fonts de la

TOTS SOM ESGLÉSIA

Col·labora amb Germanor

"GERMANOR"
 Diòcesis de Barcelona, Girona, Lleida, Sant Feliu de Llobregat,
 Solsona, Tarragona, Terrassa, Tortosa, Urgell i Vic
13 de Novembre de 2005
**CAMPANYA PERMANENT PER A L'AUTOFINANÇAMENT DE L'ESGLÉSIA
 DIOCESANA**

Terrassa

«El millor que m'ha passat ha estat conèixer Déu i seguir-lo»

■ Jordi Alcaraz ha professat com a frare menor conventual

Ell mateix reconeix que durant molts anys havia estat com una abella de flor en flor, no tant en la part afectiva, tot i que havia sortit amb algunes noies, com en l'aspecte professional. El que passava en realitat és que Jordi Alcaraz cercava alguna cosa més que donés un sentit autèntic a la seva vida i ho va trobar en la vida religiosa. Als 23 anys aquest jove fill de Granollers ho va deixar tot per emprendre una aventura que, el 8 d'octu-

bre passat, i ja complerts els 31, el va portar a professar solemnement a l'orde de Franciscans Menors Conventuals. La celebració, que va tenir lloc a l'església Mare de Déu de Montserrat i Sant Antoni de Pàdua de Granollers, també va ser festa grossa per a l'orde, que enguany celebra el centenari de la seva reinstauració a la capital del Vallès Oriental i a partir d'aquí arreu de l'Estat espanyol.

—Com vas viure el dia de la teva professió solemne?

—Amb agraïment perquè van venir moltes persones de fe que van viure a fons la celebració i altres que feia temps que no veia però de les quals Déu també s'ha servit per posar-me en el camí de la vocació. Vaig demanar que la meua professió es fes a Granollers perquè és el lloc on vaig néixer i on vaig rebre la fe, i també perquè se celebren els cent anys de la reinstauració dels Freres Menors Conventuals. Per a la ciutat de Granollers va ser tot un signe veure com un jove es consagra per dedicar tota la seva vida a Déu i als altres.

—Quin ha estat el recorregut vocacional que t'ha portat fins aquí?

—Han estat moltes coses les que s'han encadenat i que m'han portat fins aquí. En primer lloc, una família que m'ha estimat i que ha estat tot un exemple de compromís evangèlic; després la meua vinculació des de sempre amb la parròquia dels franciscans a Granollers, però sobretot el fet de descobrir la persona de sant Francesc d'Assís quan tenia 15 anys, cosa que em va qüestionar moltíssim.

—Com vas descobrir sant Francesc?

—La parròquia va organitzar un musical actualitzat sobre sant Francesc i a mi em va tocar interpretar el paper principal,

Valentín Redondo, provincial de l'orde, va presidir la professió.

i això que ni tan sols sabia cantar... Segui com sigui, ficar-me en el paper de sant Francesc em va emocionar moltíssim. I si bé vaig prosseguir amb la meua vida com fins aleshores, en sant Francesc d'Assís vaig descobrir un home molt proper i que m'acostava a Déu, un Déu que resta sempre al costat de les persones, en les seves penes i en les seves alegries. Avui dia aquelles cançons encara ressonen en mi d'una manera molt forta.

—Quan et vas decidir a fer el pas definitiu?

—Treballava en un centre de disminuïts

psíquics i col·laborava tant a la parròquia fent catequesi i portant l'esplai, com en múltiples associacions. També sortia amb una noia, però veia que el meu amor es quedava massa petit si només el dedicava a una dona i a la família. Hi havia alguna cosa més i gràcies a l'acompanyament d'un frare em vaig decidir a fer el pas. Als 23 anys li vaig dir a la noia amb qui sortia que ho havíem de deixar estar, vaig abandonar la feina, vaig vendre'm el cotxe, vaig donar els diners que tenia estalviats als meus pares i me'n vaig anar a Saragossa a fer una experiència d'un any de convivència en una comunitat de freres. Després vaig

anar a Barcelona i més endavant a Itàlia a fer el noviciat.

—Com va reaccionar la gent del teu entorn?

—Va ser difícil per a la meua xicota i també per als pares, perquè una cosa és pregar per les vocacions a la vida religiosa i una altra que el teu fill opti per aquest estil de vida. Amb el temps, però, han fet el seu camí i ara se'n senten molt orgullosos. Pel que fa a la resta de persones, va haver-hi reaccions de tota mena; però quan vas donant raons del que vius al final acaben per entendre't i per respectar-te.

Jordi Alcaraz té 31 anys.

—T'has sentit en alguna ocasió com un bitxo rar?

—En alguns moments m'he sentit sol, i ja a l'època de l'institut veia que els meus interessos no coincidien amb els dels companys. Però ha valgut la pena haver estat una mica diferent o fins i tot haver sentit la soledat en alguns moments, perquè això m'ha donat la possibilitat de fer experiències humanes precioses com viatjar a Xile, a França, a Portugal, a Itàlia per conèixer les comunitats d'allí i sobretot per fer experiència de profunditat. Viure la fe és apassionant i el més gran que m'ha pogut passar ha estat conèixer Déu i seguir-lo. És el que dona sentit a tot, especialment en aquest temps d'incrença.

—I ara què faràs després de la professió?

—He acabat Teologia i em preparo per ser sacerdot. M'han destinat a Pamplona, on treballaré en un barri conflictiu col·laborant en la catequesi i la pastoral de joves de la parròquia i impulsant totes les tasques socials que puguem fer.

Carme Munté

Escoles de pregària sota l'espiritualitat de Medjugorje

BARCELONA.— Organitzats pels grups de pregària Reina de la Pau de Catalunya i Espanya, els pròxims dies tindran lloc a diversos indrets de l'Estat recessos de pregària sota el carisma de Medjugorje. Les trobades seran dirigides per sor Vicky, membre de la Comunitat de les Benaurances. Un any més, el principal objectiu d'aquests encontres serà «reviure l'esperit de Medjugorje i transmetre el missatge d'amor de la Mare de Déu», explica Sandra Barisic, responsable de la visita. «Volem compartir la intensa experiència de Déu viscuda per sor Vicky, sota el carisma de les Benaurances i l'espiritualitat de Medjugorje —afegeix— perquè creiem que aquesta experiència pot ajudar els grups de pregària Reina de la Pau.»

Sor Vicky, deixeble de sor Emmanuel —que va visitar Catalunya l'any passat—, és també una monja molt carismàtica al santuari croat de Medjugorje. Procedent del Perú, hi va arribar fa 10 anys, on es dedica sobretot a atendre els pelegrins de parla hispana. «La seva vida és un càntic joïós de lloança

Sor Vicky és molt coneguda pels pelegrins catalans a Medjugorje.

al Creador, al Pare tendre en misericòrdia», assegura Barisic. «Des que va arribar a Medjugorje la seva ajuda als pelegrins ha estat molt gran —afirma—, i estem segurs que la seva visita esdevindrà una gràcia important per a Catalunya.» A més de Barcelona, on sor Vicky impartirà el 5 i 6 de novembre diversos recessos de pregària, la religiosa sud-americana també visitarà, entre altres, les Illes Balears, Castelló i Madrid.

L'escola de pregària impartida a Barcelona, que tindrà lloc a la parròquia de Santa Maria de Gràcia (c/ Gràcia, 5), s'iniciarà el dissabte 5 de novembre a les 15.30 h amb el rès de la pregària de la Divina Misericòrdia. També hi haurà diverses meditacions dirigides per la religiosa, la pregària de Rosari i la celebració de l'Eucaristia, a les 19.30 h. La jornada es tancarà a les 20.30 h amb una hora d'adoració al Santíssim. El diumenge 6 de novembre comptarà amb un programa semblant, tot i que començant molt més d'hora, a les 9.00 del matí amb la pregària de laudes. La trobada de Barcelona s'acabarà a les 19.00 h amb la celebració de la missa. (S.G.)

Barcelona

La Pastoral Universitària estrena pàgina web

■ La delegació episcopal presenta el 3 de novembre www.universitaties.net

BARCELONA.— A partir del pròxim 3 de novembre es posa en marxa un dels projectes més ambiciosos de la Delegació de Pastoral Universitària de l'arquebisbat de Barcelona: la pàgina web www.universitaties.net. Després de dos anys de treball intens i molts esforços, els universitaris catalans comptaran en breu amb un espai a Internet on omplir-se de continguts i compartir la seva fe. Impulsada com a eina de l'Església de Barcelona per a persones i institucions que treballen al servei del universitaris, la web neix amb voluntat de convertir-se en un futur en una plataforma per a totes les institucions eclesials que fan aportació de cara al món universitari.

Batejada amb el nom d'«Universitat i Església», la nova web de la pastoral universitària de l'arquebisbat de Barcelona vol fer una aposta agosarada pels temes de fe, espiritualitat i formació en el món universitari. Segons explica Eulàlia Tort, responsable de Comunicació de la Pastoral Universitària i gestora de la pàgina, «el màxim objectiu de la web que ara presen-

natura, pensament o solidaritat. Per a aquestes seccions es vol comptar amb la signatura de col·laboradors periòdics que permetin una actualització gairebé setmanal.

Un altre dels aspectes en què es treballa de valent és la possibilitat que els visitants es puguin posar directament en contacte i apuntar-se als actes proposats a l'agenda de la pastoral universitària. El repte és donar servei i que els joves puguin trobar a la web una àmplia gamma d'alternatives al temps de formació i oci.

Ecosistema cibernètic

Tot i que el punt fort de la web «Universitat i Església» són els continguts, tampoc no s'han menysprejat els aspectes de disseny, decisius alhora de crear un producte a Internet. Com explica Eulàlia Tort, «després de fer moltes proves hem optat per un

disseny atractiu, amb colors més o menys cridaners però sense exagerar, pensat per als joves, fàcil de carregar, que en pocs clics et permeti arribar a la informació desitjada». «A la web parlem de fe i espiritualitat —afegeix— i per això cal crear un «ecosistema cibernètic» òptim per poder aprofundir en aquests temes. Hem fet una aposta per la reflexió, per l'intercanvi d'idees, per la contemplació...»

La Pastoral Universitària de l'arquebisbat de Barcelona està integrada actualment per set entitats —MUEC, STU, Safor, CCU, CCUP, Concurs Bíblic i Cor Magister—, i cadascuna d'elles compta amb una secció explicativa a la pàgina web. Hi ha voluntat, però, de crear una xarxa més àmplia i arribar a mig termini a integrar totes les institucions eclesials de l'arquebisbat que treballen en l'àmbit de joves i universitat. La web s'obre també a altres realitats, a més de la catalana, i per això ha inclòs també la possibilitat d'accedir-hi en castellà. La presentació oficial d'«Universitat i Església» tindrà lloc el 3 de novembre, a les 20.00 h, a l'Aula Ramón y Cajal de la Facultat de Filologia de la Universitat de Barcelona (plaça Universitat).

Samuel Gutiérrez

Eulàlia Tort, responsable de la web.

tem és normalitzar encara més el missatge cristià a la Universitat». La pàgina vol posar els joves «en contacte directe amb la fe i per tant, volem que ella mateixa doni servei als universitaris». «En un temps on les noves tecnologies han esdevingut eina imprescindible de comunicació —afirma Tort—, la pastoral universitària ha de ser present de manera significativa a la Xarxa. La creació de www.universitaties.net normalitza el pensament cristià alhora que esdevé una forma d'adaptar l'Església als llenguatges actuals.»

Una de les aportacions més significatives de la web és l'acompanyament espiritual. Es tracta d'un espai amb el qual la delegació pretén cobrir les necessitats espirituals i de formació dels joves d'una manera personalitzada. Oberta també a persones no iniciades en la fe, aquesta tasca serà portada a terme per l'equip de la delegació, tot i que quan calgui, els joves seran derivats a institucions o persones més especialitzades.

La pàgina web comptarà amb apartats dedicats a la litúrgia i suport de la vida cristiana, recursos i activitats, i fins i tot un bar virtual. També hi haurà espai per a comentari i crítica de llibres, cinema, música i altres apartats més alternatius com

LLEIDA

Els fidels van omplir de gom a gom la cripta del santuari en el dia del pelegrí.

Trenta poblacions peregrinen al santuari de Santa Teresina

LLEIDA.— Una trentena de poblacions de Catalunya, Aragó, València i fins i tot Galícia, es van fer presents al santuari de Santa Teresina del pàres carmelites de Lleida, el diumenge 2 d'octubre, amb motiu de la trobada de pelegrins i zeladors de la revista *Lluvia de Rosas* i com a cloenda dels actes en honor de la santa.

Set autocars i vehicles particulars van arribar al santuari durant tot el matí mentre prop de 700 fidels omplien la cripta del santuari en l'Eucaristia del pelegrí, amb ofrena de flors a la patrona de les missions i la benedicció de la imatge de la Mare de Déu del Somriure, que serà col·locada a la futura capella del Santíssim en projecte de construcció. Aquesta imatge recorda el passatge de la vida de santa Teresina quan, segons la seva autobiografia, una imatge de la Mare de Déu li va somriure als 10 anys.

El dissabte dia 1 d'octubre, festa de Santa Teresina, uns 500 fidels van par-

ticipar en l'Eucaristia solemne presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta. Durant tota la jornada, nombrosos fidels i devots van visitar el santuari per venerar la imatge de santa Teresina.

La festa, com és tradició, va ser precedida d'una solemne novena a la qual van assistir cada dia uns 150 fidels, i va tenir com a epíleg la participació a la Trobada de la Família Carmelitana de Catalunya, formada a Lleida per la comunitat de Santa Teresina, Carmelites Missioneres del P. Palau i Carmelites Teresianes de Sant Josep, celebrada el 8 d'octubre al monestir de Santa Maria de Poblet.

El prior del santuari, P. Àngel Briñas, ha manifestat la seva satisfacció personal i de tota la comunitat carmelitana per l'afluència de fidels als actes en honor a santa Teresina: «Certament ha estat extraordinari i demostra que el missatge de la infància espiritual de santa Teresina continua viu en molts cristians.» (J.C.)

Inici de curs al Seminari

LLEIDA.— El 27 de setembre, a la capella del Seminari Diocesà de Lleida, va tenir lloc una Eucaristia presidida pel bisbe i concelebrada per l'equip formador del Seminari, encapçalat pel seu responsable, Mn. Manel Mercadé, per tal de donar inici oficial al nou curs acadèmic. En l'homilia Mons. Ciuraneta va exhortar els seminaristes a buscar l'encontre amb Crist i aspirar a la santedat en la fidelitat a les obligacions de cada dia i sobretot en l'Eucaristia: «Us invito a aprofitar el curs al màxim, a viure'l al màxim i que suposi un creixement espiritual, humà i intel·lectual. Visqueu cada dia la novetat de l'Evangeli.» (J.C.)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Tortosa

Inici de curs a l'Institut de Teologia

■ Dues alumnes de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Agustí han acabat el bienni de llicenciatura

TORTOSA.— L'1 d'octubre, aprofitant la fi dels exàmens del tercer trimestre, a l'Institut Superior de Ciències Religioses a Distància Sant Agustí i a l'Institut Internacional de Teologia a Distància, amb seu al Seminari diocesà de Tortosa, es feia un acte acadèmic per tal de presentar la memòria del curs anterior, lliurar els títols als alumnes que els havien aconseguit aquell curs i inaugurar oficialment el curs 2005-2006.

L'acte va ser presidit per Mn. Josep Lluís Arín, vicari episcopal de Pastoral, i per Mn. Miquel Garcia, director d'aquests centres d'estudi. Va tenir lloc a l'Aula Magna del Seminari Diocesà en presència d'un reduït nombre d'alumnes i professors, que li van donar un to de familiaritat sense treure la seriositat acostumada.

El dia anterior i aquell mateix dissabte havia tingut lloc la convocatòria d'exàmens que va exigir la presència de professors i alumnes de 20 matèries diferents. Però després de la prova venia ja el temps de l'acte acadèmic i de l'alegria de veure els fruits del camí que fan aquestes institucions a la nostra diòcesi des de fa sis anys.

El primer de prendre la paraula va ser el director del centre, que va presentar la memòria acadèmica del curs anterior. Va començar per presentar la memòria de l'Institut Superior de Ciències Religioses a Distància Sant Agustí, que dona graus acadèmics reconeguts per la Pontificia Universitat de Comillas.

El claustre de professors ha estat format per 17 professors, repartits en cinc

departaments: el de Filosofia i Psicologia, el de Sagrada Escripura, el de Teologia, el d'Història i el de Pastoral. Es va destacar amb alegria, per la fita aconseguida, l'acabament de dues alumnes del bienni de llicenciatura. Ara només els manca la presentació del treball de llicència del qual ja tenen el títol i el primer esquema del projecte acceptats i aprovats i que pensen lliurar el mes de febrer. D'aquesta manera rebran ja el títol de llicenciades en Ciències Religioses.

També es va felicitar la nova promoció que ha aconseguit el títol de diplomatura en aquest curs 2004-2005: Marina Gil, Mònica Cerdà i Santi Carbó.

El nombre d'alumnes matriculats en cada quadrimestre ha estat de 51 en el primer i el segon i de 32 en el tercer. Tots ells vénen de les províncies de Barcelona, de Castelló, de Tarragona, de Huelva i de Madrid.

Una altra fita continuada aquest curs ha estat la plataforma Edinet per a l'ensenyament a distància amb les noves tecnologies. Els resultats han estat jutjats com a satisfactoris. Després, el mateix Mn. Mi-

El centre té la seu al Seminari diocesà de Tortosa.

quel va presentar breument la memòria de l'Institut Internacional de Teologia a Distància, que vol ser un espai de formació dels agents de pastoral de la diòcesi i de les parròquies i que ofereix una formació bàsica, teològica i pastoral.

El total d'alumnes d'aquesta institució ha estat de 37, originaris de les províncies de Barcelona, de Castelló i de Tarragona. La novetat ha estat l'inici d'una nova modalitat del Pla de Formació Sistemàtica en què els professors es traslladen a indrets concrets del bisbat per fer les tutories a grups d'agents de pastoral ja organitzats; és el cas dels catequistes de l'arxiprestat de Ribera d'Ebre-Priorat que segueixen el curs.

Acte seguit, es van lliurar els títols acadèmics aconseguits tant a l'Institut de Teologia a Distància com a l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Agustí. La inauguració oficial del curs va estar precedida també per una breu exposició d'algun dels treballs que han fet els alumnes en les diverses especialitats i des de diferents perspectives. En acabar aquest apartat, Mn. Arín, en nom del bisbe, va donar per inaugurat el curs acadèmic 2005-2006 a l'Institut Superior de Ciències Religioses a Distància Sant Agustí i a l'Institut Internacional de Teologia a Distància.

Víctor-Manuel Cardona

La nova institució del missal, tema del curset per a sacerdots

TORTOSA.— Els dies 22 i 23 de setembre va tenir lloc al Seminari Diocesà de Tortosa el XVIII Curset d'Estiu per als sacerdots diocesans organitzat per la Delegació diocesana del Clergat. Conferències, pregàries comunitàries, germanor, excursió... van configurar el programa d'aquestes dues jornades.

A mig matí del dijous 22 de setembre el bisbe diocesà inaugurava el curset d'estiu per a la formació dels sacerdots diocesans. L'aula magna del Seminari va acollir un nombrós grup de preveres que va respondre a la invitació de Mons. Xavier Salinas i del delegat diocesà del Clergat. La nova institució del missal va ser el tema central del matí d'aquell dia. El P. Canals, secretari de la Comissió Episcopal de Litúrgia de la Conferència Episcopal Espanyola, va ser l'encarregat de conduir les dues primeres ponències: *Presentació de la «institutio generalis Missalis Romani»* i *Qüestions concretes d'aplicació de la «institutio»*.

Al final del matí, l'alcalde de la Fatarella, Josep Sunyé, va fer una xerrada sobre *El món rural avui* vist des de la perspectiva d'un home que viu al poble i que pel seu càrrec i ofici està atent a les necessitats i inquietuds de la major part de la gent que configura la nostra diòcesi, que eminentment és rural.

Després de dinar, Mons. Xavier Sali-

Els preveres van respondre a la invitació del bisbe i del delegat del Clergat.

nas va presentar als sacerdots la seva inquietud per la formació dels laics. Per aquest motiu els va recordar la missió que com a sacerdots tenen de formar-se per formar i va recordar també algunes de les eines més importants que tenim al nostre abast per fer aquesta missió: principalment l'homília dominical i tota la celebració eucarística. És el moment en què tenim més gent. Hem de cuidar-ho perquè tots els qui vénen puguin saciar la seva fam de Déu i de Vida.

Una altra eina és l'Institut Internacional de Teologia, que ja fa anys que funci-

ona a la diòcesi i que de cara a alguns grups en concret pot ajudar a la formació i animació. La tercera eina és el Moviment d'Adults Catòlics, impulsat pel bisbe diocesà, present a la nostra diòcesi des de fa un temps i que té les seves arrels en l'Acció Catòlica Espanyola. El seu consiliari va presentar el programa que ha estat elaborat per la Conferència Episcopal Espanyola i va suggerir un calendari per a la creació de grups a les parròquies i per ajudar els mossens en aquesta tasca.

La segona part de la tarda es va dedicar, com cada any, a una excursió. La convi-

vència, la germanor, el compartir, l'alegria i l'amistat van regnar en aquest moment d'esbarjo programat. Aquest any la visita va ser a Vinaròs. L'Església de l'Assumpció va ser-ne la primera destinació. Els sacerdots van poder redescobrir el temple sota la guia ben documentada d'un vinarossenc que els va acompanyar en el seu recorregut. La missa, presidida per Mons. Salinas i concelebrada per 23 sacerdots i amb quasi 200 persones a la gran nau, va ser el centre del viatge. La nit va acabar amb una visita a l'ermita de la Mare de Déu de la Misericòrdia.

El divendres 23 va iniciar-se amb la presentació per part del delegat de Pastoral Familiar, Manuel Adell, del nou programa pastoral per als anys 2005-2007 *Acompanyar les famílies*. Uns principis i unes línies d'acció van ser presentats per treballar en els diferents àmbits pastorals de la diòcesi.

Per acabar, el bisbe va presentar l'acord a què ha arribat amb els pares jesuïtes per ajudar el clergat de la diòcesi tortosina en la seva formació. Ja va començar aquell dia: dues xerrades del P. Francesc Riera, s.j., sobre l'evangeli de sant Marc i que en diferents dates, en una periodicitat gairebé mensual, s'aniran fent. Per al proper mes de febrer ja estan preparades les jornades de formació d'hivern que completen les fetes al setembre. (V.M.C.)

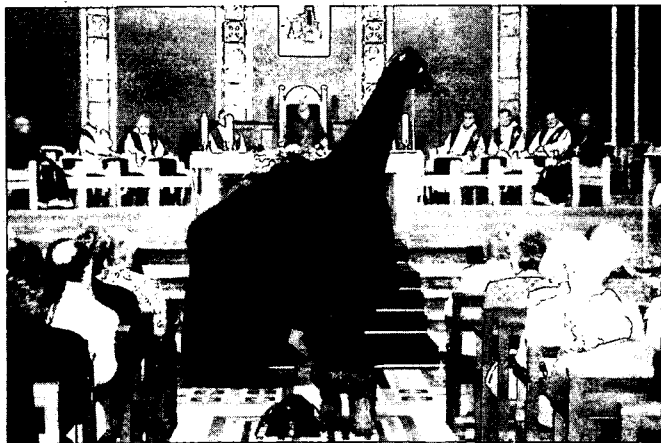
Sant Feliu de Llobregat

Les festes de Sant Rarimi

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— Tot i tractar-se d'un sant força desconegut, sant Rarimi compta a Sant Feliu amb una gran veneració. Pel que sembla, alguna relíquia seva va arribar fa alguns segles a la ciutat, on ja es venerava l'any 1792. Actualment, i des de fa ja molts anys, el municipi celebra la seva Festa de Tardor coincidint amb la festivitat del seu copatró, el 12 d'octubre. Per als cristians, un dels moments àlgids de la festa és l'eucaristia solemne en honor de sant Rarimi, presidida enguany pel bisbe Agustí Cortès.

La catedral de Sant Feliu es va vestir de gala per celebrar la festa del seu copatró, sant Rarimi. Emmarcada en les anomenades festes de tardor del municipi, l'eucaristia solemne presidida pel bisbe Agustí Cortès va congrega el 12 d'octubre passat més de 400 persones a la seu episcopal.

L'ocasió va ser propícia perquè el bisbe parlés de sant Rarimi com «un home que va fer de l'absolut de Déu l'absolut de la seva vida». «El màrtir sant Rarimi —va afirmar el prelat— és la reproducció vivent que un ministre ha de patir per la seva paraula, condició i ministeri. El nostre copatró, com sant Llorenç i tants altres ministres màrtirs, van patir pels altres i per això són la manifestació més bonica de la caritat pastoral.» Mons. Cortès va animar els fidels a seguir el seu testimoni i dur endavant «la memòria d'un vertader deixeble i bisbe, un vertader Evangeli que per la seva

La Mula, durant l'ofertori de la missa de sant Rarimi.

paraula, ministeri i testimoniatge va lliurar la seva vida fins a la mort».

La nota de color de la cerimònia la va posar l'actuació en l'ofertori d'una de les bèsties folklòriques més simpàtiques del municipi, la Mula, que va ballar amb gràcia davant de l'altar major mentre sonaven músiques tradicionals. (S.G.)

Professió solemne a les Clarisses de Lavern

LAVERN.— En el marc d'una celebració senzilla —molt a l'estil franciscà—, però plena d'emotivitat, el 15 d'octubre passat va tenir lloc al monestir de Santa Isabel de Lavern-Subirats (Alt Penedès) la professió solemne de sor Teresa de la Creu.

Davant del bisbe Agustí Cortès, que va presidir la cerimònia, i d'un gran nombre de capellans i fidels, la jove clarissa es va comprometre amb Déu i amb l'Església a «seguir amb fidelitat, fins a la mort, a Crist, pobre i crucificat, i lliurar la meua vida en lloança de Déu per a bé de l'Església i la salvació del món». Teresa de la Creu va renovar, aquesta vegada per sempre, la seva consagració religiosa, i va prometre observar «la castedat perfecta, l'obediència i la pobresa que la mare santa Clara —guiada per sant Francesc— ha escollit per a ella mateixa i per a les seves filles a imitació de Jesucrist i la de seva Mare Verge». També va prometre viure en clausura, soledat i silenci, amb un esforç constant per aconseguir la caritat perfecta amb Déu i el proïsme.

Mons. Agustí Cortès va adreçar a la religiosa durant l'homília paraules encoratjadores: «La recerca que vas iniciar fa alguns anys, i que és en la ment de Déu des de sempre, no s'acaba avui. La recerca continua ara des de l'experiència d'una vida amagada amb Crist en Déu.» I va afegir: «La teua professió és un regal per a la diòcesi i per a tota l'Església!» (S.G.)

Teresa de la Creu, agenollada davant la superiora.

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...72.682 seminaristes joves es preparen, el 2003, per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

L'any passat aquests quatre Seminaris Majors depenien especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

Robert Bellomin	Kisantu (Rep. Congo)	139 alumnes
Seminari Major Crist Rei	Huambo (Angola)	105 alumnes
Seminari Major San Lorenzo	Santa Cruz (Bolívia)	88 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	130 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió a favor de les Esglésies joves de Missions

☐ UNA BECA de 2.000 €
facilita 6 anys d'estudi

☐ MITJA BECA de 1.000 €
facilita 3 anys d'estudi

☐ UN CURS SENCER
per 350 €

PER A INFORMACIÓ I
DONATIUS adreceu-vos
a les Delegacions
Diocesanes de Missions
de Catalunya:

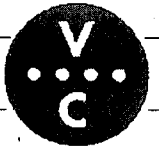
08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014
<http://www.arqbcn.org>
43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412
<http://www.arquebisbatarragona.org>

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639
<http://www.bisbatlleida.org>
17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297
<http://www.bisbatgirona.es>

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054
<http://www.bisbaturgell.org>
25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619
<http://www.bisbatsolsona.org>

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700
<http://www3.planalfa.es/obtortosa>
08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655
<http://www.bisbatvic.com>

Vida creixent

El consiliari diu...

Testimonis de Jesús avui

Com que aquest curs tractem l'esperança, hem de fer l'esforç d'anunciar el Crist a tots aquells que el desconeixen dins de la nostra família i en la nostra societat.

Joan XXIII ens deia: «Cal ser una font enmig de la plaça pública i que rafi l'aigua viva de l'Evangeli de Jesús.» Qui coneix Jesús, l'ha de seguir i testimoniar. No podem ser insensibles i insípids.

Jesús ens crida. Agafem els evangelis i ens farem el càrrec que Jesús crida:

- Jesús senyalat pel Baptista és seguit per uns deixebles i l'evangelista Joan queda corprès, ja que recorda en l'evangeli aquella trobada i l'hora, les quatre de la tarda. Fa uns quants amics. Després d'aquesta trobada, Jesús en fa possible una altra en la feina de la pesca al costat del llac. Els fa pescar i després els diu: «No tingueu por, des d'ara sereu pescadors d'homes.» Són cridats a una feina.
- Encara hi ha una altra crida, que és la de l'amistat i l'apostolat. A Marc llegim: «Va pujar a la muntanya i va cridar els qui va voler, i s'hi aproparen. I en designà dotze a fi que estiguessin amb Ell i per enviar-los a predicar» (Mc 3,13-14).
- I encara els crida a la contemplació en l'acció. Els

amics de Jesús: Pere, Jaume i Joan contemplen la glòria de Déu en la transfiguració i no el volen deixar. S'estava molt bé allà dalt. Des de llavors els apòstols experimenten que «estar amb Jesús» i «predicar amb Ell» són coses inseparables.

- Per fi descobrim que la crida de Jesús és a la santedat: «Si guardeu els meus manaments, perseverareu en el meu amor, com jo guardo els manaments del meu Pare i persevero en el seu amor» (Jn 15,9). Tot això per complir la voluntat del Pare.

Testimoniar Jesús de Paraula

La nostra manera de parlar de Jesús, com ho fem? Com un professor que domina la matèria o explica una lliçó? Nosaltres hem de transmetre Jesús com una persona a la qual estimem. Hem d'esdevenir testimonis d'amistat. Ha de ser un parlar d'una manera sincera. Hem de transmetre una experiència de pregària. Cal també parlar des de Jesús. La nostra paraula de Jesús no ha de ser buida de compromís evangèlic.

Testimoniar Jesús amb obres

Les obres i les actituds evangèliques donen un to de

més qualitat. Aquestes poden ser:

- 1) La simplicitat evangèlica: hem de cercar ser lliures. Cal cercar la saviesa del desprendiment de nosaltres mateixos i dels petits ídols. Retrobar l'autèntic seguiment de Jesús, com els apòstols.
- 2) El cristià no porta protecció solar; ho és tot, menys un passota o un insensible. És vulnerable al bé i al mal, està exposat a tots els «virus». Cal fer discerniment i cercar el creixement espiritual. No hem de sortir del món, però sí preservar-nos del «maligne».
- 3) La solidaritat vol dir jugar fort la carta del Regne. Significa ser sensible als altres. La nostra fe ens diu que el Déu de Jesús no és un Déu solitari, sinó solidari. D'això en diu Jesús «Fer la voluntat del Pare» i en això consistia el seu aliment.
- 4) Les formes i l'estil de solidaritat són ja fruits del carisma que l'esperit ens impulsarà a fer.
- 5) Una forma testimonial és estimar de debò el proïsme, amb obres i també amb paraules. Que tots siguem apòstols de veritat.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

TARRAGONA

Una vida plena d'experiència

La vida de prevere és una sorpresa constant quan estimes i et deixes estimar.

Fa uns dies vaig celebrar les noces d'or d'un matrimoni que, esporàdicament, ha vingut a alguna trobada de Vida Creixent. Els seus néts van escriure: «En un poble de l'Alt Camp, més a prop de la muntanya que del mar, hi havia un nen molt espavilat, intel·ligent i memoriós. En un carrer de la vila, en una casa amb una portalada molt alta, hi havia una nena menuda, molt bonica, eixerida, molt aplicada a l'escola i també molt obediència. Un bon dia es van conèixer i van començar a festejar. Després es van casar i avui celebren 50 anys de casats. Han tingut 6 fills i 10 néts. Ara tots us volem felicitar i donar-vos mil gràcies, perquè nosaltres no seríem el que som...»

Les persones grans, després de fer el vostre camí en la vida, necessiteu l'escalf d'aquells a qui heu donat generosament tot el que sou perquè siguin feliços i la seva vida tingui sentit. La vostra vida està plena d'experiència, de saviesa i d'amor.

Cal donar gràcies per tot el que vam tenir, gràcies per la salut i per la vida i pel pas dels anys. Tot passa tan de pressa, a causa del pas dels dies i dels anys. Un rellotge em ve al darrere, és el temps de la vida que passa volant. Però, els records de la infantesa no s'han esborrat; tots tenim dins nostre aquell nen o aquella nena que vol llibertat, que clama la pau, i vol molt d'amor, perquè encara teniu el cor d'infant, i voleu seguir volant, perquè lliure és l'ocell. I lliure vol ser l'infant amb el pas dels anys. I el vostre futur està en mans de Déu. És veritat que surten limitacions físiques de l'edat pel pas dels anys, cal acceptar-les; i a la vegada, tenir cura dels bons amics, l'amistat és un tresor que ens fa passar estones molt agradables.

Des de Vida Creixent tenim cura de la fe perquè maduri, i perquè ens ajuda molt en les circumstàncies de la vida. Cal ser agraïts a Déu i viure amb esperança, ser positius i viure amb optimisme. «On em podria refugiar, amb la meua feblesa, en la meua deixadesa, en les ambigüitats, en les inquietuds, sinó davant teu, on podria fugir sense Tu? Com em podria suportar a mi mateix si no sapigués que Tu em suportes, si no tingués l'experiència que Tu ets bo amb mi? Si cada dia ens féssim un regal: 1. El regal d'escoltar; diem que no ens escolten i nosaltres sabem escoltar. 2. El regal de l'afecte, un petó o una abraçada, una encaixada de mans, una mirada agradable. 3. El regal de jugar amb els més petits. 4. El regal del riure. 5. El regal d'un favor. 6. El regal d'un compliment, dient coses boniques, «m'agrada el que has dit», «tu no dius mai mal de ningú». 7. El regal de demanar un favor. Quan sabem demanar un favor, fem útils els altres, els valorem, els demostrem confiança, feu-ho amb delicadesa, sigueu agraïts sense exagerar, amb naturalitat. 8. El regal de la pregària. El regal més important i fàcil de fer. Que puguem dir: «T'aprecio tant, que moltes vegades parlo a Déu de tu.»

Josep M. Font

Consiliari diocesà de Tarragona

En record de Mn. Ramon Vilardell

Amic, mossèn Ramon,

La darrera vegada que vaig gaudir de la teua companyia va ser el 13 de setembre. Vam compartir seient d'autocar de camí cap a Barcelona i, de retorn cap a casa, el vehicle d'un amic. La nostra conversa va ser animada i amb l'esperança sempre de noves intencions per al nostre moviment. Teníem la 50a reunió de responsables a Barcelona, a la casa de les missioneres claretianes. Recordes que ens dèiem que aquella reunió amb els companys d'altres diòcesis ens renovava l'esperit i ens encoratjava a continuar i engrandir els nostres grups?

D'aquell dia, en tinc una fotografia familiar que us vaig fer amb la meua càmera petita, en record d'una nova jornada amb els responsables de Vida Creixent de Catalunya, les illes i Andorra.

No te l'he poguda donar personalment!...

Ens havíem de retrobar el dia 28, a la tarda, al teu despatx del bisbat. A les cinc, havíem d'estar al centre cívic, on el nostre amic comú i coordinador de Vida Creixent, Carles Dalmau, havia de donar una conferència sobre *La llista de Schindler*, com a participació en els actes de la gent gran de la Seu d'Urgell.

I, amic meu, sí que t'esperava, però dins de la catedral i amb una multitud que no et podries ni imaginar!

Et plorava, et ploràvem tots els que t'estimem, perquè és humà tenir pena i saber que els nostres ulls, les nostres mans, ja a la terra no es podran tornar a mirar ni abraçar.

Sé, i n'estic segura, que tu des d'allà on ets, em dónes coratge i em recordes el que tantes vegades hauries predicat: «Que la mort és el pas a la nova vida...»

I mentre restem aquí, en aquesta Terra, els nostres amics de Vida Creixent i jo sabrem que hem de portar a la pràctica i recordar que:

Només Déu pot donar la fe, però tu pots donar el teu testimoni...

Només Déu pot donar l'esperança, però tu pots donar la confiança als teus germans...

Només Déu pot donar l'amor, però tu pots ensenyar l'altre a estimar...

Només Déu pot donar la pau, però tu pots allargar la mà...

Només Déu pot donar la força, però tu pots aixecar el desanimat...

Només Déu és el camí, però tu pots indicar-lo

El record de Mn. Ramon perdurará per sempre.

als altres...

Només Déu és la llum, però tu pots fer-la brillar als ulls de tothom...

Només Déu és la vida, però tu pots retornar als altres el desig de viure...

Només Déu pot fer el que és impossible, però tu pots fer els possibles...

Només Déu és suficient per Ell mateix, però Ell prefereix comptar amb tu...

Fem les coses petites com si fossin grans, i així farem les coses grans com si fossin petites...

Aquestes paraules escrites amb el títol de «Només Déu... però tu...» les guardaré en la memòria, perquè juntament amb el text «Un nou dia», me'l vas enviar al principi de la nostra coneixença com a consiliari diocesà i jo coordinadora d'Andorra.

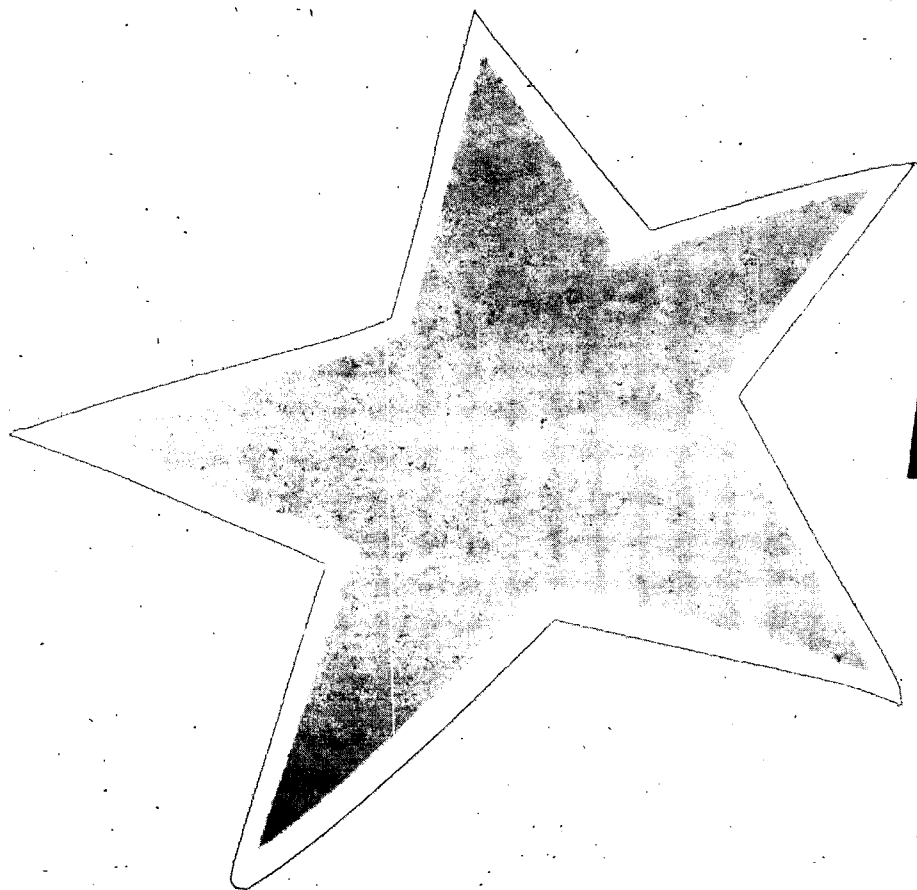
És el teu llegat, una herència que he de fer arribar a tota la nostra gent de Vida Creixent.

T'escric a tu, que has estat el meu confident, el sacerdot amic que m'inspirava fortaleza, dolcesa i que em donava coratge quan em sentia feble i a qui jo intentava correspondre amb un somriure que tu agraïes! Probablement, no serà la darrera carta que et faré, no tindrà destinació fixa, no obstant això, escriure serà obrir el cor i donar pas als sentiments cap enfora.

Gràcies, amic Ramon, una vegada més, saps que no t'oblidaré. Que cap persona a la qual has tractat durant el teu camí, no t'oblidará.

Maria Carme

Coordinadora d'Andorra

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- principat
ràdio
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

La gestió dels excedents alimentaris en la lluita contra la pobresa, a debat

■ El 16 d'octubre passat es va celebrar el Dia Mundial de l'Alimentació

La Diputació de Barcelona i la Fundació Banc dels Aliments van celebrar una jornada sobre la gestió dels excedents alimentaris en la lluita contra la pobresa amb motiu de la

comemoració del Dia Mundial de l'Alimentació i del Dia Internacional per a l'Eradicació de la Pobresa. Institucions, entitats benèfiques i empreses van intercanviar punts de vista.

El 16 d'octubre de cada any se celebra el Dia Mundial de l'Alimentació per commemorar l'establiment de l'Organització de les Nacions Unides per a l'Agricultura i l'Alimentació (FAO) el 1945. Més de 150 països celebren aquest esdeveniment tots els anys. En el Dia Mundial de l'Alimentació, celebrat per primer cop el 1981, es ressalta cada any un tema en el qual se centren totes les activitats. En aquesta edició ha estat Agricultura i diàleg de cultures. Les activitats proposen informar al públic de la

fam i reforçar la solidaritat en la lluita, a fi d'assegurar que tothom tingui prou aliments a diari.

En aquesta línia, una de les previsions de la jornada organitzada per la Diputació de Barcelona i la Fundació Banc dels Aliments celebrada el 17 d'octubre va ser aconseguir més eficàcia en la gestió dels excedents alimentaris, en la lluita contra la pobresa que hi ha en la mateixa província de Barcelona. Per això es van reunir per debatre representants institucionals, de les empreses alimentàries i del Banc dels Aliments. Entre el públic també hi havia membres de moltes de les entitats benèfiques que es dediquen al repartiment d'aliments als més desfavorits i van exposar les seves problemàtiques en el torn de preguntes.

Dues taules rodones van aportar reflexions entorn de la pobresa i la responsabilitat social de les empreses i sobre les bones pràctiques de gestió dels excedents alimentaris en la lluita contra la pobresa.

D'esquerra a dreta: J. M. Sanz, J. Peix, N. Carrera i el P. Malo.

Dins d'aquestes bones pràctiques tots van coincidir en la bona tasca del Banc dels Aliments de Barcelona.

La jornada va voler posar en relleu el treball en xarxa entre els agents socials implicats i la necessitat d'abordar la pobresa com una qüestió econòmica, però també associada a altres dimensions com l'exclusió en el mercat de treball, en l'educació, en l'habitatge i en l'accés a una alimentació adequada.

En la primera taula rodona van intervenir la diputada de Benestar Social, Núria Carrera, que va participar igualment en la segona; el Síndic de Greuges, Rafael Ribó; el president de la Fundació Banc dels Aliments, Manuel Raventós i el president d'AIABECA (Associació d'indústries d'Alimentació i de Begudes de Catalunya), Francisco Fernández Payán. En la segona, va ser el vicepresident de la Fundació, Jordi Peix, l'abans esmentada Núria Carrera, un membre del Comitè de Direcció de Gallina Blanca, J.

M. Sanz, i el salesià P. Pasqual Malo. Aquest darrer va ser presentat com a exemple d'atenció als més necessitats. Fa 18 anys que treballa amb el Banc dels Aliments i que s'encarrega de repartir menjar entre la nombrosa població necessitada de Sant Boi de Llobregat: «Vaig arribar d'Osca quan Sant Boi tenia 12.000 habitants, avui són 80.000 i entre ells hi ha molts immigrants amb mancances alimentàries, així com famílies desestructurades.»

De la seva banda, Núria Carrera va afirmar que tot i que les institucions públiques han de liderar el procés d'afrontar la pobresa, «les entitats no poden desaparèixer. La seva activitat és insubstituïble. La funció pública ha de valorar la seva tasca però el treball ha de ser conjunt».

Durant la jornada, la Fundació Banc dels Aliments va voler distingir la col·laboració de cinc empreses en concret mitjançant el lliurament de diplomes. Les empreses destacades van ser Nestlé España, Gallina Blanca, Embotits Talamanca, Deltabarna i Spain Tir Transportes Internacionals.

Consuelo Chaves

FUNDACIÓ BANC DELS ALIMENTS

C/ MOTORS, 122

08040 BARCELONA

TEL. 933 464 404

FAX 933 466 903

www.bancdelsaliments.org

Fundació Banc dels Aliments

El primer Banc dels Aliments va néixer a Phoenix (Arizona) el 1966. El 1984 la idea es va introduir a Europa, concretament a París i tres anys després es va crear el primer de l'Estat espanyol a Barcelona: la Fundació Benèfica Banc dels Aliments.

La funció d'aquestes entitats és la de recuperar tots aquells aliments que no són comercialitzables però sí que són consumibles, i distribuir-los entre les persones que els necessiten. La seva acció parteix de la constatació que en les societats desenvolupades es produeixen, normalment, més aliments dels que són estrictament necessaris i paral·lelament, dins d'aquestes societats, hi ha bosses de pobresa i col·lectius marginals que no disposen de prou alimentació en quantitat i qualitat. És a dir, fan les funcions de pont entre les empreses d'alimentació i les entitats benèfiques que atenen els més necessitats.

Les premisses fonamentals que guien el seu treball són la gratuïtat, la seguretat d'una distribució justa i la contribució a la sostenibilitat. Els aliments són rebuts i distribuïts gratuïtament. El treball de tots els col·laboradors és voluntari. Pel que fa a la justícia en la distribució, el Banc dels Aliments no distribueix directament a les persones necessitades, sinó que sempre ho fa mitjançant entitats benèfiques que són les que coneixen més bé les necessitats a peu de carrer. I finalment, l'aprofitament d'excedents alimentaris que, d'una altra manera haurien de ser destruïts, representa una contribució a la preservació del medi ambient.

Els aliments repartits provenen principalment d'empreses alimentàries que els donen per diferents raons: productes no venuts, excedents de producció que s'apropen a la data de caducitat i consum preferent, canvis d'embalatge, etiquetatge defectuós, etc. També obtenen productes de particulars que participen en les col·lectes que organitza el Banc dels Aliments. I una altra de les fonts d'aliments és la Unió Europea.

Coincidint amb el Dia Mundial de l'Alimentació posen en marxa tres campanyes adreçades a escolars, consumidors habituals de grans superfícies i empreses alimentàries. Per aquestes dates, la Fundació demana a aquelles empreses alimentàries col·laboradores que facin una donació extraordinària. Alhora focalitzen la seva acció en els futurs empresaris, consumidors i dirigents: els estudiants. Per això s'adrecen a escoles i instituts perquè els alumnes reflexionin sobre la pobresa i l'alimentació en el seu entorn més proper. A la vegada, es fa una recollida d'aliments que estenen, mitjançant la tercera de les campanyes, als consumidors d'una gran superfície. En aquesta edició són els clients d'Eroski els qui seran convidats a col·laborar amb la donació d'un quilo d'aliments.

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa, punt de trobada

Gran porta d'entrada als àmbits associatius

Informació, coneixements, reflexió...

Persones i entitats

Per a més informació

0126 atenció ciutadana

www.voluntariat.org

cultura

Restauració de l'antiga església de Sant Miquel del Pla

■ La Germandat de Jesús Natzarè s'encarrega de dur-la a terme

TARRAGONA.—Des que l'any 1986 l'arquebisbat de Tarragona va cedir l'antiga església de Sant Miquel del Pla a la Germandat de Jesús Natzarè, aquesta confraria ha maldat per restaurar aquest edifici, molt malmès pel pas dels anys. D'aleshores ençà i malgrat els migrats recursos econòmics, els Natzeners han dut a terme en diferents etapes la reparació de la teulada, l'eixamplament de la porta principal i la pavimentació del terra, a més d'altres intervencions com ara la pintura de les parets interiors.

Les darreres pluges han causat alguns desperfectes i han provocat el despenjament d'unes quantes teules, però sortosament després de l'informe emès per l'arquitecte responsable de la restauració de l'església, Josep Maria Bartolomé, els desperfectes no han estat greus. L'actuació següent que es pretén escometre consisteix en la restauració de la façana principal (carrer Comte) i la que dona al carrer d'En Gai, on antigament hi va haver una de les dues portes d'accés al temple i que va ser tapiada el segle XVIII. Pel que fa a les altres dues façanes, aquestes ja han estat arranades.

Segons ha declarat Ferran Bladé, president de la Germandat de Jesús Natzarè, «la confraria està pendent de la llicència d'obres per poder comple-

tar la reforma dels murs exteriors». Les obres del conjunt es realitzen lentament i les fan possibles les aportacions voluntàries dels confreres. També compten amb ajuts oficials de la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Tarragona i l'Ajuntament de la ciutat.

Una de les aspiracions de la confraria és que Sant Miquel del Pla pugui acollir en una exposició permanent els passos de la seva propietat que participen en les processons de Setmana Santa a Tarragona i altres elements del seu patrimoni cultural i històric. Aquest podria ser el primer pas de cara a la consecució d'un espai museístic al voltant de la Setmana Santa de Tarragona, declarada en el seu dia Festa d'Interès Turístic Nacional per la Generalitat de Catalunya.

Una església del segle XII

L'església de Sant Miquel del Pla és una de les més antigues de la ciutat. De la seva existència se'n té notícia arran de la butlla del papa Anastasi IV, promulgada el 21 de març del 1154, en la qual hi ha inventariats els temples que llavors hi havia a la ciutat.

L'any 1600 l'església pertanyia al gremi de teixidors i trenta-un anys després va passar a ser administrada per la Congregació de Preveres, que va iniciar una important restauració quan el temple es trobava en un estat gairebé ruïnós.

La dissolució de l'esmentada congregació el 1862 va fer que Sant Miquel del Pla passés a ser propietat de l'arquebisbat de Tarragona, que va cedir el temple a diverses congregacions, com ara els Caputxins i els Claretians. Durant la guerra civil, l'església va ser utilitzada com a establiment. Acabat el conflicte bèl·lic, va ser restaurada i oberta al culte fins al 1970 en què va ser tancada de nou. L'arquebisbat la va cedir el 1986 a la Germandat de Jesús Natzarè.

Joan Boronat

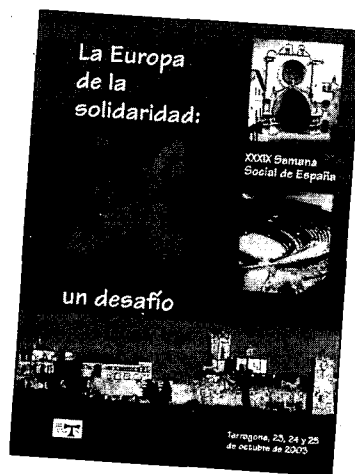
Una de les façanes de l'antiga església.

Aparició del llibre «La Europa de la solidaridad: un desafío»

TARRAGONA.—Hom recordarà que Tarragona va ser la seu, els dies 23, 24 i 25 d'octubre del 2003, de la XXXIX Setmana Social d'Espanya, que va girar al voltant del tema *La Europa de la solidaridad: un desafío*. Ara han estat publicades les ponències i intervencions d'aquell important esdeveniment que va tenir per marcs la Diputació de Tarragona i la catedral.

Aquesta publicació arriba en un

moment molt oportú en aquest període del procés d'integració d'aquesta casa comuna que és per a nosaltres Europa. Com va dir el cardenal Sodano, secretari d'Estat de la Santa Seu, en la seva carta als participants en la XXXIX Setmana Social, «l'Església assumeix aquest desafiament no pas com una amenaça que cal evitar sinó com un al·licient i una esperança, convençuda que la construcció de la "casa comu-

na» reclama que es faci sota el signe i el compromís de la solidaritat, la qual cosa exigeix idees clares».

El volum, que s'enceta amb una presentació del Dr. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, recull en les seves 150 pàgines els discursos, ponències i homilies que es van pronunciar en l'esmentada jornada, amb textos de Mons. Lluís Martínez Sistach i dels doctors José T. Raga Gil, Michel Camdessus, Rafael Pampillón Olmedo, Mons. Josep M. Guix Ferreres, Arcadi Oliveres, Domènec Melé i Eugeni Gay Montalvo. També hi ha unes quantes fotografies de diversos moments d'aquest esdeveniment cultural. (J.B.)

Sortida cultural als pous de gel de Poblet i Montblanc

MONTBLANC.—Els dies 1 i 2 d'octubre, amb motiu de les Jornades Europees del Patrimoni, el Consell Comarcal de la Conca de Barberà va organitzar una sortida cultural per conèixer els pous de gel que encara es conserven a la comarca, sobretot el que hi ha al monestir de Poblet, el de la Pena (terme municipal de Vimodrí) i els de la Pasquala (aquests darrers al terme de Montblanc). L'objectiu d'aquest itinerari va ser difondre aquesta indústria tradicional avui desapareguda, per bé que es va aprofitar l'excursió, realitzada amb vehicles tot terreny, per donar a conèixer altres aspectes de l'entorn natural de les muntanyes de Prades.

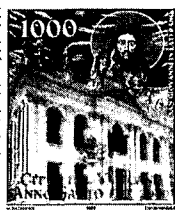
La visita guiada, en la qual hi van prendre part més de trenta persones vingudes de les comarques de Lleida i de Tarragona, va tenir com a punt de partida el lliurament de material a l'Oficina Comarcal de Turisme del monestir de Poblet i la presentació a càrrec de Josep M. T. Grau i Pujol, arxiver i historiador, especialista en la indústria tradicional de la Conca de Barberà i autor d'una monografia sobre la matèria.

El P. Jesús M. Oliver i Sales va ser l'encarregat de fer les explicacions sobre el pou de gel del monestir de Poblet. Posteriorment, la visita es va dirigir cap a les instal·lacions de la Pasquala, l'explotació de glaç més important de la Conca, amb comentaris a càrrec de Josep M. T. Grau. Finalment, es van poder visitar les restes del pou de gel de la Pena, que havia estat propietat del monestir de Poblet, tot seguint les explicacions d'Antoni Vallvey, director de l'oficina del PNIN de Poblet, i de Gabriel Serra, tècnic del Consell Comarcal. La jornada va acabar amb un dinar a la casa forestal de la Pena. De la sortida cultural es desprèn la necessitat de la conservació i difusió dels pous de gel i la seva arquitectura, exponent d'una important indústria dels segles XVI-XIX i evitar l'abandonament que es produeix en el cas dels de la Pasquala, a Montblanc. (J.B.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Basílica de Sant Joan del Laterà

Amb motiu del Jubileu del 2000, el Vaticà va emetre una sèrie filatèlica sobre les seves quatre grans basíliques. Aquest segell està dedicat a la basílica de Sant Joan del Laterà. La imatge de Crist del segell és presa d'un mosaic de l'absis, que sembla il·luminar la gran façana del segle XVIII. El papa Melquíades (311-314) va impulsar la construcció de la basílica de Sant Joan del Laterà, que va acabar en temps del papa Silvestre I i va ser consagrada per ell l'any 324. El 846 va ser destruïda per un terratrèmol. Reconstruïda per Sergi III, aquest Pontífex va dedicar-la a sant Joan Baptista. En aquesta basílica van tenir lloc cinc concilis ecumènics en els anys 1123, 1139, 1179, 1215 i 1512. També va ser residència permanent dels Papes des de Constantí fins al 1304.

El Centre d'Estudis de la Conca de Barberà homenatja Mn. Albert Palacín

■ Plebà de Montblanc des del 1997, du a terme una intensa activitat pastoral i cultural

MONTBLANC.— El Centre d'Estudis de la Conca de Barberà ha volgut retre homenatge públic a la persona del plebà de Montblanc, Mn. Albert Palacín i Artiga. L'acte de reconeixement va tenir lloc recentment a la sala d'actes del Museu-Arxiu de Montblanc.

L'homenatge a Mn. Albert Palacín es va fer coincidir amb la presentació del número 23 de la miscel·lània *Aplec de Treballs*, que edita el Centre d'Estudis de la Conca de Barberà. Precisament en aquesta edició s'hi inclou el perfil biogràfic d'aquest prevere, nascut a la vila aranesa d'Arties.

A l'acte d'homenatge a Mn. Palacín hi va assistir gent de tota la comarca de la Conca, que va omplir de gom a gom la sala de l'antic hospital de Santa Magdalena. El motiu d'aquest reconeixement, tal com van manifestar els seus organitzadors, «es deu al fet que la tasca de Mn.

Mn. Albert Palacín (el segon per l'esquerra) durant l'acte d'homenatge.

Palacín va més enllà de l'estricta guiatge espiritual als seus feligresos».

En realitat, resumir la personalitat de Mn. Albert Palacín es fa gairebé inabastable, però tal com va dir Josep M. T. Grau Pujol, president del Centre d'Estudis de la

Conca de Barberà, la d'aquest sacerdot es caracteritza «per una dedicació abnegada i constant al ministeri sacerdotal, la docència, l'escoltisme, l'excursionisme, la llengua, el patrimoni i les persones».

D'aquesta intensa activitat es desprèn

un important bagatge que es palesa en tots i cadascun dels àmbits que Mn. Albert Palacín ha conreat i conrea amb una extraordinària capacitat de treball, pedagogia i grau d'exigència: la seva integració en les parròquies, l'esforç per dignificar i recuperar els edificis històrics, els joves, el desvetllament de l'amor a la natura i al país i, evidentment, el compromís en la fe.

En el volum *Aplec de Treballs*, l'article que escriu Jaume Ferrer Puig tracta també altres aspectes destacats de la figura de Mn. Palacín, com ara la recerca i la investigació literària, particularment la literatura popular i religiosa, així com l'estudi dels Balls Parlats.

Mn. Joan Roig va fer una glossa poètica sobre l'actual plebà de Montblanc. Finalment, Mn. Palacín, que va rebre la portada emmarcada del número 23 d'*Aplec de Treballs* com a record de l'acte, va agrair amb sentides paraules l'homenatge.

Joan Boronat

L'Any de la Immaculada (VI)

Centenari del dogma de la Immaculada (1954)

En aquesta ocasió l'escenari mundial del centenari del dogma de la Immaculada era molt diferent de les altres commemoracions precedents; feia poc que havia finalitzat la més mortífera i sofisticada guerra que havia conegut mai la humanitat, l'anomenada Segona Guerra Mundial (1939-1945). Pius XII va voler que el Jubileu del 1950 fos l'Any Sant del gran retorn i del gran perdó, un temps de gràcia perquè la pau arribés a tots els cors, a totes les llars, a totes les nacions del món.

Com ho havien fet els seus predecessors, en aquests difícils moments per aconseguir la protecció del cel, Pius XII va voler honorar la Mare de Déu i implorar la seva protecció sobre l'Església i la humanitat. El dia de Tots Sants de l'any 1950, va proclamar el dogma de l'Assumpció de Maria en cos i ànima als cels. En aquell mateix dia el Papa va realitzar la consagració de l'Església i del món al Cor Immaculat de Maria, que s'havia de renovar cada any en la festa litúrgica de Maria Reina que també va instituir. A l'Any Sant es va renovar la consagració del món al Sagrat Cor de Jesús, que ja havia realitzat Lleó XIII.

Pius XII, per intensificar la devoció a la Mare de Déu, imitar les seves virtuts i implorar la seva intercessió, va convocar un Any Marià per celebrar el centenari de la definició dogmàtica de la Immaculada Concepció. L'amor a Maria i la imitació de les seves virtuts havia de tenir conseqüències de caritat i de justícia envers els més necessitats. Així ho expressa Pius XII a la seva carta encíclica, *Ad Caeli Reginam*: «Ningú, doncs, no estingui per fill de Maria, ni digne de ser rebut sota la seva poderosíssima protecció, si a exemple seu no és més bondados, just i cast en el tracte, contribuint amb amor a la veritable fraternitat, no

ferint, ni perjudicant, sinó ajudant i confortant.» També en aquesta encíclica va demanar que els fidels cristians resessin cada dia el sant Rosari amb la intenció particular d'implorar l'ajut de la Mare de Déu per les necessitats de l'Església del silenci.

Les indicacions promogudes per Pius XII per a aquest Any Marià es van complir a casa nostra. Així ho constata el bisbe de Barcelona Gregorio Modrego: «La nostra diòcesi de Barcelona, en harmonia amb la seva gloriosa tradició mariana, ha respost fervorosament als desigs del Papa celebrant tridus, novenaris, conferències, certàmens literaris, pelegrinatges freqüents i nombrosos a santuaris marians, principalment als de la Mercè i de Montserrat, a més d'aquestes esplèndides manifestacions de fervor marià col·lectiu, els actes de pietat individual i familiar.»

Actes pietosos i iniciatives solidàries

El Diumenge de Passió es va fer una jornada de pregària per l'Església del silenci. Es va convocar els fidels a un solemne Rosari resat en processó que va recórrer la via Laietana fins a la catedral, amb una participació de més de 20.000 persones. A més dels actes pietosos, hi va haver iniciatives que implicaven un compromís envers els més desfavorits, com ara la inauguració del sanatori de la Immaculada per a nens tuberculosos a Sant Andreu de la Barca; la instal·lació d'amplis dispensaris a l'hospital de l'Infant Jesús per atendre les classes populars i de llocs per acollir els familiars de sacerdots difunts mancats de recursos o la inauguració d'un dispensari oftalmològic per atendre els necessitats.

A la diòcesi de Vic l'acte central

«La Immaculada Concepció», de Murillo.

d'aquest Any Marià va ser el dia 21 de novembre. A la plaça major de Vic, amb una multitud de fidels i de preveres, presidits pel bisbe Joan Perelló, juntament amb la presència de nombroses imatges de la Mare de Déu, es consagrava de nou la diòcesi al Cor Immaculat de Maria. Devia ser quelcom profundament emotiu per als qui hi van participar, atès que tan sols vuit anys abans, durant la guerra civil, a la plaça major de la ciutat de Vic tenia lloc la crema d'imatges i objectes religiosos, i arreu del país la persecució a mort de tots els bisbes, preveres, religiosos i laics cristianament compromesos.

Per fi havia arribat el temps de poder

viure la fe cristiana amb llibertat i pau. Es feien realitat les paraules que Torras i Bages havia pronunciat a principi de segle: «Malgrat l'oposició que es fa, l'Església catòlica continua sent la gran educadora de la humanitat. I de qui rep aquest impuls, aquesta força i l'acció en el món, sinó de Maria Immaculada.»

A l'Estat espanyol, en la clausura del Congrés Nacional Marià que va tenir lloc a Saragossa el 12 d'octubre del 1954, es va consagrar Espanya al Cor Immaculat de Maria, tot demanant-li que ens emparés i ens defensés com a cosa seva, i ens aconseguís el do de la «fraternitat d'uns amb els altres i amor cristià envers totes les nacions i la humanitat sencera». Aquest do de la reconciliació entre els espanyols i la superació dels vençuts i vencedors es farà realitat sobretot com a fruit de l'Any Sant del 1975.

La llibertat per a l'Església del silenci, que tant es va implorar a la Mare de Déu en aquest any del centenari tindrà lloc com a fruit de l'Any Marià del 1988, amb la caiguda del règim comunista, vinculació que Joan Pau II posarà de manifest a la *Tertio millennio adveniente*: «És difícil no advertir que l'Any Marià va precedir de prop els esdeveniments del 1989. Són fets que sorprenen per la seva envergadura i especialment pel seu ràpid desenvolupament. (...) A més, es podia percebre com, en la trama del que s'ha esdevingut, actuava amb urgència materna la mà invisible de la Providència.» Joan Pau II, amb aquests paraules, vinculava el poder de la pregària dels cristians units als seus pastors i la intercessió de Maria en la transformació de l'Església i del món.

Maria Pilar Vila Grieria

Estrena de l'obra musical «Joan XXIII, el Papa bo»

■ L'autor n'és el P. Francesc Gamissans, franciscà i periodista

LLEIDA.— Amb motiu del primer aniversari de l'altar dedicat al beat Joan XXIII, a l'església-santuari de sant Antoni de Pàdua dels franciscans de Lleida i en vigílies de la festa de sant Francesc d'Assís, va tenir lloc la tarda del diumenge 2 d'octubre l'estrena de la representació de l'obra musical *Joan XXIII, el Papa bo*.

El text literari és obra del P. Francesc Gamissans, franciscà del convent de Lleida i periodista. Per la seva banda, la interpretació escènica va anar a càrrec de l'agrupació teatral TOAR de Lleida, sota la direcció d'Enric Castells. L'actor Joan Bellostes és qui dona vida al Papa bo.

A través dels quatre actes i de les nou escenes de l'obra, es posa en relleu la bondat, la humilitat, el bon humor i l'interès i desig de pau que van distingir sempre aquest Papa, estimat per tothom. El moment més emotiu de l'obra són les últimes paraules del discurs que el Papa va fer a tot el món per Ràdio Vaticana pocs dies abans de morir: «Fills meus, sigueu bones persones!»

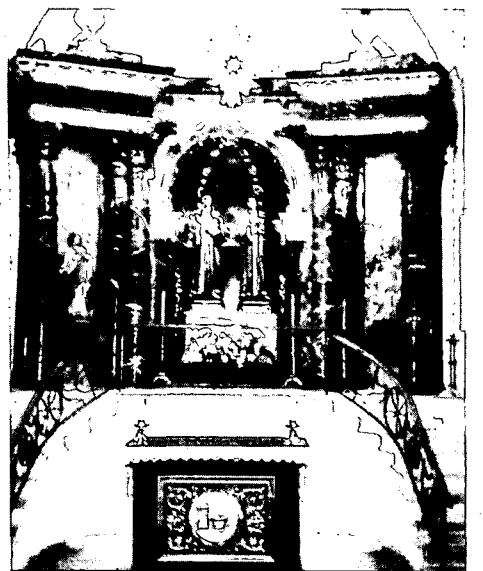
El públic, que omplia de gom a gom el temple, va aplaudir llargament els actors, així com tot l'equip del grup TOAR: els responsables del so, de la il·luminació, del vestuari i de la direcció escènica. *Joan XXIII, el Papa bo* és previst que es representi a altres indrets de Catalunya que ja ho han sol·licitat,

L'actor lleidatà Joan Bellostes, protagonista de l'obra, amb la resta de l'equip.

com és el cas de la ciutat de Vic. El P. Francesc Gamissans, col·laborador habitual de *Catalunya Cristiana* des dels seus inicis, és una gran admirador del beat papa Joan XXIII. Entre les seves obres publicades, dos d'elles les ha dedicades a aquest gran Pontífex: *El beat Joan XXIII, terciari franciscà* i la darrera *El papa Joan XXIII, paradigma de bondat i pau*, que porta el número 13 de la col·lecció de Quaderns de l'IREL.

Jordi Curcó

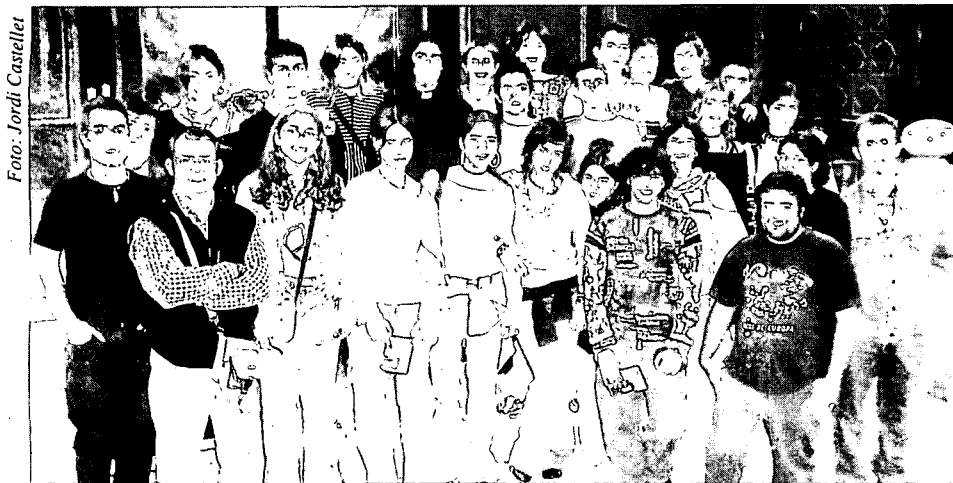
Imatge del retaule ja restaurat.

Restauració del retaule de la parròquia de Sils

GIRONA.— El 24 de setembre passat, el bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, després d'administrar el sagrament de la Confirmació als nois i noies confirmants de la parròquia, va inaugurar la restauració del retaule de la parròquia de Sils.

Es tracta del retaule dels sants metges patrons de Sils, d'estil neoclàssic del segle xx, fet per Imma Péra i el seu equip. La restauració ha costat 5.800 euros, bona part dels quals s'han recollit entre els fidels de la parròquia gràcies a l'interès del rector Mn. Ernest Zaragoza. (C.S.)

El pare Jony sedueix a Sant Hipòlit amb la seva música i el seu missatge

El pare Jony, envoltat de joves que van assistir al seu concert.

SANT HIPÒLIT DE VOLTREGÀ.— Mn. Joan Enric Reverté —altament conegut per pare Jony— es va presentar recentment a Sant Hipòlit de Voltregà en els dos esdeveniments que formaven part de la seva presència al poble: oficiar una missa i la seva actuació al primer Festival Catòlic de Música de Sant Hipòlit.

A la missa, que va tenir lloc a l'església parroquial, plena de gom a gom, hi van participar gairebé 400 persones que es van donar cita al temple per seguir la celebració presidida pel mossèn mediàtic. Els cantants van ser amenitzats per dos grups musicals de joves de parròquies de Moià i de Manresa, Pedres Vives i Sostinguts pel So, respectivament.

Dues hores va ser el temps que el pare Jony va dedicar a signar autògrafs, fotografar-se amb els assistents i concedir diverses entrevistes a mitjans de comuni-

cació i particulars.

Cap a les onze va començar el concert al poliesportiu, que va reunir també prop de quatre-centes persones que van seguir la música del grup manresà Animats, amb les seves versions de temes populars i tradicionals. Mitja hora més tard, amb una gran qualitat de so i d'interpretació, el pare Jony actuava amb tota la seva força i potència davant d'un públic entregat que va vibrar d'allò més amb la música del seu disc *Provocando la Paz* i amb una posada en escena espectacular de llum i interpretació. La festa va acabar amb gran joia i alegria al voltant de les dues de la matinada, sense més forces a gastar i amb moltes ganes de tornar a organitzar, l'any vinent, un segon Festival Catòlic de Música de Sant Hipòlit.

Mn. Jordi Castellet i Sala

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Com soldadets diminuts

El taulell, ample i llarg, situat a la cuina semblava un camp de batalla. Estava ple de soldadets diminuts que, en aquest cas, eren petites boletes de carn picada. La Pepita, amb els dos palmells de la mà, feia unes mini mandonguilles amb una rapidesa espectacular. Les feia amb meitat carn de vedella i meitat de porc perquè fossin més gustoses. Cal dir, també, que la carn de vedella és un aliment molt nutritiu i apte per a totes les persones.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Deu anys de vida del Cercle La Salle

■ Va néixer sota els auspicis de l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes

BARCELONA.— Del 24 al 28 d'octubre el Cercle La Salle commemora el seu desè aniversari. Es tracta d'una associació, sense afany de lucre, que té com a objectius principals afavorir l'amistat entre els seus associats i fomentar-ne la formació en els aspectes humans, culturals, socials i cristians. Va néixer l'octubre del 1995 sota els auspicis de l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes.

La gènesi de l'entitat es remunta a l'any 1994. El Gmà. Mariano Fernández Magaz, un dels fundadors, recorda que «llavors jo treballava a Madrid al departament de la Federació Espanyola de Religiosos d'Ensenyament (FERE) per a Guinea. Com que aquest departament ja havia complert tot un cicle, em van proposar anar a Catalunya per fer-me càrrec de promocionar la família lasal·liana. A Barcelona tenia una trobada setmanal amb un grup d'uns quinze antics alumnes de La Salle. D'aquestes reunions va sorgir la iniciativa de fundar el Cercle La Salle».

Els socis del Cercle La Salle expressen obertament el seu desig de viure el carisma de sant Joan Baptista de La Salle, que proclama la fe en Déu i l'amor al proïsme; l'aprofundiment en la vida religiosa, tot participant en l'Eucaristia, la pregària i el servei als altres; la participació del goig que és fruit del compartir i del sentir-se estimat; la convivència en un ambient

d'amistat i germanor cristiana; el compromís en la promoció de la justícia i la pau; el desenvolupament dels valors culturals en totes les seves manifestacions i la satisfacció d'aconseguir una bona qualitat de vida.

Dels 600 socis que hi ha actualment, uns 450 participen en les diferents activitats que es duen a terme al Cercle La Salle. L'edat dels socis és d'uns 50 anys en endavant. Entre les més de quaranta activitats setmanals que s'organitzen (des d'octubre fins al juny) cal destacar els tallers de Bíblia, història de l'art, informàtica, anglès, francès, català, pintura sobre roba, marqueteria, cuina, dibuix, escacs, teatre, coral, dietètica i nutrició, millora de la memòria, psicologia preventiva, ioga, etc. «Les activitats, que tenen lloc a la tarda, esdevenen la motivació primordial perquè la gent hi vingui», comenta el Gmà. Mariano.

A més, hi ha actes puntuals com el

Taller d'oració, que es fa dos cops al mes. En el curs 2005-2006 es treballaran els salms. «Jesucrist es va servir dels salms per comunicar-se sovint amb el seu Pare-Déu. L'Església sempre ha considerat els salms com el model d'oració cristiana», afirma el Gmà. Mariano Fernández Magaz. El taller s'estructura en dos blocs: la preparació (lectura atenta del salm, descobrir-ne el sentit literal i espiritual...) i la pregària comunitària (cant de l'antífona, compartir amb els companys el sentit del salm...).

«El petit esqueix plantat el 1995 és, a l'octubre del 2005, un arbre ple d'abundants i gustosos fruits que tenen una primavera perfumada per flors prometedores de collita òptima», explica el Gmà. Mariano. «La frondositat d'aquest arbre —afegeix— augura mirar el futur amb ulls esperançats. Una esperança basada en la benvolença i protecció del Pare, origen de tot bé, en el patrocini de sant Joan Baptista de La Salle i dels seus fills. Continuitat assegurada, també, pels qui en aquests moments estimem, compartim i vivim il·lusionats els ideals d'amistat cristiana del Cercle La Salle.»

Del 24 al 28 d'octubre tenen lloc una sèrie d'actes commemoratius per tal de celebrar aquest desè aniversari. El dilluns dia 24 hi ha un recital poètic a càrrec de Jaume Roca i la lectura d'un anecdotari dels deu anys de l'associació per Joan Rovira. El dia 25 s'organitza un concert i

El taller de pintura sobre roba és una de les activitats de l'entitat.

el dia 26 es fa una representació teatral. El Grup de Teatre presenta *Els savis de Vilatrasta*, de Santiago Rusiñol. Els tres actes es fan a les 19.00 a la seu de l'entitat. El dijous 27 d'octubre, a les 19.30, s'oficia una missa a la parròquia dels «Josepets» de Barcelona. Hi intervindran el Gmà. Josep Martí, provincial de La Salle Catalunya, i el Gmà. Joaquim Morató, exprovincial. L'endemà, a les 18.00, hi ha la projecció de la pel·lícula *Que verda era la meua vall!*, de John Ford.

Per a més informació: Cercle La Salle, c/ Marquès de Santa Anna, 7 - 08023 Barcelona, tel. 932 181 077.

Miquel Àngel Codina

INGREDIENTS:

200 g de carn picada de vedella
200 g de carn picada de porc
50 g d'arròs
100 g de pernil del país
sal, pebre negre
2 llesques de pa llet i formatge

PREPARACIÓ:

En un bol barregeu 200 grams de carn picada de vedella, 200 grams de carn picada de porc, 50 grams d'arròs blanc bullit i 100 grams de pernil del país ben picat. Afegiu-hi sal, pebre negre i dues llesques de pa remullat amb llet. Trebal·leu-ho tot bé amb una forquilla. Tot seguit, feu les mandonguilles i, dins de cada una, poseu-hi un trosset de formatge. Fregiu-les amb oli ben calent. I ja teniu un bon aperitiu.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

La bona notícia...

Conjuntures internacionals contra la pobresa

En el món creix la desigualtat i milions de persones continuen morint de gana quan hi ha prou recursos per tal que tothom pugui gaudir d'una vida digna. Les xifres de la misèria són esgarrifoses: unes 25.000 persones moren de gana cada dia; cada tres segons mor un africà menor de cinc anys...

Malgrat tot, hi ha indicis positius en el desig d'acabar amb la pobresa, ja que certes conjuntures internacionals han tingut lloc aquest any. El setembre passat es va celebrar una assemblea general de l'ONU i el proper desembre hi ha prevista una reunió de l'Organització Mundial del Comerç. En totes aquestes convencions es palesa que el tema de la fam és el més greu i prioritari. A petició de l'ONU, 189 caps d'Estat i de Govern han signat un document que concreta vuit propostes: erradicar la pobresa extrema i la fam, aconseguir l'ensenyament primari universal, promoure l'autonomia i la igualtat de la dona, reduir la mortalitat infantil, millorar la salut de la mare, combatre la sida, el paludisme i altres malalties, garantir la sostenibilitat del medi ambient i fomentar una associació mundial per al desenvolupament.

També els episcopats d'Amèrica Llatina i el darrer simposi dels bisbes africans estudien accions en quatre àmbits: la creació d'un nou estil de relació Nord-Sud en el desenvolupament mutu, l'increment dels recursos de què disposa cada país, la condonació del deute extern i la necessitat de reforçar amb coherència les lleis d'un comerç just. Acabaran aquestes mobilitzacions internacionals amb la misèria? És difícil el pronòstic, però ja és una bona notícia la presa de consciència sobre un tema gravíssim que afecta tres quartes parts de la humanitat.

Francesc Gamissans

LLIBRES

Símbols de la vida cristiana

El cristianisme és una religió profètica plena de simbolisme. D'una banda, té la força escodrinadora i incisiva de la Paraula de Déu; de l'altra, els seus pilars són els sagraments, símbols per antonomàsia. Al seu torn, cadascun dels sagraments porta amb ell nombrosos signes complementaris que donen plenitud al seu contingut primigeni. Fins i tot la Paraula, que dona origen a tot i que ho precedeix tot, es desplega en la Bíblia a través d'imatges, de metàfores, de comparacions, d'analogies i d'al·legories, però especialment mitjançant relats simbòlics.

Casiano Floristán, catedràtic emèrit de Teologia Pastoral de la Universitat Pontifícia de Salamanca i consultor del Concili Vaticà II, ha escollit els deu símbols que s'analitzen en aquest llibre perquè els considera bàsics en la vida cristiana. Són els següents: oli, aigua, assemblea, Bíblia, menjar, creu, festa, llum, regne i temple. Comença per una consideració sobre cadascun d'ells on n'examina la naturalesa i l'ús en les religions, en la Bíblia i en les dites i refranys populars. N'analitza la dimensió religiosa i els significats. A més, acompanya cada símbol amb un text bíblic pertinent i amb poesies i cançons relatives al símbol que poden ajudar en la catequesi o en la litúrgia. Insinua la manera concreta de posar en pràctica cada símbol mitjançant un ritu o un gest. (C.C.)

Casiano Floristán, *Símbolos del cristianismo*. Editorial Verbo Divino, Col·lecció 10 Palabras Clave Sobre, Estella 2005, 330 pàg.

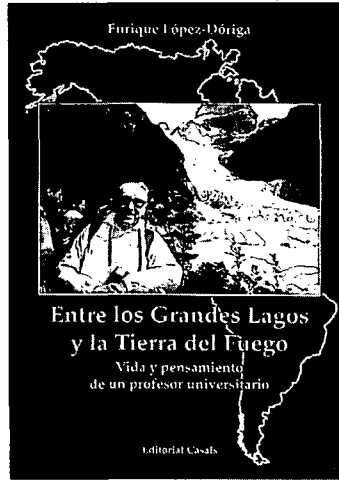

Memòries d'un professor jesuïta

El jesuïta Enrique López-Dóriga, antic rector de la Universitat del Pacífic de Lima, ha escrit la seva autobiografia. La idea va partir el 1986 quan va ser convidat a impartir la lliçó inaugural del nou curs del Departament Acadèmic d'Humanitats d'aquesta universitat. Recorda que «les autoritats universitàries volien aplegar en una única publicació els discursos pronunciats en aquell acte juntament amb la llista completa del centenar de les meves publicacions impreses: llibres, fullets, conferències, col·laboracions i articles. I em demanaven que tracés un marc autobiogràfic de la meua activitat docent i bibliogràfica; rica aquella en experiències i anècdotes, i polifacètica aquesta més enllà de l'habitual en un professor universitari», escriu en la introducció del llibre.

L'autor es va posar mans a l'obra i presenta ara les seves memòries, que s'estructuren en cinc capítols. Nascut a Madrid el 1925, Enrique López-Dóriga parla de fets que van marcar la seva vida com la guerra civil espanyola i el període de postguerra. També parla dels seus anys de formació a la Companyia de Jesús. Segons ell, els *Exercicis espirituals* de sant Ignasi de Loiola porten «l'usuari a un coneixement vivencial de Jesucrist i a un tracte personal i íntim amb Ell». Un ampli apartat el dedica a la seva tasca docent a la universitat. (C.C.)

Enrique López-Dóriga, *Entre los Grandes Lagos y la Tierra del Fuego. Vida y pensamiento de un profesor universitario*. Editorial Casals, Barcelona 2005, 576 pàg.

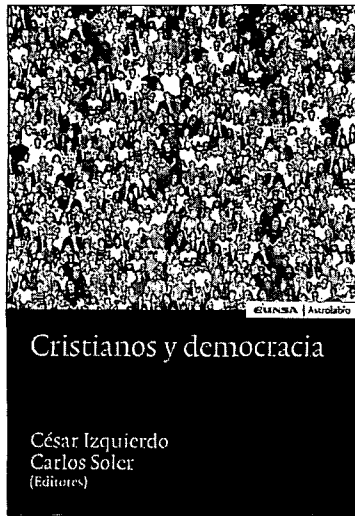

Sobre l'Església i la democràcia

El present volum ofereix un tractament seriós, dialogant i aclaridor sobre un seguit de qüestions que, d'una manera o d'una altra, estan relacionades amb l'Església i la democràcia. Els editors, César Izquierdo, director del Departament de Teologia Dogmàtica a la Facultat de Teologia de la Universitat de Navarra, i Carlos Soler, professor de Relacions Església-Estat a la Facultat de Dret Canònic de la Universitat de Navarra—han pretès proporcionar les bases d'ordre divers que permeten entendre el problema, no únicament en ell mateix, sinó en la realització concreta que adquireix en l'Espanya actual.

El lector hi trobarà tres blocs. En primer lloc, reflexions fonamentals: la doctrina de l'Església sobre la democràcia, la laïcitat i el laïcisme, el sentit de les intervencions de l'Església sobre qüestions que afecten la vida pública... En el segon bloc es tracten temes que tenen un vincle més directe amb l'Estat espanyol, tant des del punt de vista històric com jurídic. Finalment, s'ofereix un examen minuciós de dues grans problemàtiques en les relacions concretes entre l'Església i l'Estat: la que es refereix a la vida i al matrimoni. Juristes, polítics, professors universitaris, teòlegs i historiadors reflexionen en aquest llibre sobre aquestes qüestions. (C.C.)

AA.DD., *Cristianos y democracia*. Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Col·lecció Astrolabio, Pamplona 2005, 364 pàg.

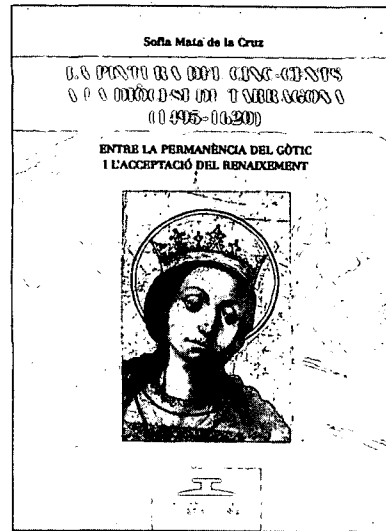

Obres mestres pictòriques

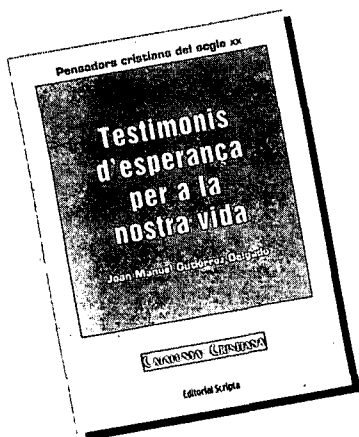
Tarragona és Patrimoni de la Humanitat pels vestigis històrics que resten al seu sòl, per una història vinculada a Europa i per la conservació de tota aquesta riquesa cultural. Gràcies al treball dels investigadors, avui podem disposar d'un catàleg d'obres d'art estudiades i valorades en el seu moment històric i cultural. El present llibre, escrit per Sofia Mata de la Cruz, du a terme una esplèndida aportació a la pintura del cinc-cents a la diòcesi de Tarragona entre els segles xv i xvii. Està basat principalment, si bé s'ha ampliat amb recerques posteriors, en la seva tesi doctoral titulada *La pintura del segle xvi a la diòcesi tarraconense*.

«Aquest llibre es feia necessari. Potser és el millor elogi que se li pot fer de bon començament. No teníem encara un estudi de conjunt sobre la pintura tarragonina del segle xvi. Ara ja el tenim gràcies al talent i a la constància de l'autora, que ha elaborat una *summa* de l'art cinc-centista del nostre arquebisbat. Dic *summa* amb tota la intenció de remarcar els propòsits de síntesi, d'ordenació sistemàtica i de totalitat que aquest volum pressuposa», afirma Josep Martí i Aixalà, director del Museu Diocesà de Tarragona, al pròleg. (C.C.)

Sofia Mata de la Cruz, *La pintura del cinc-cents a la diòcesi de Tarragona (1495-1620). Entre la permanència del gòtic i l'acceptació del renaixement*. Diputació de Tarragona, Tarragona 2005, 539 pàg.

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

NO US
PERDEU EL
LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

Entitat: _____ Oficina: _____ DC: _____ Compte: _____

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona.

La crítica literària d'aquesta setmana

Experiència literària original

Un lector normal, acostumat a entrar de ple en l'argument de l'obra que té a les mans, ja sigui de ficció o d'un altre gènere més abstracte, en alguns moments té la impressió que amb la seva imaginació, hi podria intervenir. És a dir, avesat a deixar-se endur per l'autor a través de les tortuositats de l'anècdota, de vegades pensa que podria haver modificat el desenllaç, amb la introducció d'elements diferents, o portant per una altra via el desenvolupament de la història.

No és un exercici inútil, ja que d'alguna manera l'ajuda a comprendre què passa a les pàgines que llegeix, i es transforma en personatge actiu, de vegades sense voler.

Escriure una novel·la i deixar-hi intervenir els lectors no és gens fàcil. El mateix autor pot «personar-se» en la narració, com passa en les famoses «nivolas» de Miguel de Unamuno. I tot el que en ell és afany d'originalitat, també pot ser una manera de despertar l'interès, o d'acabar d'una vegada amb una història que podria haver estat interminable.

Màrius Serra està acostumat a tenir en

compte el lector. La seva tasca periodística sempre «basteix ponts», potser pel seu l'afany d'espolsar la pesera i la passivitat de qui assisteix als fets i no s'hi implica. Aquesta semblança moltes vegades, la seva intenció, que ha de ser necessàriament arriscada, perquè la participació en la vida i en les peripècies alienes sempre és un desafiament a la pròpia tranquil·litat.

La història de l'origen d'aquesta narració és original, ja que l'autor repta els lectors a reconstruir, prolongar, variar o destruir la seva obra. I aconsegueix 145 propostes d'uns presumptes col·laboradors.

Màrius SERRA

De com s'escriu una novel·la.

Empúries-Narrativa, Barcelona 2004, 235 pàg.

I com que baixa a l'arena de la quotidianitat, ha de suportar tot el que passa en l'ambient on viu, i trenca els lligams d'una vida que el subjecten a un ritme acceptat per endavant, per deixar-se endur per vents i marees, catàstrofes o èxits de l'època en què viu.

Tot això resulta original, però un xic marejador, perquè cal tenir molta afició per acceptar aquest repte. Però si es busca l'originalitat, i fer participar el lector, que té una tendència innata a ser passiu, li produeix sobresalts inesperats.

Màrius Serra té un català excel·lent, i la seva prosa és transparent. Fugiu, encara que no ho sembli, del que és críptic, ens

deixa un bon regust de boca, amb moments en els quals ens domina una emoció continguda, i pàgines d'una crítica punyent, sorneguera, que posa de cara cap amunt certs ambients en què, massa sovint, domina l'enveja o la hipocrisia.

Cristóbal Sàrrias

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelitzacióSubscriuiu-vos-hi ara
només per 90,70€ l'anyDesitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)Edició en català ☐ Edició en castellà ☐Nom Cognoms Adreça Població D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 90,70€
per any☐ Amb dos pagaments semestral
de 45,35€☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)☐ Xec nominatiu que adjuntoSenyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou anys, carreguin al meu compte els rebuts que els
presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".Titular Data Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Sardanes a l'Argentina

La cobla La Principal del Llobregat porta la sardana a Buenos Aires, on actua els dies 27, 28 i 29 d'octubre, dins del marc de la IX Trobada Cultural de Casals Catalans del Con Sud d'Amèrica, organitzada pel Casal Català de la capital argentina.

Aquesta prestigiosa formació, que acaba de commemorar el seu 75è aniversari, ofereix un concert selecte de sardanes i música per a cobla al Teatre Margarida Xirgu de Buenos Aires, sota la direcció del seu titular, el mestre Daniel Antolí, així com una audició de sardanes al parc Lezama. En el decurs de les actuacions de La

Principal del Llobregat a l'Argentina s'estrenarà una sardana del mestre Tomàs Gil i Membrado composta per a aquesta ocasió.

En el programa d'aquesta trobada també s'inclouen l'actuació del grup d'havaneres Els Pescadors de l'Escala i del grup de folk-rock Mesclat, així com de grups de castellers. A la vegada s'oferiran tallers de dansa amb Lluís Caldach, conferències a càrrec de Josep Cubells, vicepresident del F. C. Barcelona, dels corresponsals de Catalunya Radio, cursos de capacitació per a professors, completant així una extensa oferta cultural.

Els diferents actes d'aquesta trobada es podran seguir a través de Catalunya Ràdio, que ha instal·lat un estudi a les dependències del Casal Català de Buenos Aires per tal de transmetre en directe aquest esdeveniment. Igualment, també es preveu que TV3 faci una àmplia cobertura de les jornades.

La cobla La Principal del Llobregat ha promogut un seguit de destacades iniciatives, fruit d'un treball rigorós i d'una trajectòria brillant de 75 anys, i se'n destaca la seva participació en la darrera edició del cicle Cobla, Cor i Dansa al Palau de la Música Catalana, l'estrena d'un espectacle de cobla-fusió en el marc del Fòrum de les Cultures Barcelona 2004 i la seva actuació en la gala dels Premis Nacionals de Cultura de la Generalitat de Catalunya, així com el fet d'haver estat distingida amb la Creu de Sant Jordi. (C.C.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informe-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 820 c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Els enginyers de certs dofins

S'ha dit, i potser amb raó, que els dofins són els animals més intel·ligents del planeta. Després de l'home, és clar, perquè la intel·ligència animal no és la racionalitat humana. L'espècie humana té autoconsciència i sentiment de responsabilitat davant dels seus actes, cosa que no s'observa pas en les bèsties, ja ho sabem. Què vol dir, doncs, «intel·ligència animal»? Simplement capacitat d'adquirir hàbits de conducta motivats per les circumstàncies vitals en què es troben. El cas dels dofins és ben clar: són capaços d'aprendre amb gran rapidesa el que els ensenya a fer un entrenador humà que els doni l'aliment en premi de les seves habilitats. Però també són capaços d'adquirir pel seu compte, en plena vida natural, hàbits que els ajudin a millorar la seva vida.

Un cas curiós d'aquests, que us vull explicar, és el que s'ha descobert en els dofins que viuen a la badia dels Taurons d'Austràlia (publicat per la revista *PNAS*, el 6 de juny passat). Era el 1985 quan uns biòlegs hi albiraren un dofí mular que duia una esponja al morro. És que volia jugar-hi potser? No es donà més importància a la cosa però vint anys més tard i després de 14.447 observacions enregistrades, els biòlegs han volgut trobar la raó de la conducta

«forts» per procurar-se l'aliment sense haver de protegir-se. I com han pogut saber que era la mare que els ensenyava a arrencar l'esponja? Fent les anàlisis genètiques de 185 dofins dels quals 13 utilitzaven esponges. S'ha vist que aquests 13 eren germans. La mare comuna els ho havia ensenyat. No es pot negar que els naturalistes s'entretenen a escatir coses ben curioses dels animals! En aquest cas el resultat del seu estudi ha mostrat una faceta que es pot generalitzar dient: la transmissió «cultural» també es pot donar entre certes bèsties.

de tants dofins de l'espècie mular vistos amb una esponja davant del nas. I han arribat al resultat que al lloc on viuen han de rascar molt sovint la sorra del fons marí si volen menjar els petits peixos i crustacis que s'hi amaguen. I una esponja protectora els va molt bé per fer-ho sense patir dany en el musell.

I s'ha vist encara una altra cosa: són les mares que ensenyen a les cries a arrencar esponges del fons marí i col·locar-se-les davant la boca. Dofins ben jovenets, de dos anys, ja es veuen amb aquesta protecció. I més curiós encara: la major part dels adults mascles en prescindeixen, com si ja fossin prou

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

L'astronomia en la seva història

18 Les innovacions introduïdes per l'obra de Copèrnic

El maig del 1543 sortia de la impremta de Johannes Petreius de Nuremberg el llibre de Copèrnic *De revolutionibus orbium coelestium, libri VI* («Sobre les revolucions dels orbes celestes, 6 llibres»). A la mateixa portada es llegia, en llatí: «Estudiós lector, tens en aquesta obra que acaba de néixer i ser editada, els moviments de les estrelles, tant de les fixes com de les erràtiques, determinats per les observacions antigues i recents, i completats, a més, per noves i admirables hipòtesis. Hi tens també unes taules expedidíssimes per les quals els podràs calcular facilíssimament a qualsevol temps. Així, doncs, compra, llegeix i frueix-ne.» A sota posava en grec allò que es diu que Plató va posar a l'entrada de l'Acadèmia: «Que no hi entri ningú que no sigui geòmetra.»

Copèrnic, ja ho vam dir, no va poder fer-se càrrec de com havia quedat l'edició de la seva obra. Si hagués vist les primeres planes hauria tingut una sorpresa desagradable. Abans del prefaci que ell havia redactat hi havia un pròleg, sense firma, escrit per Andreas Osiander, que havia rebut de Rheticus l'encàrrec de supervisar la impressió. En aquest pròleg s'hi deia, entre altres coses: «Que ningú no n'esperí res de cert de l'astronomia pel que fa a les hipòtesis, ja que aquesta ciència no pot donar-nos cap certesa, no fos cas que, prenent com a veritables unes idees inventades amb tot un altre fi el deixés a ell aquesta disciplina més estúpida que quan s'hi va atansar.» Osiander, teòleg luterà, no creia en l'heliocentrisme i per això posava com una hipòtesi, i prou, la teoria copernicana. Però és indubtable que Copèrnic ho veia d'una altra manera.

En el prefaci de l'autor ja s'afirmava la nova teoria

Que Copèrnic creia en la realitat del moviment de translació de la Terra, i no en feia una simple hipòtesi, es veu ben clar en el que diu al prefaci (redactat el juny del 1542 i dirigit al papa Pau III): «Santíssim Pare, puc preveure el que s'esdevindrà tan bon punt algunes persones s'assabentin que jo, en aquests meus llibres que he escrit sobre les revolucions de les esferes del món, atribueixo certs moviments al globus de la Terra... Molt de temps he romàs indecís a treure a llum els meus comentaris escrits per demostrar aquest moviment [es refereix al moviment de la Terra]... El refús, que bé em cal témer a causa de la novetat i l'absurditat d'una opinió semblant, gairebé m'havia dut a interrompre definitivament l'obra ja començada...»

I més endavant: «D'aquesta manera és com jo, suposant els moviments que a continuació, en la meua obra, atribueixo a la Terra, després de moltes i llargues observacions, he descobert finalment que, si referim els moviments de tots els altres planetes a la circumvolució de la Terra [o sigui, el seu moviment de translació al voltant del Sol] i es calculen per a la revolució de cada un d'ells, no tan sols se'n deduiran així els seus fenòmens [posicions aparents], sinó també l'ordre i la magnitud de totes les estrelles i orbes, i el cel mateix quedarà tan ben encaixat que en cap de les seves parts no es podrà trastocar res sense produir una confusió de les altres parts i de tot l'univers.» I afegeix: «En el llibre primer descriuré totes les posicions dels orbes, juntament

amb els moviments de la Terra que jo li atribueixo, de manera que aquest llibre contindrà pràcticament la descripció general de l'univers...»

Explicació que fa de l'heliocentrisme al llibre I

Quan Copèrnic diu que al llibre primer hi ha la descripció de tot l'univers hem d'entendre el que aleshores es considerava l'univers: el sistema solar, amb el «cel» de les estrelles fixes com a fons. De fet Copèrnic no diu res del conjunt dels estels que considera com un orbe més, l'últim dels orbes que rodegen el Sol, centre de tot. Les afirmacions que fa al llibre I, per explicar l'univers són aquestes:

1. El món [l'univers] és esfèric, i esfèrics també tots els cossos celestes.
2. La Terra també és esfèrica. Muntanyes i valls no modifiquen la rodonesa de la Terra en conjunt.
3. La Terra amb l'aigua fa un sol globus.
4. El moviment dels cossos celestes és perpetu, uniforme i circular. [Dient això Copèrnic manté la tradició que arrenca des de Plató: al cel tot ha de ser perfecte i, en conseqüència, els moviments dels astres són circulars, perquè la circumferència és la corba més perfecta, i uniformes (a velocitat constant) perquè així no hi haurà imperfecció.]
5. A la Terra li correspon un moviment circular. I no tan sols gira sobre si mateixa fent una volta cada dia, sinó que no és el centre del món, «el fet que els planetes es veuen unes vegades més a prop de la Terra i altres més lluny demostra que el centre de la Terra no és

el centre dels seus cercles».

6. El cel és immens en relació amb la magnitud de la Terra, ja que els cercles limitadors o horitzons tallen tota l'esfera en dues parts com si la Terra només fos un punt en comparació de l'esfera de les estrelles fixes. I hi afegeix que seria estrany que una immensitat tan gran, com és la de tot el món, fes una volta en l'espai de vint-i-quatre hores que no pas que ho faci la Terra.
7. Els antics es pensaven que la Terra s'estava quieta al mig del món com al seu centre basant-se en la gravetat. Creien que si la Terra es movia es notaria en la caiguda dels objectes i en els núvols que sempre anirien vers l'occident.
8. Però les raons que tenien eren insuficients per demostrar la immobilitat de la Terra. Per exemple, en una nau solcant el mar els objectes per als mariners bé es veuen parats respecte de la nau, quan aquesta llisca sobre la mar serena.
9. Es poden atribuir a la Terra molts moviments de manera que es pot considerar un planeta més.
10. L'ordre dels orbes celestes és: el Sol al centre i en cercles concèntrics a continuació: Mercuri, Venus, Terra (amb la Lluna al seu voltant), Mart, Júpiter i Saturn i l'orbe de les estrelles fixes immòbil.
11. La Terra té tres moviments: el diürn, sobre el seu eix, l'anyal, al voltant del Sol, i el de declinació. [Aquest tercer moviment creia Copèrnic que s'havia d'introduir per explicar el manteniment de l'eix paral·lel a si mateix, però és del tot innecessari; es manté per inèrcia.]

Tot això era ben nou per a la mentalitat que es tenia generalment a l'època. No és estrany que Copèrnic tingués por de l'impacte que podia produir. Però de moment ningú no s'alarmà. Va ser més tard, ben entrat ja el segle següent.

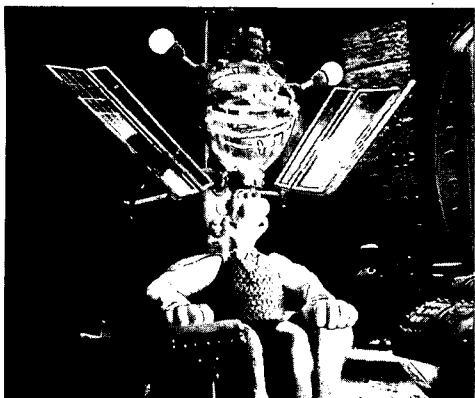
Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Wallace & Gromit. La maldición de las verduras ****

Director: Nick Park i Steve Box.
 Guionistes: Nick Park, Steve Box i Bob Baker.
 Gènere cinematogràfic: comèdia-aventures.
 Regne Unit, 2005, color, 85 minuts. / Tots els públics.

El tranquil poble on resideixen els protagonistes d'aquesta història es prepara amb gran il·lusió per a l'esdeveniment de l'any: el concurs anual de verdures gegants. Tots els habitants semblen molt il·lusionats amb les seves verdures d'exposició i esperen amb ànsia el dia en què veuran recompensats els seus esforços. L'aparició d'una bèstia gegant amb forma de conill, però, farà que enguany perilli la celebració d'aquest esdeveniment tan esperat.

Wallace i els seus invents.

Wallace & Gromit. La maldición de las verduras basa les seves aventures en l'exòtica parella formada per amo i gos que ja van triomfar a la petita pantalla amb els seus curts animats, guanyadors de dos oscar. Wallace és un intel·ligent i despistat personatge que es passa el dia inventant els artilugis més insòlits, gran amant del formatge i una mica ingenu. Gromit és el company ideal, un gos sagac i sol·lícit, que s'avança a les peticions del seu amo i al qual, malgrat que no articula cap paraula, entenem a la perfecció. Aquest duet, còmic però no maldestre, omple la gran pantalla amb la seva manera peculiar d'afrontar els esdeveniments. Juntament amb ells, hi ha una gran abundància d'imaginació plena de fantasia carismàtica.

La cinta es desenvolupa sense alts i baixos, i manté l'espectador absort mentre se succeeix la insòlita història plena de petits detalls, dels quals només som plenament conscients quan veiem la pel·lícula més d'un cop. A la gran riquesa visual se sumen els gags continus que sorprenen tant petits com adults, i fan d'aquesta pel·lícula una oferta familiar on tot troba el seu lloc. Per a un espectador més avesat a l'animació per ordinador que a la tècnica de plastilina (*stop-motion*), aquesta pel·lícula ofereix una visió diferent d'aquest gènere reservat generalment al públic infantil.

Tot això, juntament amb alguns valors que es desprenen del film com l'amistat, la cura dels animals, la lluita per un somni, la imaginació davant de la violència... i passant per alt alguna bestiesa del director —com l'histriònic rector del poble—, fan d'aquest film una de les millors estrenes familiars de la temporada que serà difícil de superar.

• Acció: 2; humor: 2; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Las llaves de casa ****

Director: Gianni Amelio.
 Guió: Gianni Amelio, Sandro Petraglia, Stefano Rulli.
 Intèrprets: Kim Rossi Stuart, Andrea Rossi i Charlotte Rampling.
 Gènere cinematogràfic: drama.
 Itàlia-França-Alemanya, 2004, color, 105 minuts. / Públic: joves.

En una estació de tren, Gianni accepta fer-se càrrec del seu fill Paolo, a qui va abandonar acabat de néixer, mentre durin els seus exercicis de rehabilitació en un hospital de Berlín. Paolo va patir danys irreversibles durant el part i ha crescut amb una minusvalidesa física i psíquica. El tren en què embarca Gianni a mitjanit, però, el porta a un viatge que marcarà la resta de la seva vida.

A simple vista *Las llaves de casa* pot resultar una exposició compassiva de la paternitat i una exhortació optimista de la naturalesa de les persones discapacitades. Però és molt més que això. La pel·lícula penetra, de forma bonica, en els sentiments enfrontats d'un pare que se sent culpable i incapaç d'afrontar el desconegut. Exposa, magistralment, la ingenuïtat pròpia dels discapacitats psíquics i argumenta, sense cap ombra d'acidesa, les vicissituds de les persones que dediquen la seva vida a cuidar-les.

Cal agrair que el director no caigui en el sentimentalisme absurd i comercial que omple altres històries semblants. Aquí el silenci està ple de conversa, les imatges cobren la rellevància per a la qual va ser inventat el cinema i els diàlegs són curts i contundents, mancats de la xerrameca vana que abunda a la pantalla, tant gran com petita.

Cal destacar el bon treball dels actors (Andrea Rossi és un nen que pateix una malaltia semblant a la del seu personatge), la seva interpretació acurada i la rica personalitat dels personatges que el director (*Niños robados*, *Lamerica*) ha sabut plasmar de forma elegant. La pel·lícula és una bona excusa per retrobar-se amb el bon cinema, gaudir d'una història optimista plena de valors i també (ara que s'ha estrenat *Torrente 3*), una oportunitat per descobrir les mancances del nostre cinema, tan sobrevalorat i ple de tòpics i d'històries fàcils. *Las llaves de casa* recorda que el cinema hauria de ser d'aquells que saben i volen explicar històries, no d'aquells que volen guanyar diners com sigui.

• Acció: 1; humor: 1; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Una dura experiència per a pare i fill.

Estrena en vídeo i DVD

Bodas y prejuicios ***

Director: Gurinder Chadha.
 Guionistes: Gurinder Chadha i Paul Mayeda Berges.
 Intèrprets: Aishwarya Rai, Indira Varma, Naveen Andrews.
 Gènere cinematogràfic: comèdia musical-romàntica.
 Regne Unit, 2004, color, 110 minuts.
 Públic: joves.

La senyora Bakshi mira de casar les seves quatre filles arreglant matrimonis amb els candidats ideals segons els seus propis criteris. La segona, Lalita, es resisteix a no casar-se per amor, cosa que li provoca un xoc continu amb la seva mare. El seu caràcter fort i segur també li comportarà diferents trobades poc amistoses amb William Darcy, un magnat hotelier nord-americà, que ha viatjat a l'Índia amb un amic i la seva germana.

Gurinder Chadha i el seu marit Paul Mayeda (*Quiero ser como Beckham*) s'han atrevit a bollywooditzar una de les novel·les més britàniques, *Orgull i prejudici*, de Jane Austen. Amb alguns noms idèntics, trames similars —però localitzades a l'Índia, Londres i Los Angeles— i un intent de transmetre els mateixos valors de la novel·lista britànica, el film arrossega la comparació amb la seva font literària i amb la fantàstica adaptació feta per la BBC.

Una peculiar revisió d'«Orgull i prejudici».

L'espectador es veu sorprès pels nombrosos musicals —plens de color, que van des del gospel, passant per la ranxera, fins al rap— i per l'humor absurd. El film manté la incògnita de saber si cerca enaltir determinats valors de la seva cultura, riure-se'n amablement o totes dues coses alhora, cosa que provoca un problema de coherència.

• Humor: 1,5; acció: 0; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).
 • Extres DVD: idiomes (anglès, castellà...); subtítols (castellà); fitxa tècnica; fitxa artística i de doblatge; filmografies i tràiler.

El món de la televisió

► **Un fons blau per als estels *****
 De dilluns a divendres
 09.05 h - K3

Guanyar una carrera en els primers Jocs Olímpics de la història, recuperar el robí de l'espasa de l'emperador Carlemany o conduir el primer tren de vapor. És innegable que la millor manera de conèixer la història és viure-la en primera persona i això és el que fan el Jan, la Laia, la Bea i el Trisc. A través del fascinant viatge pels esdeveniments més importants de tots els temps, el petit espectador pot aprendre la història del nostre planeta. A partir de 7 anys.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)

09.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

19.00-20.00 *Coneixes Jesús*

23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència (selecció musical)

01.00-02.00 *Ressons* (música en català)

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Dimarts

19.00-20.00 *Sense embuts*

23.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Dimèrcres

19.00-20.00 *Parlem clar*

23.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*

01.00-02.00 *La gran diferència*
Ressons

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Dijous

19.00-20.00 *Temps d'oci*

23.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Divendres

23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-10.00 *Radiofórmula*

10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)

11.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

14.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *Radiofórmula*

09.00-10.00 *Tot sardana*

10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)

12.00-18.00 *Radiofórmula*

18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)

18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)

20.00-21.00 *La cantata del diumenge* (música de Bach)

21.00-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)

23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)

00.00-00.30 *Pregària de Completes*

00.30-01.00 *Cova de Country*
Jazz

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*

10.30 *Agenda*

12.00 *Butlletí informatiu*

14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*

16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*

18.30 *Agenda*

20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*

20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*

14.00 *Agenda*

16.00 *Agenda*

17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*

14.00 *Agenda*

16.00 *Agenda*

17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 30

08.45 *Islam hoy*
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.

09.00 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.

09.15 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.30 *Con todos los acentos*
Revista setmanal de servei públic dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola.
Directora: Delfina Simón.

10.00 *Últimas preguntas*
«En la misión.»
Avui coneixerem una missionera segleja que desenvolupa la seva tasca a l'Equador. Amb ella parlarem de la vocació missionera i dels reptes de la missió en els nostres dies.
Directora: M. Ángeles Fernández.

10.25 *Testimonio*
«Marcha teresiana.»
Carmelo Plaza és electricista i va experimentar un canvi profund en la seva vida arran de participar en la Marxa Teresiana, que reviu cada any les passes de Teresa de Jesús entre Medina del Campo i Alba de Tormes.
Director: Isidro Catela.

10.30 *Santa Missa*
Retransmissió de la santa missa amb la participació d'una coral convidada.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

11.20 *Els camins de la calma*

«Pels volts de Sant Llorenç de Morunys.»

Les fonts del Cardener són un bon punt de partida per a aquest itinerari. Visitem l'església de Sant Serni, l'ermita de Santa Creu d'Ollers, l'església de Sant Llorenç, entre altres.
Director: Ferran González.

Dilluns 31

17.00 *Pueblo de Dios*
«Albacete, pueblos vivos.»
El Moviment Rural Cristià està molt viu als pobles de la Manxa. Alguns militants viuen el seu compromís evangèlic treballant en ajuntaments, associacions i cooperatives.
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 30

10.15 *Signes dels Temps*
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.
Director: Francesc Rosaura.

Divendres 28

20.00 *Creure avui*
Actual, entrevista; Actual, Agenda i Temps de reflexió, comentari de les lectures del diumenge. El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Música i missatge

Barcelona 106.6
Tarragona 100.6
Catalunya Central 93.7
Girona 103.4

Lleida 91.5
Tortosa 90.1
Cerdanya 104.4
La Seu d'Urgell 105.0
Vic 91.3
Andorra 107.5

www.radioestel.com

OCTUBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA MARE DE DÉU DEL ROSER

Internet

- **TEOLOGIA.**— A través de la web www.diocesisdecanarias.es es pot accedir als fons documentals de la Biblioteca de l'Institut Superior de Teologia de les Illes Canàries. Aquesta base de dades permet trobar fàcilment i amb rapidesa els continguts documentals en els seus diferents formats.

Barcelona

- **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El 27 d'octubre, a les 20.00, espai per meditar i resar la Paraula del Senyor amb el lema «Hem sentit una Paraula...». L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, convoca els joves a la catedral per compartir aquesta estona de pregària.
- **TIBIDABO.**— El 29 d'octubre, amb motiu de la cloenda de l'Any de l'Eucaristia hi haurà un programa d'acció de gràcies: a les 19.00, informació de la presència de les relíquies de santa Margarida M. d'Alacoque en la visita per Espanya; a les 20.00, eucaristia d'acció de gràcies; a les 21.00, pregària i benedicció eucarística, i de 23.00 a 24.00, hora santa.

- **CATEDRAL.**— El 2 de novembre, commemoració dels Fideles Difunts: a les 18.30, vespres; a les 19.00, celebració de l'eucaristia.

- **CERCLE LA SALLE.**— El 2 de novembre, a les 19.00, missa en memòria de tots els socis traspassats durant els darrers 10 anys. Més informació: c/ Marquès de Santa Anna, 7 - Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, a/e: mariano.magaz@terra.es

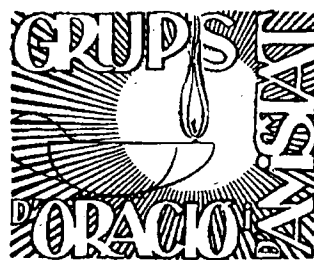
- **MONESTIR DE LA VISITACIÓ.**— El 3 de novembre, a les 22.00, hora santa i missa per acompanyar Jesús a l'hort. Vall d'Hebron, 256 - Barcelona.

- **NIT DE GETSEMANÍ.**— Parròquia de la Bonanova (Sants Gervasi i Protasi, pl. Bonanova, 12 - Barcelona): 3 de novembre, per a sacerdots, homes i joves: a les 21.15, punt doctrinal; a les 21.45, cafè i acollida; a les 22.00, hora santa, i a les 23.00, eucaristia; el 4, per a religioses, dones i noies: a les 11.00, hora santa, i a les 12.00, eucaristia; a les 19.30, hora santa, i a les 20.00, eucaristia.

- **PARRÒQUIA DE SANT CARLES BORROMEU.**— El 4 de novembre, festa patronal de la parròquia, a les 19.30, missa concelebrada presidida pel Dr. Pere Farnés, canonge. C/ Sant Lluís, 89 - Barcelona.

- **NOVA HUMANITAS.**— Del 4 al 6 de novembre, sessions de formació hu-

mana a Barcelona sobre *La meva dimensió afectiva: què és estimar?*, amb M. Ángeles de los Ríos. Més informació: tel. i fax 933 313 072.

- **GRUPS D'ORACIÓ I D'AMISTAT.**— El 5 de novembre, a la capella de la llar Verge de Gràcia (c/ Les Carolines, 16 - Barcelona), celebren el seu recés mensual. Començarà a les 17.00 amb una meditació a càrrec de Mn. Josep Serra, consiliari dels GOA i formador del Seminari de Barcelona. Tot seguit, res de vespres i eucaristia, que serà oferta per tots els difunts dels grups. Obert a tothom. Més informació: tel. 923 181 005.

- **II SETMANA DE CINEMA ESPIRITUAL.**— El 5 de novembre, a les 21.00, tindrà lloc als Lluïsos d'Horta (c/ Feliu Codina, 7-9 - Barcelona), el passat gratuït de la pel·lícula *Lapiedra de la tierra* (2004), del director espanyol Manuel Fernández, com a presentació de la II Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona. Organitza: Delegació de Mitjans de Comunicació de Barcelona.

- **SANT LLORENÇ.**— A la seva parròquia titular (c/ Entença, 109-111 - Barcelona, tel. i fax 932 260 306): el 5 de novembre, a les 20.30, *Petit retaule de Sant Llorenç*; el 6, a les 11.00, ofici solemne: en l'homilia predicarà Mn. Lluís Vicente, rector emèrit de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa i antic administrador de la parròquia de Sant

Llorenç. Alternaran en el cant la coral Sant Llorenç i la comunitat parroquial, i es finalitzarà amb la veneració de la relíquia i el cant de l'himne a sant Llorenç.

- **CONFRARIA DE LA MARE DE DÉU DEL LLEDÓ.**— El 6 de novembre, a les 12.00, celebració del setè aniversari de l'entronització de la Mare de Déu, que tindrà lloc a la parròquia de Ntra. Sra. de la Bonanova, amb una missa concelebrada per Mons. Lluís Martínez Sistach.

- **ROSARI FAMILIAR.**— Per iniciativa particular de diferents matrimonis es convoca totes les famílies a participar en un Rosari de les famílies i per a les famílies, el 6 de novembre, a les 18.00, a la parròquia de la Mare de Déu del Roser (Gran Via, 796 - Barcelona); a les 20.00, eucaristia dominical.

- **PARES DOMINICS.**— L'Institut de Teologia i Humanisme (c/ Bailèn, 10 - Barcelona) ofereix un curs sobre l'espiritualitat. Propera sessió el 8 de novembre, a les 18.45, una xerrada amb la germana Gertrudis Nin, beneta, sobre *San Benito: espiritualidad benedictina*.

- **CEP.**— Els dies 10, 17 i 24 de novembre, i 1 de desembre, de 19.00 a 21.00, jornades sobre *L'acolliment als qui volen casar-se per l'Església*; els dies 24 de novembre; 1 i 15 de desembre; 12, 19 i 26 de gener, i 2 i 9 de febrer, de 17.00 a 18.45, curs sobre *Evangelis sinòptics*, a càrrec de Javier Velasco. Més informació: Centre d'Estudis Pastoral, c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858, fax 933 025 109, a/e: cep@altec.com.es, web: www.arqbcn.org/cep

- **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— Els dies 12 de novembre, 17 de desembre, 14 de gener, 11 de febrer, 11 de març i 8 d'abril, de 10.00 a 13.30, seminari sobre *El govern eclesial: símptomes d'un malestar*, amb Jesús Martínez Gordo, professor de Teologia al País Basc. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, fax 933 171 094, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com

- **MANYANET SOLIDARI.**— Els dies 18 i 19 de novembre, II Jornades Matri-

AMICS de la LLAR

UNA ENTITAT AL SERVEI DE LA 3A EDAT I DELS ESTUDIANTS

Companyia a canvi
d'allotjament

Hi ha moltes persones grans que viuen soles i que, encara que es valen per elles mateixes, necessiten companyia. D'altra banda, molts joves que vénen a estudiar a Barcelona busquen un lloc cèntric per viure-hi. El servei que fa Amics de la Llar consisteix a posar en contacte la gent gran amb joves universitaris. Així, els avis i les àvies ofereixen allotjament a canvi de tenir companyia, sobretot a les nits.

Dies de prova (3 setmanes)

Es porta a terme un procés de selecció molt minuciós dels joves a través d'entrevistes, comprovació de referències, etc.

Pel que fa a les persones grans, les visiten al seu domicili per tal que es puguin conèixer i tenir en compte les seves necessitats.

Un cop presentades les dues persones adequades, tenen uns dies de prova per comprovar si congenien. I finalment, si tot va bé, es redacta un acord entre ambdues parts per deixar constància de tot allò que han decidit.

Dues generacions

S'estableix una bonica relació d'amistat i convivència entre les dues gene-

racions. L'experiència i els coneixements de la gent gran poden ser de gran ajut per als estudiants; i als avis, el fet de tenir algun jove a casa els contagia les ganes de viure. S'han connectat ancians amb estudiants en gairebé tots els barris de Barcelona ciutat. El perfil de les persones que sol·liciten aquest servei és: gent gran, soltera o vídua entre 65 i 90 anys, també algun matrimoni. Generalment, són persones que es valen per si mateixes i que disposen d'una habitació lliure per a un estudiant. D'altra banda, els joves tenen entre 20 i 35 anys; la majoria són noies que vénen de les comarques de Catalunya, de diversos llocs d'Espanya i també d'Amèrica Llatina, que tenen bones referències i són estudiants matriculades.

Inscrita al Registre d'Entitats

Amics de la Llar té el reconeixement del Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya i l'experiència de més de 8 anys portant a terme aquests intercanvis. També el fet que moltes persones grans s'ho comuniquin les unes a les altres és una garantia de la qualitat del servei.

c/ Indústria, 218, 4t 1a
08026 Barcelona
Tel. 934 369 651
www.amicsllar.com

Alba residència d'àvies ofereix serveis nous!

- Permanència nocturna
- Centre de dia
- Caps de setmana
- També dies o nits esporàdiques
- Segons les necessitats de cada família

Tel. 932 039 740, Isabel

知
足
之
足
常
足
矣

No hi ha desgràcia pitjor que
deixar-se arrossegar pels
desitjos.

No hi ha mal més gran que
estar insatisfet.

No hi ha dany més gran
que ser cobdiciós.

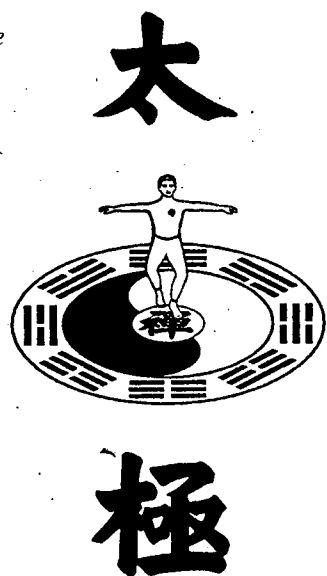
CONVIVÈNCIA
AMB PETER YANG

Del 7 al 13 de novembre
a Batschuns (Àustria).

TAI - TXI ZEN CRISTIA

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tels. 690 194 051 - 934 562 444

Des del carrer

El 20 d'octubre passat, a la Sala d'Actes de la Universitat de Lleida, el filòsof Francesc Torralba va pronunciar la lliçó inaugural del curs 2005-2006 de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (Irel) amb la conferència «Malestars i esperances del nostre temps. Cap a on anem?». Per conèixer què és i què fa l'Irel, qui millor que el seu coordinador general i professor, Carles Sió.

Carles Sió, coordinador general de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida

«L'Irel és un espai cristià obert al món d'avui»

—Què és l'Irel?

—És una institució acadèmica de la diòcesi de Lleida que ofereix estudis superiors en l'àmbit de la teologia i de la pastoral. El tarannà que viu és el propi d'una comunitat universitària cristiana, que acull les persones en un clima d'unitat.

—Bàsicament, quins estudis ofereix?

—Ofereix estudis de diplomatura i llicenciatura en Ciències Religioses que, sota el patronatge de la Facultat de Teologia de Catalunya, consten de diferents crèdits que es completen en diferents cursos, tant la diplomatura com la llicenciatura. D'aquí han sortit ja set promocions de diplomats i tres de llicenciats. Bàsicament, el programa d'estudis es desenvolupa de dos quarts de set a dos quarts de deu del vespre, de dilluns a dijous, i els alumnes es poden matricular de cursos sencers o de les diverses matèries segons les seves possibilitats d'horari.

—I en l'àmbit de la pastoral?

—En l'àmbit de la pastoral ofereix el curs d'Agent de Pastoral aplicada, adre-

cat a totes aquelles persones que vénen de parròquies, delegacions, moviments o a títol personal. Estructurat en dos anys inclou formació teològica, espiritual i pràctica pastoral en parròquies, delegacions o moviments. En el curs anterior va sortir la segona promoció d'agents de pastoral. Es tracta de persones formades que tornen a les parròquies per revitalitzar-les gràcies a la formació molt acurada que han rebut a l'Irel.

—Quins són els canvis o novetats que ofereix enguany?

—Són diversos. Per exemple, tenim el cicle de conferències mensuals titulat *Cap on anem? Esperances i malestars del nostre temps*, que fem en col·laboració amb l'Institut d'Estudis Ilerdencs. Destacaria dos cursos prou interessants, com ara el curs sobre el *Catequista avui*, dirigit als catequistes de les diverses parròquies i impartit conjuntament amb la Delegació de Catequesi i la Delegació de Joventut, o el curs d'*Agents de pastoral d'immigració*, impartit conjuntament amb la parròquia del Carme, Càritas i amb Justí-

cia i Pau. També oferim enguany el VI curs de Pastoral de la Família, en què col·laborem amb la Delegació diocesana de la Família.

—Quins vincles manteniu amb la universitat?

—Hi ha una gran obertura entre els estudiants i professors de la Universitat de Lleida (UdL). Els primers fan crèdits de lliure configuració aprovats per la UdL, o també cursos com ara *Participa a denunciar la injustícia i l'exclusió social*, en què col·laborem amb Càritas, Justícia i Pau, Delegació de Pastoral Obrera. Per als professors i PAS (personal d'administració i serveis) de la UdL oferim la possibilitat de formar part d'un seminari de professors universitaris (SAFOR).

—Una darrera paraula sobre l'Irel i el nou curs?

—Sí, assenyalar el fet que qualsevol persona que cerqui un espai cristià, obert al món d'avui, i preocupada per la seva formació, té a l'Irel un lloc entre la diversitat de cursos i d'activitats que duem a terme.

Jordi Curcó

El sant com a model

La difusió lenta però constant i, finalment, triomfal del cristianisme durant el baix imperi romà va suposar una transformació en molts àmbits. D'entre els molts canvis produïts, un de força interessant és la fi del predomini de l'elitisme. En la cultura clàssica el filòsof, el savi, era un model honorable, però inevitablement molt restringit, perquè queda clar que no tothom pot ser filòsof. Aquest model de savi anava adreçat a una selecta minoria intel·lectual i social, i la resta de la població en quedava clarament exclosa.

El cristianisme, en canvi, tot i que no destrueix la funció del pensador —sempre ha tingut grans filòsofs i teòlegs—, proposa un altre model més abastable: el sant. Ser sant no depèn de la capacitat intel·lectual, ni de la posició social, ni dels coneixements adquirits. Es tracta de la fe, de la caritat, i és per aquest motiu que tothom pot aspirar a ser sant. Aquest nou model obert i adreçat a tot aquell qui ho volgués, sense restriccions, era una novetat pròpia del cristianisme. Va ser la primera religió que trencava amb l'elitisme, que no excloïa ningú. Aquest esperit obert, que en termes actuals podríem traduir per «democràtic», va tenir una molt bona acollida entre el poble, àvid d'una religió autèntica, que realment el satisfés i que no establís diferències entre persones.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Una declaració esperançadora

Hi ha temporades que llegir els diaris —alguns, sobretot— requereix força de voluntat. Ja saps per endavant que, a més de les inevitables males notícies a les planes d'informació, a les d'opinió trobaràs de tot menys objectivitat, mesura, respecte al parer dels altres, gust per la convivència civilitzada... I qui diu diaris diu mitjans de comunicació en general. Potser per això m'han captivat avui les planes que un sobri i valuós diari catòlic, *La Croix*, dedica a la declaració universal de la Unesco sobre la diversitat cultural. Un agradable respir.

La declaració comença constatant que la cultura pren formes diverses a través del temps i de l'espai. Una diversitat, diu, que s'encarna en l'originalitat i la pluralitat d'identitats que caracteritzen els grups i les societats que componen la humanitat (article 1). D'aquí passa a la necessitat de respectar aquest pluralisme cultural: és indispensable assegurar una interacció harmoniosa i un voler viure junts, per part de les persones i dels grups amb identitats culturals alhora plurals, variades i dinàmiques (article 2). Es tracta d'un imperatiu ètic, inseparable del respecte a la dignitat de la persona humana (article 4). En l'apartat 5 de l'article 10 fa referència a la diversitat de llengües en les quals aquesta diversitat s'expressa: cal salvaguardar, afirma, el patrimoni lingüístic de la humanitat i donar suport a l'expressió, la creació i la difusió del màxim nombre possible de llengües.

No es tracta, però, d'un simple enunciat de bones intencions. Darrere hi ha la voluntat d'oposar-se a una mundialització cultural, vinculada a la mundialització econòmica. Es tractaria de sostenir els béns culturals de la dinàmica del lliure mercat uniformador, acceptant, per exemple, que les cultures minoritàries i les de països en vies de desenvolupament puguin rebre ajuda dels seus estats, al marge de les lleis de la competència. Aquest vessant econòmic, d'efectes immediats, explica que el principal opositor al projecte siguin els Estats Units. La indústria del cinema en resulta especialment afectada. També s'hi oposen Israel i Austràlia. Tanmateix, 151 dels 191 estats que formen la Unesco hi estan d'acord.

Serà una simple declaració més o tindrà efectivitat? El temps ho dirà. Em crida l'atenció, però, la gran i calorosa defensa que n'ha fet l'Estat francès. Alguns comentaristes malèvols hi veuen una revenja històrica: el 1947 la França de Léon Blum, president del consell de ministres, es va veure forçada, en un moment de gran penúria econòmica, a acceptar ajuda agrícola americana... a canvi d'obrir les fronteres al cinema de Hollywood... Sospites a banda, m'agradarà de saber com llegiran aquesta declaració i l'eufòria francesa els occitans, per esmentar només un dels possibles exemples.

Ara mateix

Rauxa